

vedri dani crveno-belih

Borivoj Livončanin

FORUM-MARKETPRINT

Borivoj Livanović

vedri dani

Zahvaljujem se igračima, trenerima, prijateljima Fudbalskog kluba „Vojvodina“ iz Novog Sada, koji su svojim kazivanjem i sačuvanim fotografijama omogućili štampanje ove knjige.

Autor

crveno-belih

Stojedna anegdota i
tristo fotografija iz
sedam decenija
Fudbalskog kluba
„Vojvodina“

Novi Sad
1987

sedam decenija

Fudbalski klub „Vojvodina“ jedan je od najstarijih fudbalskih klubova u Jugoslaviji. Osnovan je 1914. godine, u trenutku kada su bili odbrojani dani Austro-Ugarskoj Monarhiji, ali je do slobode trebalo da proteče još mnogo krvi.

Kada je utihnuo ratni vihor, ponovo je zalepršala crveno-bela zastava. Mnoštvo generacija je prodefilovalo ispod nje i natapalo znojem dresove „Vojvodine“. Nošeni poklicima i aplauzima svojih navijača, a pre svega svojom mladošću i ljubavlju prema fudbalu, tresli su protivničke mreže širom sveta.

Beskrajna je lista imena dečaka i omladinaca koji su u različitim selekcijama nosili dres „Vojvodine“, kao što je beskrajn put kojim su prokrstarili svoju zemlju i mnoge države sveta. Na tim putovanjima bilo je i tuge i radosti, pobeda i poraza, ali je uvek ostajao nepobeđen vedri duh mladog čoveka. I u najtežim trenucima zbijale su se šale na tuđ, ali najčešće na svoj račun.

Ova knjiga podseća na neke šale, zgode i nezgode, vedre dane crveno-belih. To je pokušaj da se otrgnu od zaborava oni trenuci koji su mamili osmehe igrača i simpatizera „Vojvodine“. Mnogih ličnosti iz registrovanih anegdota više nema među nama, ali je ostala fotografija, priča, dosetka, šala, koja ih ponovo vraća među nas.

Autor ove knjige bio je neposredni svedok mnogih zgoda, a velik broj fotografija dočarava atmosferu i vreme događaja. Budućim generacijama neće biti teško da uz pomoć ove knjige prošetaju kroz sedam minulih decenija. Neka ona bude podstrek da se zabeleži ono što je ovom prilikom propušteno, kao i ono što tek dolazi.

Neka vedrih dana bude što više.

biseri

Sa velikim zadovoljstvom pročitao sam ovu jedinstvenu knjigu, još dok je bila u rukopisu i pripremana za štampu. Ona me je potsetila na najlepše dane moje generacije i podstakla da i sam napišem ovih nekoliko redova.

Knjiga „Vedri dani crveno-belih“ je originalna antologija naših šala, anegdota ili „bisera“, kako smo imali običaj da ih nazivamo prilikom prepričavanja. Sve generacije „Vojvodine“ su zastupljene u ovoj divnoj zbirci koja će nas podsećati na događaje u kojima smo učestvovali, a naši simpatizeri će preko stranica „Vedrih dana“ moći još više da nam se približe, da budemo još prisniji, u velikoj crveno-beloj porodici.

Proteklo je više od sedam decenija „Vojvodine“, našeg voljenog kluba. U pitanju je čitav jedan ljudski vek, pa je to prilika da se za trenutak zaustavimo u euforiji svakidašnjice, da spustimo loptu na zemlju i procenimo šta smo uradili i dokle smo stigli.

Svaka generacija je na svoj način dala doprinos izgradnji lika „Vojvodine“, od Malenčića i Saraza, koji su prvi nosili dres državnog tima, Bože Markovića koji je bio na prvom svetskom prvenstvu u Urugvaju, prvog saveznog selektora, inženjera Boška Simonovića, pa sve do šampionske ekipe „Vojvodine“, pobednika SE Kupa i omladinaca pobednika u takmičenju za KUP Jugoslavije.

Međutim, generacija kojoj sam pripadao verovatno je dala „Vojvodini“ dragocenu fudbalsku aromu koju pravi zaljubljenici fudbalskog sporta istinski vole i nikada je neće zaboraviti. Naš veliki učitelj, trener Bane Sekulić, svojim predanim radom, znanjem i velikom stručnošću pomogao je da Milovanov, Vasić, Krstić, Boškov, ja i mnogi drugi, postanemo značajni faktori ne samo u „Vojvodini“ nego i jugoslovenskom pa

● **ŽIVA LEGENDA** – Ime Todora Veselinovića Toze vezano je za „Vojvodinu“ još od 1947. godine, kada je počeo da igra u podmlatku „crveno-belih“. Više puta je bio najbolji strelac prvenstva Jugoslavije, zatim standardni reprezentativac, internacionalni igrač, trener i savezni selektor.

i svetskom fudbalu. Mi smo ponosni što smo imali sreću da budemo njegovi učenici i što smo doprineli afirmaciji naše „Vojvodine“. Uspeli smo da razbijemo famu o „velikoj četvorki“, otvorili vrata „Vojvodini“ na svim poznatim fudbalskim arenama u zemlji i svetu i bili okosnica jugoslovenske fudbalske reprezentacije. Na Svetskom prvenstvu u Švedskoj, 1958. godine, čak petorica igrača „Vojvodine“ branili su boje Jugoslavije: Krivokuća, Boškov, Dobroslav Krstić, Rajkov i ja.

Kao što smo se časno borili na zelenom polju, mi smo i po završetku igračke karijere ostali verni fudbalu. Dokazali smo se kao dobri treneri, vaspitači mladih generacija, a zatim i kao savezni selektori. Ovo najveće poverenje ukazano je Boškovu, a zatim i meni. Vodio sam i nacionalni tim Kolumbije, a Rajkov je bio na čelu reprezentacija Irana i Alžira.

Mislim da se našim uspesima s pravom mogu ponositi „Vojvodina“ i svi njeni mnogobrojni simpatizeri. U meni je, bez obzira gde se nalazio, ostala velika ljubav prema crveno-belom dresu, prema „Vojvodini“ i Novom Sadu. Ponosim se što sam deo istorije ovog kluba, kome je i posvećena ova knjiga, koja nas vraća u nezaboravne vedre dane crveno-belih.

Todor VESELINOVIĆ TOZA

● „DOKTOR“ – Todor Veselinović, doktor za fudbal, kao učenik škole za zubne tehničare.

jubilej

Sport klub „Vojvodina“
sedmu deceniju postojanja slavi,
okupila sve svoje igrače,
pa i veterane,
podsećaju se na minule dane.
Bili su asovi slavne „Vojvodine“,
i danas se priča za pobeđe njine;
Bili su junaci na zelenom polju,
za klub su dali i snagu i volju.
Prohujalo vreme, nema više snage;
ostala su sećanja na trenutke drage.
Nekih više nema, odnelo ih vreme;
ostale za njima drage uspomene.
Bila su to druženja velika i prava;
sada kad ih nema, neka im je slava!

Borjanka Rogić, Šabac

1914–1924

- Novosadski đaci i studenti osnovali su Fudbalski klub „Vojvodina“ u proleće 1914. godine.

- Prva utakmica je odigrana u Kovilju gde je „Vojvodina“ postigla i svoju prvu pobeđu od 5:0.

Susret sa koviljskim „Šajkašom“ bio je prvi i poslednji te godine jer je izbio prvi svetski rat.

„Vojvodina“ je na prvoj utakmici u svojoj istoriji nastupila u sledećem sastavu:

S. Jocković–Ljubojević, Milićev, –J. Jocković, Kovačev, O. Stojanović–Čakovac, Čeremov, R. Stojanović, Ignjačev, Šijakov.

- Posle prvog svetskog rata, godine 1919. „Vojvodina“ je odigrala nekoliko prijateljskih utakmica. Najveća pobeđa je bila u Sremskoj Mitrovici, protiv reprezentacije Srema, od 9:1.

- Prvu internacionalnu utakmicu „Vojvodina“ je odigrala u Novom Sadu 1920. godine, protiv pečujskog „KGK“ i izgubila sa 0:5.

- U takmičenju za prvenstvo Novog Sada, „Vojvodina“ igra prvi put 1922. godine i osvaja treće mesto – iza rivala „NAK“-a i „NTK“-a, a ispred „Makabija“.

- Iste godine, *Rodoljub Malenčić*, golman, i *Eugen Abraham-Saraz*, napadač, prvi su igrači „Vojvodine“ koji su ušli u reprezentaciju Jugoslavije. Igrali su protiv Čehoslovačke u Zagrebu. Rezultat je bio 4:3 za Jugoslaviju. Malenčić je odbranio jedanaesterac, a Saraz dao dva gola.

- „Vojvodina“ igra svoje utakmice na igralištu „NAK“, zbog čega je 1923. godine pokrenuta inicijativa da se izgradi novo igralište, kod željezničke stanice.

● **POSLEDNJI OD PRVIH** – Autor knjige u razgovoru sa devedesetogodišnjim doktorom Ozrenom Stojanovićem jedinim živim igračem iz prvog tima „Vojvodine“.

telegram

Doktor Uroš Čakovac, jedan od osnivača i prvih igrača „Vojvodine“, imao je, za vreme školovanja i u toku burnog života, bezbroj ispita. Dva su mu bila posebno draga i o njima je često govorio.

Za vreme studija u Pragu, iz koga je doneo „Vojvodini“ današnje crveno-bele dresove, mladi Uroš Čakovec prvi ispit nije dao na fakultetu, nego pred komisijom za fudbalske sudije. Istog dana poslao je kući telegram:

„Položio ispit – šaljite pare – vaš sin“.

Roditelji nisu ni slutili o kakvom se ispitu radi i poslali su novac!

– Kad smo posle prvog svetskog rata oživelili rad u „Vojvodini“, pozvali smo u goste ekipu „HAŠK“-a iz Zagreba, – pričao je dr Čakovac. – Dočekali smo goste na stanici – sa muzikom. Trebalo je, tom prilikom, da ja održim pozdravni govor. Međutim, bio sam previše uzbuđen dolaskom, tada već poznate zagrebačke ekipe, pa mi se pri ulasku voza u stanicu nešto steglo u grlu. Jedva čujno, zamolio sam prvog druga pored sebe da što glasnije vikne: Dobro došli, braćo Hrvati!

„HAŠK“ je u Novom Sadu prikazao egzibicionu igru i savladao „Vojvodinu“ sa 4:1. Doktor Uroš Čakovac igrao je vrlo dobro, hrabro se nosio s razigranim gostima, ali su oni bili superiorniji.

– Kao što je počelo, tako se i završilo. Ja sam kao pravi domaćin pomogao gostima da postignu uverljivu pobjedu: dao sam gol, ali u sopstvenu mrežu!

Doktor Uroš Čakovac je često pričao o svojim promašajima. Međutim, ljubav prema „Vojvodini“, koju je gajio do kraja života – bio je njegov pun pogodak.

● **PET DECENIJA** – Doktor Uroš Čakovac podiže zastavu „Vojvodine“ na jabol, prilikom proslave 50-godišnjice crveno-belih. Uz njega su igrači „Vojvodine“ – Slavko Svinjarević i Dragan Surdučki.

● ● **DOGAĐAJ** – Igrači zagrebačkog „HAŠK“-a i novosadske „Vojvodine“ prilikom njihovog prvog susreta u Novom Sadu 1922. godine.

● ● ● **NAJSTARIJI** – Ovo je prvi sačuvani snimak ekipe u istoriji „Vojvodine“. Potiče iz 1919. godine. S leva na desno su: Gavanski, Ljubojević, Čeremov, P. Stojanović, Jovanović, Zeremski, Kovačević, Gavrilović, O. Stojanović, Ignjačev i Čakovac. Te godine je „Vojvodina“ odigrala dve utakmice protiv mesnog rivala, „NAK“-a. Prvu je pobedila sa 1:0, a druga je završena nerešeno, 2:2. Pored igrača na slici, igrali su još i: Pirc, Malenčić, Antoni, Kričkov, Dobrović i Šijakov.

važan

Golman „Vojvodine“, u prvim godinama posle prvog svetskog rata, bio je popularni *Rodoljub Malenčić Rodac*. Kada je završio gimnaziju, otišao je na studije u Beograd i fudbal nastavio uspešno da igra u „Jugoslaviji“ i reprezentaciji Jugoslavije. Prilikom jedne proslave SK „Jugoslavije“ štampana je spomen-knjiga u kojoj anonimni autor daje karakteristike pojedinih fudbalskih „zvezda“. Doslovno prenosimo šta je napisao za Malenčića:

„Malenčić ‚Rodac‘ bio je bolećiva srca prema dama i fotografskim aparatima. Kad on igra, dežurni član uprave morao je da se postara da oko gola ne bude ni fotoreportera ni ženskog lica, jer bi inače ‚Rodac‘ imao običaj da zaboravi na igru i loptu i da pravi bravure u propuštanju lopte.“

Kako bilo da bilo, Malenčić ni van fudbalskog terena nije mogao da se oslobodi svoje velike ljubavi – fotografije.

Svakog proleća, kada je odlazio u svoj vinograd, Malenčić je konstatovao da mu neko iz vinogradarske kućice krade alat. Da bi uhvatio kradljivca, pozvao je u pomoć – fotografiju! Namontirao je foto-aparat u kolibi tako da se on aktivira kada se vrata otvore. Razvio je film i na njemu ugledao svog suseda koji je priznao „pozajmicu“ tek kada je ugledao svoju fotografiju!

„Rodac“ je kasnije postao naš poznati stručnjak za kriminalistiku i posle penzionisanja ostao je jedan od najpopularnijih predavača na kursevima za foto i kino-amatere. Autor je i prvog igranog kriminalističkog filma „Hepi end“ koji je pre rata snimljen u Novom Sadu.

● **REPREZENTATIVCI** – *Dragutin Fridrih*, golman zagrebačkog „HAŠKA“-a (levo) i *Rodoljub Malenčić Rodac* uspešno su branili gol državnog tima.

● ● **U PENZIJI** – *Rodoljub Malenčić Rodac* kao penzioner razgleda fotografije sa utakmice Jugoslavija–Čehoslovačka, odigrane 28. juna 1922. godine. Malenčić je na toj utakmici odbranio jedanaesterac a Jugoslavija je slavila pobedu od 4:3 (1:3).

● ● ● **VOJVODINA 1924** – Ekipa „Vojvodine“ koja se takmičila u Prvom razredu prvenstva Novosadske župe. S leva na desno su: *Vajs, Šebek, Đ. Živić, Ognjanović, Šević, Rodoljub Malenčić Rodac, Ognjanović II, Kričkov, P. Malenčić, Rista Petrović i Ilja Antonić.*

selektori

Od prvih dana stvaranja naše fudbalske reprezentacije, pa do danas, preko novinskih stubaca se vodi rat između selektora i onih koji misle da bi reprezentaciju bolje sastavili.

Uoči utakmice Jugoslavija–Austrija u Zagrebu, 10. februara 1924. godine, našu reprezentaciju sastavljali su uglavnom od igrača beogradskih i zagrebačkih klubova. Tada su se umešali novosadski novinari koji su predlagali *Radivoja-Savu Kričkova*, igrača „Vojvodine“. Na to je „Zagrebački sportski list“ 12. januara 1924. ovako reagovao:

„Digli su novosadski sportisti larmu oko uvrštenja „Vojvodininog“ beka Kričkova u državnu reprezentaciju. Navaljuju na B. L. P. (Beogradski loptački podsavez – prim. autora) kako je Kričkov najbolji bek u državi (!!!) kojemu nema na daleko premca!“

Autor „en-de“ – dugo je o tome razmišljao, pa zaspao i snivao kako Kričkov na utakmici Jugoslavija–Austrija vija goste po terenu i udara ih i nogama i rukama. Igrači padaju kao snoplje! Naš Sava ruši sve: noge i ruke pucaju, a navijači viču: Bek, božanski bek! Najbolji!

Probudio se sav mokar. Hvala ti, Bože, da je bio – samo san!“

Posle utakmice, koju smo u Zagrebu izgubili od Austrije sa 1:4 (0:1), purgeri su se zavukli u mišju rupu, a u Novom Sadu su uzdisali:

– Eh, da je igrao naš Sava ne bi Austrijanci ni primirili naš gol!

● **„BOŽANSKI BEK“** – *Radivoj-Sava Kričkov* oduševljavao je svojom borbenom igrom ljubitelje fudbala u Novom Sadu, pa su ga oni već videli i u državnoj reprezentaciji. Međutim, Kričkov nije dobio poverenje saveznog selektora.

● ● **PRVI KORACI** – „Vojvodina“ je 1923. godine vodila žestoku borbu sa mesnim rivalima, ekipama „NTK“, „Makabi“ i „NAK“. Pokrenuta je inicijativa za izgradnju sopstvenog igrališta. Na slici je ekipa iz tog perioda: *Spis, Valent, Kričkov, Abt, Abraham-Saraz, Čeremov, Mitrinski, Dudaš, Čakovac, D. Marković Luks, Šević.*

● ● ● **PRVI REPREZENTATIVAC** – *Eugen Abraham-Saraz* prvi je igrač „Vojvodine“ koji je, uz *Rodoljuba Malenčića*, obukao dres reprezentacije Jugoslavije. Na utakmici protiv Čehoslovačke 1922. godine, koju smo dobili sa 4:3, Saraz je dao dva gola.

••

•

•••

ispit

Doktor Kosta Hadži, jedan od osnivača „Vojvodine“, ceo svoj vek je posvetio fudbalskom sportu. Bio je jedan od prvih trenera, zatim sekretar Beogradskog loptačkog podsaveza i Nogometnog saveza Jugoslavije, predsednik Novosadskog nogometnog podsaveza, predsednik komisije za ispitivanje fudbalskih sudija...

Bio je poznat po svojoj strogosti, pa su igrači i sudije prema njemu osećali strah i poštovanje. Na ispitima za sudije, uvek je imao poneku zamku za one koji nisu najbolje savladali propise. Jednom prilikom, postavio je kandidatu sledeće pitanje:

– *Utakmica je prekinuta i posle nekoliko nedelja treba da se nastavi. Imaju li svi igrači pravo nastupa na tom nastavku utakmice?*

– *Imaju,* – odgovori kandidat, ali dr Hadži nastavi:

– *A mogu li se igrači menjati?*

– *Ne mogu,* – bez mnogo razmišljanja reče budući sudija.

– *Zašto ne mogu? Ako je, recimo, neki igrač umro?*

– *Taj igrač nema pravo igranja!* – kao iz topa izbaci kandidat.

Doktor Hadži održa zatim kratko predavanje o tome da fudbalski sudija mora često u trenu da donosi važne odluke, a ne samo da duva u pištaljku. Kandidatu reče da još jednom dođe na popravni ispit.

● **AUTORITET** – Doktor Kosta Hadži, novosadski advokat, jedan od pionira fudbalskog sporta u Novom Sadu, bio je na mnogim odgovornim funkcijama u Nogometnom savezu Jugoslavije, Nogometnom podsavezu Novog Sada i Fudbalskom klubu „Vojvodina“.

● ● **MONTEVIDEO** – Na Prvom svetskom prvenstvu u fudbalu, u Urugvaju 1930. godine, sa reprezentacijom Jugoslavije bio je dr Kosta Hadži (stoji sasvim desno), tadašnji sekretar Nogometnog saveza Jugoslavije.

● ● ● **PREDAVANJE** – Na svakom putovanju sa fudbalerima, dr Kosta Hadži je prenosio na mlade svoje bogato životno iskustvo i znanje. Na slici ga vidimo u Grčkoj, za vreme turneje „Vojvodine“ 1959/60. godine, u trenutku kada fudbalere upoznaje sa osnovama helenske kulture, na Akropolju. S leva na desno su: Ivoš, Boljanović, Brkljačić, Takač, Veselinović, Borbelj, dr Hadži i Duvančić.

● ● ●

● ●

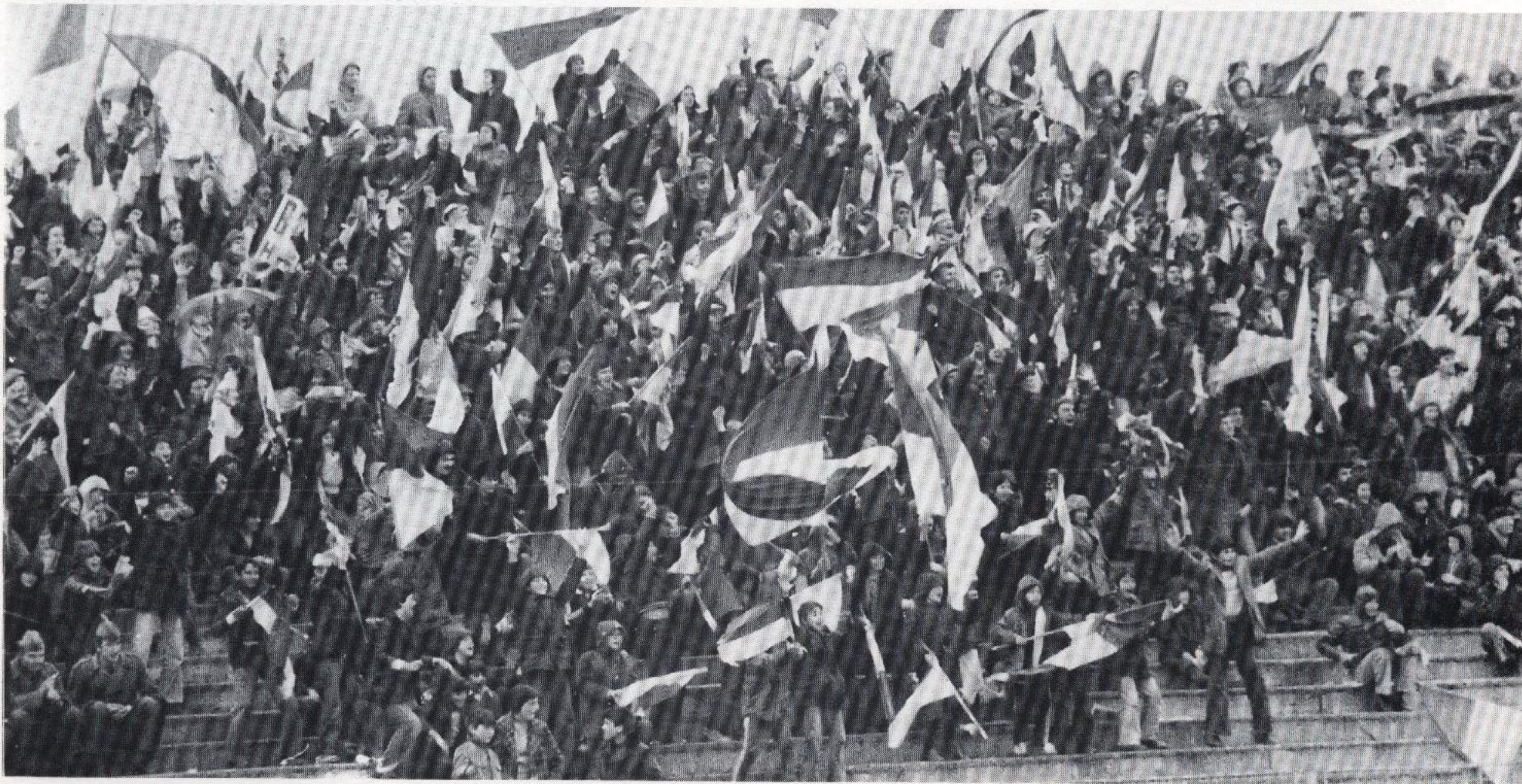

Najveći uspesi „Vojvodine“

od 1914. do 1986. godine

- 1932 – PLASMAN U FINALNI DEO NACIONALNOG PRVENSTVA
- 1933 – PLASMAN U DRUŠTVO NAJBOLJIH KLUBOVA U ZEMLJI
- 1941 – PLASMAN U ZAVRŠNE BORBE DRŽAVNOG PRVENSTVA
- 1948 – PLASMAN U PRVU SAVEZNU LIGU
- 1951 – FINALISTA JUGOSLOVENSKOG KUPA
- 1957 – VICEŠAMPION JUGOSLAVIJE I FINALISTA SREDNJOEVROPSKOG KUPA
- 1959 – POLUFINALISTA SREDNJOEVROPSKOG I JUGOSLOVENSKOG KUPA
- 1962 – VICEŠAMPION JUGOSLAVIJE I ČETVRTFINALISTA KUPA SAJAMSKIH GRADOVA
- 1966 – ŠAMPION JUGOSLAVIJE
- 1967 – ČETVRTFINALISTA KUPA EVROPSKIH ŠAMPIONA
- 1968 – ČETVRTFINALISTA KUPA SAJAMSKIH GRADOVA I POLUFINALISTA JUGOSLOVENSKOG KUPA
- 1970 – PRVAK LETNJE LIGE ŠAMPIONA JUGOSLAVIJE
- 1975 – VICEŠAMPION JUGOSLAVIJE
- 1977 – POBEDNIK SREDNJOEVROPSKOG KUPA
- 1985 – POBEDNIK OMLADINSKOG KUPA JUGOSLAVIJE
- 1986 – POBEDNIK OMLADINSKOG KUPA JUGOSLAVIJE

Veliki deo zasluga za uspeh „Vojvodine“ ima njena verna publika

1924–1934

- Zahvaljujući udruženim snagama i sredstvima dva mesna rivala „Vojvodine“ i „Makabija“, Novi Sad je 1924. godine dobio novo fudbalsko igralište „Karađorđe“. Na tom mestu, u narednih šest decenija, „Vojvodina“ je igrala svoje utakmice.

- Crveno-beli se i dalje s promenljivim uspehom takmiče u prvenstvu Novog Sada. U takmičarskoj 1925/26. godini „Vojvodina“ je član I razreda prvenstva novosadske župe i osvaja prvo mesto ispred šabačke „Mačve“ i novosadskih klubova „NAK“, „Radnički“ i „Makabi“.

- Narednih pet godina u ovom takmičenju suvereno vlada šabačka „Mačva“. Tek 1932. godine „Vojvodina“ stiče pravo da se takmiči u nacionalnom prvenstvu koje se igralo po kup sistemu. Već u prvom kolu Novosađani su eliminisani, jer su izgubili obe utakmice protiv beogradske „Jugoslavije“, 2:5 u Novom Sadu i 2:4 u Beogradu.

- Prvi put „Vojvodina“ učestvuje u Prvoj saveznoj ligi 1933. godine, ali se već posle prve sezone seli u niži rang takmičenja, jer je zauzela poslednje, jedanaesto mesto na tabeli. Ipak, ta godina provedena u društvu najboljih, nije prošla nezapaženo: pobeđeni su beogradska „Jugoslavija“, splitski „Hajduk“, osiječka „Slavija“, a po jedan bod je osvojen u susretima sa sarajevskom „Slavijom“, zagrebačkim timovima „Konkordija“ i „HAŠK“.

- U reprezentaciji Jugoslavije igrao je *Dušan Marković Luks*. Čehoslovačka je u Pragu pobedila naše izabranike sa 2:1. Bilo je to 9. oktobra 1932. godine. Pre toga, 1930. godine, *Boža Marković* je putovao s reprezentacijom Jugoslavije i na Prvo Svetsko prvenstvo u Urugvaj, ali nije nastupio.

● **REPREZENTATIVAC** – Dušan Marković-Luks igrač „Vojvodine“ koji je igrao u reprezentaciji Jugoslavije na utakmici protiv Čehoslovačke.

Ćorak

Niz godina, nakon prvog svetskog rata, u Novom Sadu je vladao veliki rivalitet između mesnih fudbalskih klubova „Vojvodine“ i „NAK“-a. Bez obzira da li se radilo o prijateljskoj ili prvenstvenoj utakmici, kada igraju ova dva kluba na stadionu su se okupljali svi ljubitelji fudbala iz Novog Sada, uvereni da će prisustvovati lepoj i borbenoj utakmici.

Fudbaleri i navijači „NAK“-a posle svake pobede svog kluba, okupljali su se u kafani „Kod Maroša“, (vizavi kasarne u Ulici JNA), koja je bila najbliža nekadašnjem „NAK“-ovom igralištu, pored novosadske jodne banje, na početku Tesline ulice. Proslave su trajale do duboko u noć i u takvim prilikama gazda Maroš bi ostajao bez čaša i flaša, jer bi slavljenici sve živo porazbijali.

Na Vidovdan, 28. juna 1925. godine, trebalo je da se odigra značajan derbi između „NAK“-a i „Vojvodine“. Pre toga je, iste godine, „NAK“ već zabeležio dve pobede nad crveno-belima i „Kod Maroša“ se pripremalo i treće uzastopno slavlje. Gazda Maroš je obišao sve staklare u gradu i unapred pokupovao sve čaše i flaše znajući s kim će imati posla.

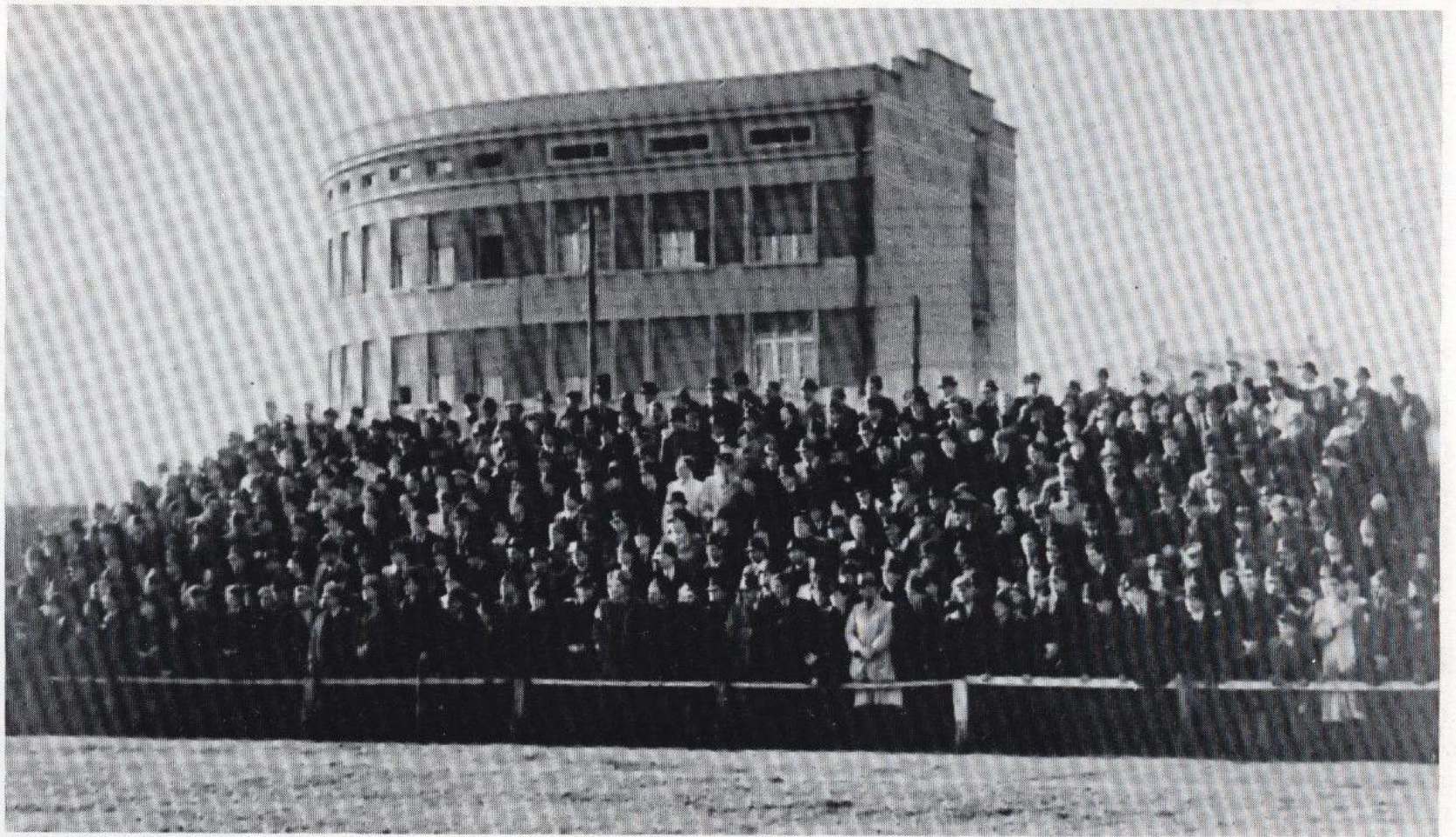
Međutim, „Vojvodina“ je zaigrala mnogo bolje nego ranije i jednim, ali vrednim pogotkom, savladala velikog rivala. Te večeri slavili su navijači „Vojvodine“, a u kafani „Kod Maroša“ bilo je tiho kao da je dan žalosti. „Municija“ za lumperajku ostala je kafedžiji za neku drugu priliku.

● **„BUNJIŠTE“** – Kafana „Kod Maroša“ bila je stecište navijača mesnog rivala „NAK“-a. U prvenstvu Prvog razreda novosadske župe „Vojvodina“ je pobedila „NAK“-a sa 5:4, a zatim izgubila u revanšu sa 1:3. Ipak „Vojvodina“ je bila prvak u sezoni 1925/26., ispred šabačke „Mačve“, „NAK“-a, „Radničkog“ i „Makabija“.

●● **STADION** – Na svom stadionu kod željezničke stanice, „Vojvodina“ je počela da igra utakmice 1924. godine.

●●● **TURNEJA** – Igrači „Vojvodine“ snimljeni na prvoj turneji 1927. godine u Grčkoj. U Solunu su izgubili od „Arisa“ sa 5:2 a pobedili „Makedonikosa“ sa 5:1.

••

•••

provereni

Godine 1930. formiran je novosadski nogometni podsavez, koji je vodio i takmičenje Prvog razreda u kome su, pored ostalih klubova, bili i večiti rivali: novosadska „Vojvodina“ i „Mačva“ iz Šapca. Novi podsavez izdavao je sportskim novinarima propusnice za utakmice. Među onima koji su tražili propusnicu, našao se i mladi novinar iz Šapca, čiji zahtev nije odmah uvažen.

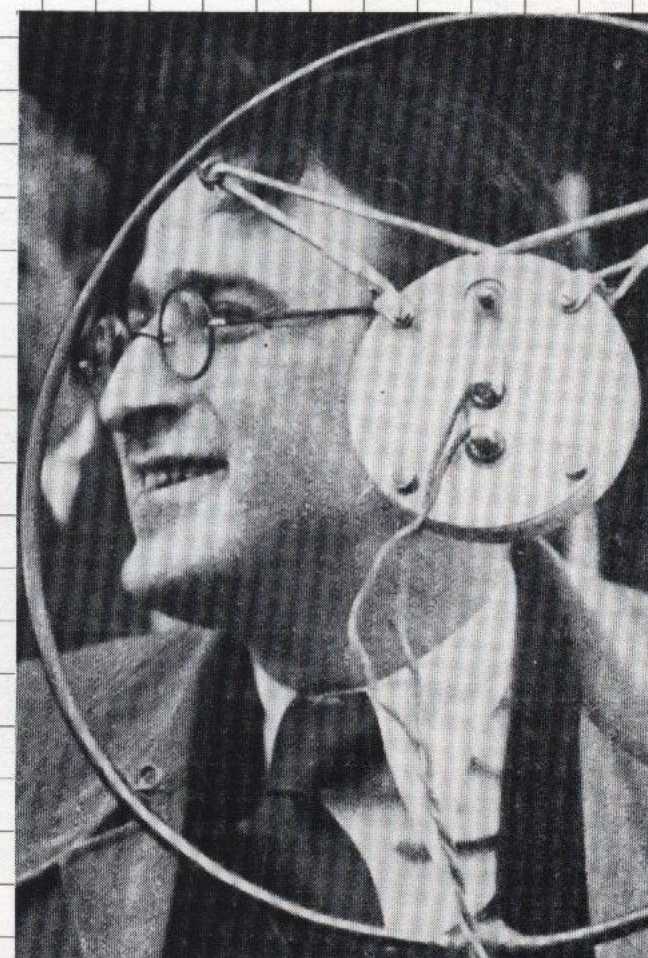
Naime, u tadašnjem listu „Sportista“, 25. decembra 1930. godine, objavljena je službena informacija broj 64, Upravnog odbora NN podsaveza:

„Poziva se SK „Mačva“ da izvesti da li postoje smetnje da se izda novinarska iskaznica za g. Rad. Markovića – „Šabački glasnik“ i da li taj list donosi izveštaje sa utakmica.“

– Tada nismo znali da će Radivoj Marković biti jedan od najboljih sportskih reportera koje smo ikada imali, – rekao je dr Kosta Hadži, svojevremeno istaknuti funkcioner Novosadskog nogometnog podsaveza.

Radivoje Marković je dobio „iskaznicu“ tek posle obavljenih provera i potvrdnog odgovora iz rodnog Šapca. Napisao je bezbroj izveštaja, ne samo sa fudbalskih utakmica, nego i drugih sportskih događaja, a bio je i čest gost na stadionu „Vojvodine“, sa koga je prenosio utakmice preko talasa Radio Beograda. Jednom prilikom on je napisao:

„Vojvodina“ je odigrala ulogu ravnu ulozi nacionalne baklje i sportskog pionira, predvodnika i pročelnika, koji našem sportu u celini uvek može činiti i čini čast“.

● ● ●
OSNIVAČI PODSAVEZA – Novosadski fudbaleri dugo su se pre rata takmičili u okviru beogradskog Loptačkog podsaveza. Već 1925. godine, bilo je pokušaja da se osnuje Novosadski nogometni podsavez, ali je to ostvareno tek 1929. godine. Od 1925. godine, u Prvom razredu novosadske župe, sa vojvođanskim klubovima se takmičila i šabačka „Mačva“, koja je godinama bila najveći rival „Vojvodini“. Jedan od osnivača Novosadskog nogometnog podsaveza i njegov višegodišnji predsednik bio je dr Kosta Hadži (na slici sedi, drugi s leva, u prvom redu).

● ● ●
OBJEKTIVAN – Radivoje Marković, sportski urednik Radio Beograda, na proslavi 50-godišnjice „Vojvodine“ daje izjavu pred kamerom na novosadskom stadionu.

● ● ●
POČETAK – Ovako je izgledao Radivoje Marković kada je pre rata, kao pionir radio reporterstva, prenosio fudbalske utakmice preko radio talasa.

oproštaj

Jedno vreme, pre rata, vladao je veliki rivalitet između novosadske „Vojvodine“ i subotičke „Bačke“. Fudbaleri ova dva kluba takmičili su se u društvu najboljih jugoslovenskih ekipa i njihovi međusobni susreti bili su prava poslastica za istinske ljubitelje dobrog fudbala. Subotičani i Novosađani su se žestoko borili – „da se zna ko je najbolji u Vojvodini“.

Prilikom jednog takvog derbi susreta u Subotici, vođa ekipe „Vojvodine“ bio je poznati doktor *Milan Moga*. Pedantni lekar odveo je igrače u hotel i preduzimao sve da se uoči utakmice što prijatnije osećaju. Međutim, utakmica je izgubljena sa 3:0, iako je „Vojvodina“ dobro igrala. Krivac za primljene golove bio je tadašnji golman *Rudolf Hofman*, koji „nije mogao s loptom da se sastane“.

– *Ja sam lično iz svog džepa platio 3.000 dinara za hotel, za sve igrače. Nije mi bilo žao para, ali Hofmana nisam mogao da vidim posle utakmice. Priznao mi je da je krišom doveo u hotelsku sobu svoju verenicu i da je celu noć uoči utakmice bio s njom!* – seća se doktor Moga izgubljenog derbija u Subotici.

Posle devet meseci, Hofman je dotrčao u ordinaciju i pozvao doktora Moga da hitno dođe i pomogne pri porođaju. Držeći u naručju novorođenog dečaka, doktor se obrati srećnom ocu:

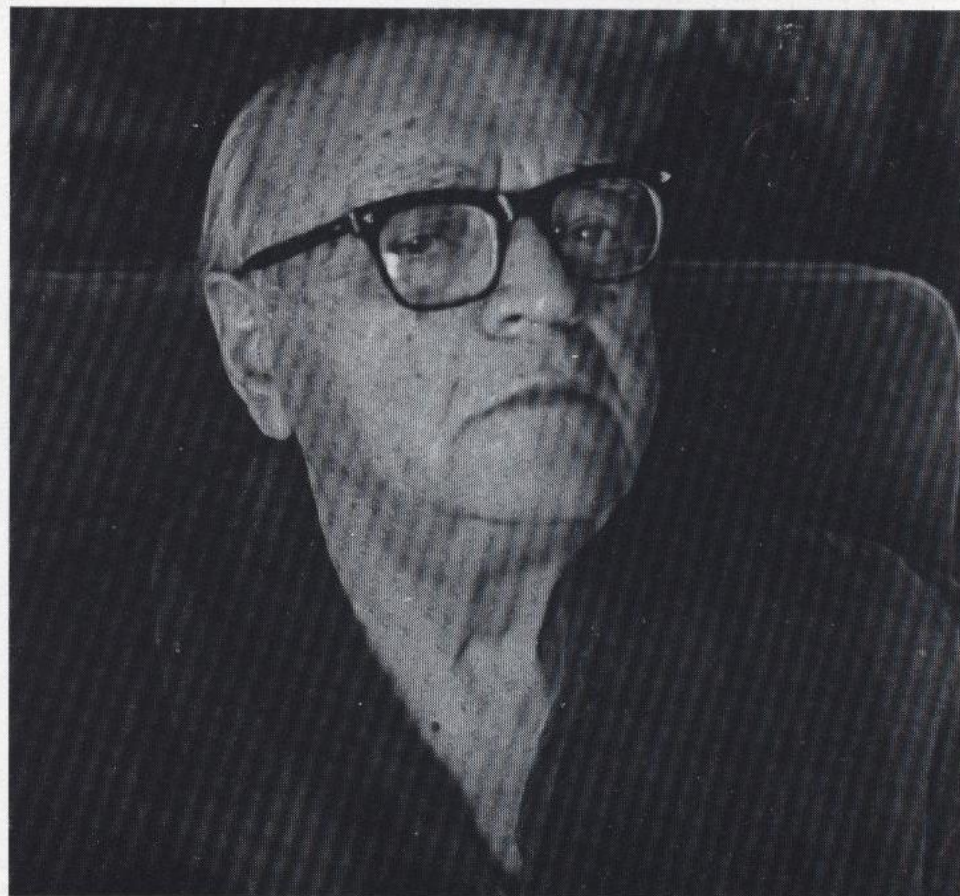
– *Ako smo zbog ovog delije izgubili u Subotici, sve ti opraštam. On sigurno, ako bude golman, neće primati pacer-ske golove!*

● ● ●
Vođa **PUTA** – Doktor *Milan Moga*, jedan od prvih igrača i lekara novosadske „Vojvodine“

● ●
ISTORIJA – Plakat za utakmicu „Vojvodina“–„Bačka“ u Subotici, koji se čuva u Vojvodanskom muzeju u Novom Sadu

● ● ●
PRESTUP – *Rudolf Hofman*, golman „Vojvodine“ od 1932. do 1935. godine.

24
JULA

IGRALIŠTE BAČKA

Ligaška utakmica
u nedelju posle podne u 16 sati

VOJVODINA

Novi Sad

BAČKA

Cene mesta 5, 10, 15, 20 i 30 dinara.

sudija

Dušan Petković Senegalac, igrač beogradske „Jugoslavije“, višestrukog predratnog šampiona naše zemlje, započinje svoju karijeru po izvanrednim igrama u državnom timu. U periodu od 1923. od 1926. godine, odigrao je osam utakmica i postigao dva lepa gola za reprezentaciju Jugoslavije.

Kada je prestao aktivno da igra fudbal, nije definitivno napustio svoj omiljeni sport. Više godina je uspešno sudio utakmice državnog prvenstva.

Godine 1933. novosadska „Vojvodina“ se plasirala u saveznu ligu i već u prvom susretu u Novom Sadu slavila je pobjedu nad prvakom – beogradskom „Jugoslavijom“. Zatim je predstojalo gostovanje Novosađana u Zagrebu, gde ih je očekivala „Konkordija“, a sudija je bio Dušan Petković Senegalac iz Beograda.

Pošto je na relaciji Beograd–Zagreb vladao veliki rivalitet, uoči gostovanja „Vojvodine“ u Zagrebu ispredale su se razne priče: da je „namešten“ beogradski sudija kako bi „Konkordija“ izgubila. „Vojvodinu“ je predvodio *Boško Simonović* koji je svojevremeno, kao savezni kapiten, uveo Dušana Petkovića u državni tim.

Po dolasku u Zagreb, Senegalac je posle ručka navratio kod svog druga iz reprezentacije, *Artura Tureta Dubravčića*, kolege po profesiji. Ljubazni domaćin nudio je gosta te ovim, te onim, ali je Duško sve odbijao. Bio je suviše skroman, izgledalo je kao da se stidi. U jednom trenutku je domaćin izgleda shvatio otkud toliko nećkanje, pa reče:

– *Uzmi, druže, makar danas navijao i za „Vojvodinu“!*

● ● ●
ŠAMPIONI – Ekipa beogradske „Jugoslavije“, prvaka države 1924. godine. S leva na desno – trener *Blaha, Branko Petrović, Damjan Đurić, Dragan Jovanović, Stevan Luburić, DUŠAN PETKOVIĆ SENEGALAC, Bane Sekulić* (posle rata bio trener „zlatne generacije“ „Vojvodine“), Novosađanin *Dragutin Karlo Nemeš, Milutin Ivković, Mihajlo Načević, Alojz Mahek i Sveta Marković*.

● ● ●
NIJE POMOGAO – „Vojvodina“ je slabo igrala u Zagrebu, pa je poražena od „Konkordije“ čak sa 5:1. Bila je nepotrebna bojazan da će sudija *Dušan Petković Senegalac*, iz Beograda, pomagati Novosađanima. Ni njegova pomoć ne bi ih mogla spasti ubedljivog poraza.

● ● ●
NEPORAŽENI – Na slici je reprezentacija Jugoslavije koja se 28. oktobra 1923. godine vratila neporažena iz Praga. Igrala je 4:4 sa Čehoslovačkom. S leva na desno su: *Dasović, D. Jovanović, Dubravčić, Vrbančić, Perška, Pažur, Rupec, D. Petković, Benković, Vrduka, Babić*.

ilegalac

Uoči ligaške utakmice „Vojvodina“–„Hajduk“ (Split), odigrane u Novom Sadu, 28. maja 1933. godine, štampana je zanimljiva dopisnica posvećena ovom susretu. Pored fotografija Gradske kuće u Novom Sadu i Francuske obale, odnosno splitske rive, objavljeni su grbovi „Vojvodine“ i „Hajduka“ i uz njih sastav ekipa „Vojvodine“, napisan ćirilicom i Hajduka – napisan latinicom.

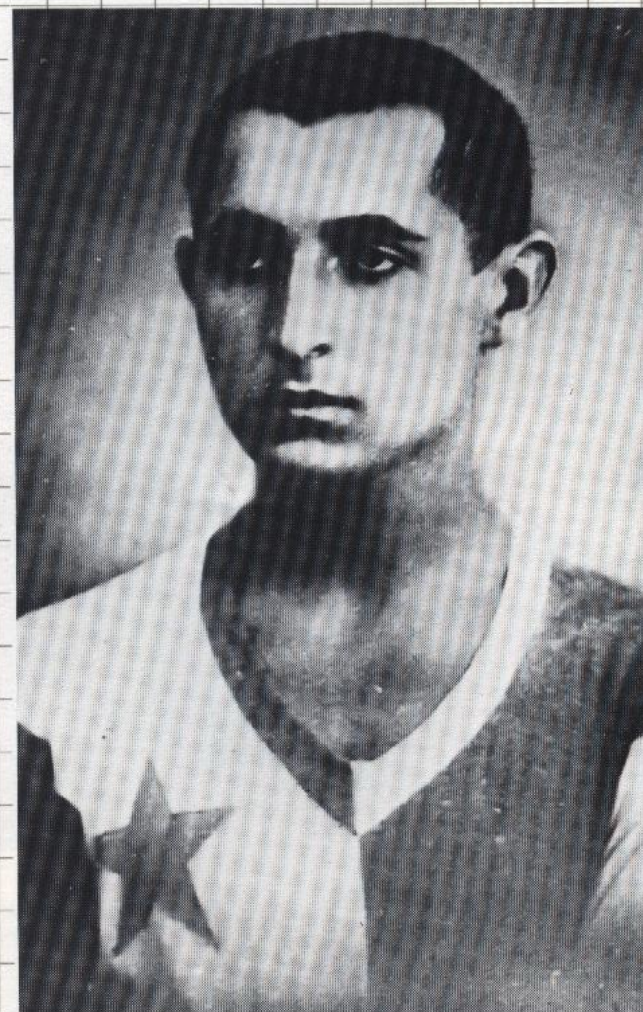
Za mnoge je i danas tajna jedno ime u ovom sastavu „Vojvodine“: *Kosić-Živić, Majtan-Vasić, Stanivukov, Pašćan-Nemet, Marković (Boža), Marković (Luks), Marković (Sivonja), Bajagić.*

Među poznatim igračima „Vojvodine“ našao se neki *Vasić* za koga, ni pre ni posle, niko nije čuo!

Tajnu nam je otkrio *Aleksandar Kanazir*, poznati igrač crveno-belih iz tog perioda.

– *Vasić? To sam ja!* – rekao nam je čika-Šaca, a zatim objasnio:

– *Bio sam najmlađi prvotimac „Vojvodine“. Išao sam još u gimnaziju, u kojoj su najstrože zabranjivali učenicima da igraju fudbal. Da me ne bi otkrili, u klubu su me prekrstili u Vasića, po mom ocu Vasi. Međutim, novine su objavile fotografiju i mene je pozvao na razgovor tadašnji direktor gimnazije, sveštenik Mirko Balubdžić. Ja sam pokušao da se opravdam, rekavši da je to stara slika i da ja ne igram fudbal, ali je u školi povedena istraga i utvrđena istina. Nedeljom nisam pre podne išao na veronauku i u crkvu, što je bila obaveza gimnazijalaca, nego na igralište, jer se u to vreme igrala utakmica. Samo zahvaljujući intervenciji dr Koste Hadžija, nisam bio isključen iz gimnazije, ali sam dobio pismeni ukor razrednog veća.*

● **ZABRANJENE IGRE** – *Aleksandar – Šaca Kanazir* u dresu „Vojvodine“, u vreme kada su mu školske vlasti zabranjivale da igra fudbal, ali je on to ipak činio, skrivajući se pod tuđim imenom.

● ● **PRVOLIGAŠI** – Tim „Vojvodine“ iz 1933. godine, koji je dospao u najviši rang takmičenja za prvenstvo države: navijač iz Mošorina, zvan „Aca-pupak“, koji je stalno pratio igrače „Vojvodine“ na svim njenim utakmicama, zatim *Sava Damjanović Lička, Uroš Pašćan, Miloš Kosić, Jovan Zagorac, Dušan Marković-Luks, Milan Bulja, Paja Nemet, Karlo Dragutin Nemeš*, trener; čuče *Aleksandar-Šaca Kanazir, Đura Živić, Pera Stanivukov i Miša Vilovski.*

● ● ● **DOKUMENAT** – Dopisnica štampana uoči meča „Vojvodina–Hajduk“, održanog 28. maja 1933. godine u Novom Sadu. Bilo je 2:1 za domaće. Pod imenom *Vasić*, u timu „Vojvodine“ se krio gimnazijalac *Kanazir.*

POZDRAV SA LIGAŠKE UTAKMICE

НОВИСАД

ВОЈВОДИНА: НОСИЋ
ЖИВИЋ — МАЈТАЊ
ВАСИЋ — СТАНИВУКОВ — ПАШЋАН
МАРКОВИЋ — МАРКОВИЋ — МАРКОВИЋ
(Божа) (Лука) (Сивоња)
HEMET — — БАЈАГИЋ

ВОЈВОДИНА - HAЈДУК

HAJDUK: ĆULIĆ (Antonini)
KRAGIĆ — MATOŠIĆ
MARUŠIĆ — DEŠKOVIĆ — RADOVINKOVIĆ
BENČIĆ — LAMEŠIĆ — BONAČIĆ — ROŠIĆ — LIN

SPLIT — FRANCUSKA OBALA

ODRŽANE 28. MAJA 1953. U NOVOM SADU

vikend

Posle uspešnog starta na prvenstvu države 1933. godine, kada je u Novom Sadu savladan državni prvak, beogradska „Jugoslavija“, „Vojvodina“ je iznenadila fudbalsku javnost koja je, do tada, na nju gledala kao na „ekipu iz provincije“. I u drugoj utakmici, na svom terenu, „Vojvodina“ je dobro zaigrala i izborila remi u meču sa daleko iskusnijom „Slavijom“ iz Sarajeva. Na redu je bilo prvo gostovanje u Zagrebu gde je trebalo ukrstiti koplja sa fudbalerima „Konkordije“.

Uoči utakmice, štampa je bila puna pohvala na račun „Vojvodine“. Bilo je i preterivanja: neki su „Vojvodinu“ već smatrali kandidatom za prvaka države! Navijači „Vojvodine“, poneseni prvim uspesima svojih ljubimaca, organizovali su navijački voz za Zagreb. Oko 300 navijača crveno-belih stiglo je na stadion „Konkordije“, da bodre „Vojvodinu“.

Međutim, iluzije su brzo raspršene: „Konkordija“ je zabeležila ubedljivu pobedu od 5:1, a novine su zabeležile:

„U Zagrebu su Novosađani napravili veliko iznenađenje. Očekivalo se od njih mnogo, u najgorem slučaju požrtvovanje i elan. Od svega toga nije bilo ništa. „Vojvodina“ je igrala tako slabo, bez i jedne vrline koja bi mogla da bar malo ublaži poraz. Gledaoci su otišli razočarani igrom novosadskog predstavnika.

Glavno je da je iznenađenje tu, makar ono bilo i u negativnom smislu! Glas navijača „Vojvodine“ se na stadionu nije čuo. Izgledalo je kao da niko nije doputovao navijačkim vozom!

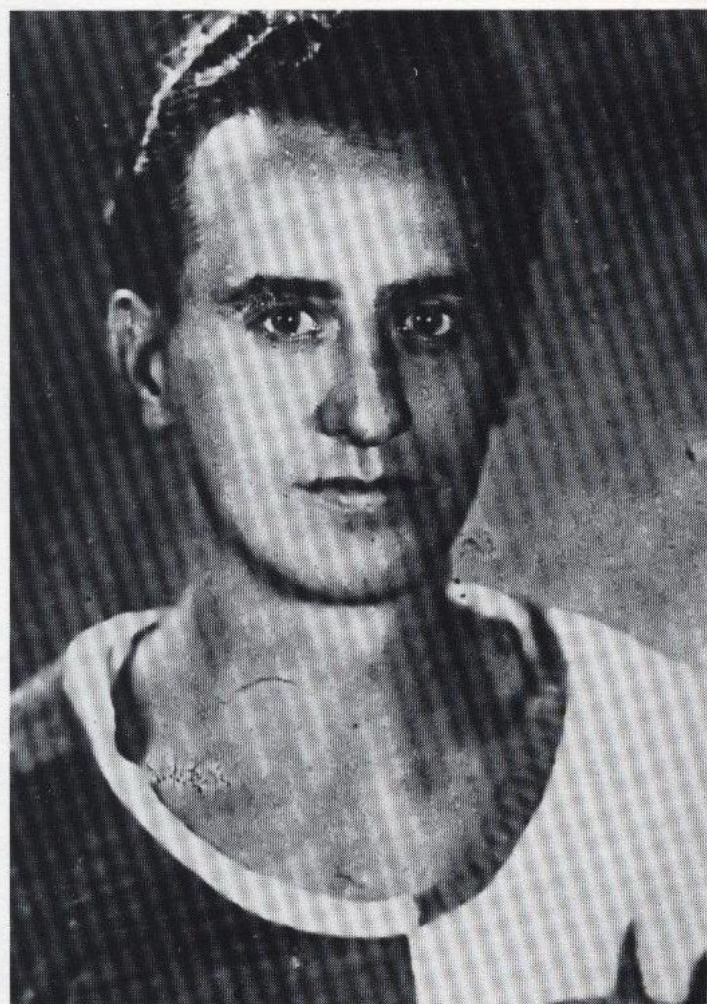
Siroti Novosađani! Zar na prvom svom izletu u Zagreb da budu tako pokunjeni? Uostalom ništa drugo nisu mogli da rade.“

„Vojvodina“ je u saveznoj ligi igrala samo jedno leto, jer je na kraju prvenstva bila poslednja – jedanaesta.

● **NIŠTA OD REVANŠA** – Novosađani su se nadali da će njihovi ljubimci uspeti da se revanširaju Zagrepčanima. Međutim, utakmica između „Vojvodine“ i „Konkordije“, odigrana 1. oktobra 1933. godine, završena je nerešeno 2:2. Ovo je ekipa crveno-belih koja je igrala protiv „Konkordije“: Živić, Kanazir, Bajagić, M. Marković, Korošec, Nemet, Kosić, Pašćan, čuče – Majtan, B. Marković i D. Marković Luks.

● ● **STRELAC** – U timu „Vojvodine“ su igrala trojica Markovića. Ovo je Boža Marković, istaknuti napadač, koji je bio član naše reprezentacije na I svetskom prvenstvu u fudbalu, u Montevideu.

● ● ● **POPULARAN** – Čitavu jednu deceniju u timu „Vojvodine“ bio je nezamenjiv popularni Uroš Pašćan. Hrabar borac, dobar graditelj igre, Pašćan je na svakoj utakmici maksimalno izgarao za svoj klub.

preteraše

Inženjer *Boško Simonović*, jedan od najistaknutijih predratnih fudbalskih radnika iz Novog Sada, bio je 1924. godine izabran za saveznog selektora i nekoliko godina je vodio reprezentaciju Jugoslavije. Taj nezahvalni posao stvorio mu je velik broj prijatelja, ali isto tako i mnogo neprijatelja, koji se nisu slagali s njegovim izborom igrača za reprezentaciju.

Naravno, najglasniji su bili novinari koji su imali svoje viđenje najboljeg fudbalskog tima Jugoslavije. Simonović je većito bio na vatri i mnogi su jedva čekali da selektor podnese ostavku. Tako je i bilo, posle nekoliko godina. Inženjer Simonović vratio se u Novi Sad i vrlo uspešno vodio tim „Vojvodine“, koji je prvi put uspeo da se, iz podsaveznog takmičenja, vine sve do savezne lige.

Međutim, ni tada novinari nisu ostavili Simonovića na miru. Prilikom jednog gostovanja „Vojvodine“ u Zagrebu, beogradska ilustrovana revija „Sve sport“, u broju 93, od 29. marta 1933. godine, objavila je sledeću „vest“:

„U zoološkom vrtu zapažen je u nedelju pre podne bivši savezni kapiten g. *Boško Simonović*.“

Preteraše!

● **SELEKTOR** – Inženjer *Boško Simonović*

● ● **BEZ MERE** – Glava lista koji nije birao sredstva

● ● ● **BEZ PROTEKCIJE** – Inženjer *Boško Simonović* bio je selektor jugoslovenske reprezentacije više puta u toku jedne decenije, ali je samo na dve utakmice ukazao poverenje igračima „Vojvodine“. Prvo je *Dušan Marković Luks* igrao protiv Čehoslovaka 1932. godine, a zatim *Velker* protiv Rumunije 1940. godine (1:2 u Beogradu). Na slici je reprezentacija Jugoslavije na utakmici u Pragu, 9. oktobra 1932, koja je izgubila od Čehoslovačke sa 1:2. S leva na desno su: *Jakšić, Dimitrijević, Gajer, Lukić, Marjanović, Arsenijević, Valok, Marković Luks, Živković, Milošević*; čuče – *Lehner, Tošić, Tirnanić, Zečević, Spasić*.

•••

ЗА БЕОГРАД

ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ

Свети
Сторит

••

Predsednici „Vojvodine“

1919–1920. – Živko BAJAZETOV

1921. – Jovan LATINČIĆ

1922–1927. – Đaka POPOVIĆ

1927–1935. – Kosta HADŽI

1936–1939. – Đura VUČKOVIĆ

1939–1940. – Jovan ĆULUM

1940. – Ilija BALABUŠIĆ

1940. – Jovan RADIVOJEVIĆ

1940–1941. – Obrad MILUTINOVIĆ

1941. – Branko MILOVANOVIĆ

1944. – Đura ŽIVIĆ

1945. – Sava OBRADOVIĆ Zvonko

1946. – Aleksandar KANAZIR Šaca

1947. – Nićifor NONIN Nića

1948–1950. – Živko SKAKUN Đena

1950–1951. – Arnold RAJH Pavle

1952–1953. – Todor JOVANOVIĆ Toza

1953. – Vladislav BELJANSKI Baja

1953–1955. – Pal ŠOTI

1956–1957. – Nikola KMEZIĆ

1958–1960. – Petar RASTOVIĆ

1961–1963. – Jovan DAČIĆ Lazica

1964–1968. – Arsa KOVAČEVIĆ Aka

1969–1973. – Ivica VRAČARIĆ

1973–1975. – Nikola ERDELJAN

1975–1983. – Petar PALKOVLJEVIĆ Pinki

1983. – Zdravko MUTIN

1983–1986. – Miodrag NIKOLIĆ Miša

1986... Velimir VUKMANOVIĆ Velja

● **SLAVLJE** – Predsednici „Vojvodine“ sa šampionskim peharom 1966. godine – Dačić, Beljanski, Obradović, Kovačević, Rajh, Hadži i Skakun.

1934–1944

- Od 1934. do 1941. godine „Vojvodina“ ima veoma dobru ekipu i stalno osvaja prvo mesto u takmičenju I razreda Novosadskog nogometnog podsaveza. Najveći protivnici su joj i dalje šabačka „Mačva“ i lokalni rival „NAK“. U tom takmičenju učestvovali su još novosadski klubovi „Makabi“, „Radnički“ i „Istra“, zatim veoma jaka ekipa „Željezničara“ iz Indije, „Građanski“ iz Sremske Mitrovice i „Sloga“ iz Bačke Palanke.

- Više puta održavani su turniri novosadskih klubova za Božićni pehar, na kojima je najčešće „Vojvodina“ osvajala trofej.

- Kao prvak Novosadskog nogometnog podsaveza, „Vojvodina“ se od 1938. godine takmičila u Srpskoj ligi, zajedno sa beogradskim klubovima: „BSK“, „Jugoslavija“, „Jedinstvo“ i „BASK“ bečkerečkim ZSK-om, sarajevskom „Slavijom“, „Građanskim“ iz Niša; „Tri zvezde“ iz Apatina, „Građanskim“ iz Skoplja, „Zemunom“ iz Zemuna; subotičkim „ŽAK-om“; „Jugoslavijom“ iz Jabuke i „Batom“ iz Borova. Prve godine „Vojvodina“ je bila treća, druge četvrta a treće godine treća, pa je stekla pravo učešća u nacionalnom prvenstvu. Međutim, taj šampionat je prekinuo drugi svetski rat.

- Za reprezentaciju Jugoslavije igrali su *Joška Velker* i *Zvonko Požega*.

- U ekipi „Vojvodine“ igrala su trojica mladića čija se imena danas s ponosom izgovaraju: *Božidar Boško Petrović*, državni reprezentativac, poginuo kao republikanski pilot 18. jula 1937. godine u Španiji, komunist *Svetozar Lala Džanić*, državni reprezentativac, streljan u Zagrebu 1941. godine i *Milan Simin*, komandant Novosadskog partizanskog odreda, koji je poginuo u jednoj akciji u blizini Novog Sada 1941. godine.

- Okupator je po dolasku u Novi Sad zabranio rad „Vojvodini“, koja svoje aktivnosti oživljava tek posle oslobođenja, u jesen 1944. godine.

● **HEROJ** – Božidar Petrović-Boško igrač „Vojvodine“ koji je hrabro poginuo u Španiji 1937. godine.

„dobrodošlica“

„Ilustrovani sportski list“ broj 11, od 16. marta 1934. godine, koji je štampan u Novom Sadu, objavio je:

„Jovan Zagorac, bivši igrač „Vojvodine“, prilikom svog prvog nastupa za bečkerečki „ŽAK“, prema pisanju lokalne štampe, nije zadovoljio. Tako, na primer, jedan list veli: „Nova akvizicija Zagorac, bio je najslabiji u timu... Šteta je bila dovesti ga iz „Vojvodine“ i dati mu mesto u opštini Mužlji; to mesto se moglo popuniti i sa jednim od mnogobrojnih nezaposlenih Bečkerečana, koji imaju i više spreme i bolji su fudbaleri od te „zvezde“...“

– Čika Jovo, šta ste vi radili u Mužlji? – pitali smo još vitalnog Zagorca pola veka posle objavljivanja „dobrodošli-ce“ u bečkerečkim novinama.

Stari, bivši fudbalski as, nije se odmah setio na čega ciljamo, a kad smo mu spomenuli napis u novinama od 1934. godine, nasmejao se i objasnio:

– Počeo sam, i dobro igrao, u „Vojvodini“. Tada me je jedan prijatelj nagovorio da pređem u Bečkerek i obećao mi zaposlenje. Međutim, kad sam video kako su me tamo dočekali, nisam ni otišao u Mužlju. Posle nekoliko dana pozvan sam u vojsku, tako da ni za „ŽAK“ nisam igrao. Posle vojske vratio sam se u moju „Vojvodinu“...

Nije nam rekao, ali to dobro znaju svi stariji ljubitelji fudbala i prijatelji „Vojvodine“: Jovan Zagorac je bio standardni prvotimac „Vojvodine“, za koju je odigrao više stotina utakmica. Često je bio najbolji igrač, a najčešće među najboljima, sve dok ga nesreća nije udaljila sa sportskog borilišta. Na utakmici „Vojvodina“–„BASK“ (Beograd) golman Severin Bijelić, prilikom intervencije, slomio mu je nogu. Bio je to oproštaj Jovana Zagorca od aktivnog igranja, ali ne i od „Vojvodine“ – koju i sada nosi u srcu.

● **LIBERO** – Jovan Joca Zagorac igrao je u timu „Vojvodine“ više od jedne decenije, sve do nesrećne povrede 24. marta 1940. godine, na utakmici „Vojvodina“–„BASK“ (Beograd) 3:0. Pre toga je Zagorac bio kapiten ekipe, a nastupao je na skoro svim mestima u timu.

●● **PRVACI** – Vojvodina je 1940. godine osvojila prvo mesto u takmičenju za Dunavski kup. U ovoj ekipi nije bilo Zagorca koji je, zbog preloma noge, morao da se oprosti od fudbala. Na slici su: Kaplan Mustagrudić, Edo Plac, Fric Has, Milorad Sedmakov, Radomir Božić, Mihajlo Majtan, Vojin Rogić, Joška Velker, Virgilije Popesku, Pal Nemet, Zvonko Požega, Milan Simin (čuči).

●●● **USPOMENA NA HEROJA ŠPANIJE** – Ovaj snimak, načinjen u proleće 1934. godine, draga je uspomena na Boška Božidara Petrovića koji je poginuo u borbi protiv fašista, u Španiji, 1937. godine. S leva na desno su: Zagorac, Bekić, Stanivukov, Kosić, Žikić, Karlazir, Pašćan, Nemet; čuče: Petrović, Živić i Damjanović

žalopojka

Joška Velker, napadač „Vojvodine“ i državni reprezentativac Jugoslavije, igrao je u crveno-belom dresu od 1938–1951. godine, a zatim se odselio u Ameriku, nastanivši se u Klivlendu. Njegovoj igri u „Vojvodini“ ljubitelji fudbala daju najviše ocene. Bio je tehničar vrhunske klase, sa prefinjenim osećanjem i instinktom. Naročito se isticao izvanrednom igrom glavom i preciznim volej udarcima.

Iz svog rodnog mesta Šova (Ravno Selo) došao je u Novi Sad i zaigrao u ekipi „NAK“-a, najvećeg rivala „Vojvodine“. Međutim, 1938. godine obukao je crveno-beli dres, na radost navijača „Vojvodine“ i veliku žalost „NAK“-ovaca. Već na prvoj utakmici za novi klub, koja je odigrana 16. januara 1938. godine, u okviru Božićnog peharskog prvenstva Novog Sada, Velker je dao „NAK“-u odlučujući gol, pa je „Vojvodina“ pobedila sa 3:0 i osvojila pehar. Tada su novine objavile pesmicu tužnih „NAK“-ovih navijača:

*„Zbog pehara izgubljenog,
ne trpesmo strašan bol;
Najviše nas samo boli
taj Velkerov drugi gol...“*

Iste godine „Vojvodina“ je trijumfovala i u redovnom prvenstvu, jer je pobedila svog rivala „NAK“-a sa 5:2, a Velker je opet zatresao mrežu svog nekadašnjeg kluba.

Posle rata, Velker je igrao za „Slogu“ (kasnije „Vojvodina“) i jedan je od najzaslužnijih za plasman crveno-belih u Prvu saveznu ligu.

● ● ●
RIVALSTVO – Između „Vojvodine“ i „NAK“-a rivalstvo traje od prvih dana, od postanka crveno-belih. U stvari, „Vojvodina“ je 1919. godine zabeležila prvu pobjedu od 1:0 protiv mesnog rivala „NAK“-a, a zatim je, sve do drugog svetskog rata, odigrano mnogo susreta između ova dva kluba. Na slici je naslov u novinama posle jedne pobjede „Vojvodine“ nad mesnim rivalom „NAK“-om.

● ● ●
MAT – Jedan od mnoštva golova koje je Joška Velker postigao za „Vojvodinu“. Ovo je njegov tipičan zgoditak: lopta je upućena u onaj ugao protivničkog gola gde nema nikoga da je zaustavi na putu do mreže. Strelac Velker je sasvim desno (u belom dresu).

● ● ●
RASTANAK – Godine 1951. kada je „Vojvodina“ ušla u Prvu saveznu ligu, Joška Velker se oprostio od crveno-belog dresa koji je pre i posle rata časno nosio.

Војводина је опет она стара!...

Сјајна игра обеју чета. Неочекивано високи пораз фаворита — Н. А. К-а.
Војводина — Н. А. К. 5:2 (3:0)

Победнички тим Војводине

žuljevi

Neko je rekao, misleći na večite obaveze kluba prema igračima, da je fudbal vreća bez dna. Od ove istine ni „Vojvodina“ nije mogla da pobegne. Nikada u svojoj dugoj istoriji crveno-beli nisu mogli da žive samo od sopstvenih prihoda i uvek se morao naći neko da podmiruje dugove.

Igrači su uvek pronalazili razne kanale kako da se domognu nekog dinara. Jedno vreme, u godinama pred drugi svetski rat, bio je običaj da se igračima daje po 200 dinara, kako bi mogli otići u gradsko kupatilo na masažu, da se okupaju i srede nokte i žuljeve. Te pare nisu davane iz klupske blagajne, nego su igrače „čašćavali“ mecene, kao što su bili potpredsednik *Ilija Balabušić*, zatim trgovac *Maksa Grin* i drugi.

– *Čika Makso, treba da idem u kupatilo*, – govorili su igrači skoro svakodnevno, umesto pozdrava, sa Maksom Grinom, a on je vadio i delio pare „za sečenje žuljeva“. Međutim, kada je video da tu nema kraja, trgovac je otišao u kupatilo i kupio ceo blok karata.

– *Žulje me cipele*, – tužio se pred jednu značajnu utakmicu *Miška Majtan* popularnom čika Maksu. – *Trebalo bi da idem u kupatilo*.

– *Nema problema, sve ćemo srediti posle utakmice*, – odgovorio je mecena „Vojvodine“, a kad mu se *Majtan* posle utakmice ponovo javio pružio mu je kartu za kupatilo.

– *Čika Makso, pa mene ne žulje cipele, nego džep!* – iskreno je priznao *Majtan* ne želeći da primi pruženu kartu za kupanje.

● **ELEGANCIJA** – *Mihajlo Miška Majtan* bio je nezamenjiv bek „Vojvodine“ u predratnom periodu. Isticao se borbenošću, brzinom i elegantnim skokovima.

●● **POBEDA U SOFIJI** – „B“ reprezentacija Jugoslavije savladala je odgovarajuću reprezentaciju Bugarske, 1. aprila 1934. godine u Sofiji, sa 1:0, golom *Kodrnje*. U reprezentaciji Jugoslavije igrao je i *Mihajlo Majtan*. Na slici je grupa jugoslovenskih reprezentativaca u Sofiji: *Božić-Aćimović, Velker, Šurdonja-Stajić, Majtan, Jazbec*.

●●● **KATASTROFA RIVALA** – Šabačka „Mačva“ je bila pre rata godinama najveći rival novosadskoj „Vojvodini“. Godine 1936. „Vojvodina“ se vratila neporažena iz Šapca, bilo je 2:2, a u revanš-susretu trijumfovali su Novosađani sa 9:0. Na slici je ekipa „Vojvodine“ iz 1936. godine: *Pašćan, Svirčević, Majtan, Muslin, Zagorčić, Bulja, T. Jovanović, Nemet, S. Damjanović*; čuče – *Podhradski* (najbolji strelac sa 24 gola) i *Tatović*.

debi

Pre nego što je obukao dres prvog tima „Vojvodine“, poznati predratni bek, *Virgilije Popesku*, dugo je igrao u drugom timu crveno-belih. Jednog dana zakazana je prijateljska utakmica „Vojvodine“ u Sivcu, pa je stručni štab odlučio da s prvim timom povede i Popeskua. Sav srećan što će putovati s prvim timom Virgilije je došao u svoj podstanarski stan i u zanosu počeo da naređuje gazdarici:

– *Hoću da mi očistite cipele, da ispeglate dres i gaće! Vi ne znate s kim imate posla: ja igram u prvom timu „Vojvodine“!*

Ujutro, na dan putovanja u Sivac, mladi Virgilije Popesku, sav doteran, prvi je stigao na željezničku stanicu i jedva čekao da se okupe ostali igrači i krenu na put. Međutim, kada je stigao vođa puta, kratko i jasno mu je rekao:

– *Popesku, ti ostaješ u Novom Sadu, ne putuješ s nama!*

Sav pokunjen, nesuđeni prvotimac vratio se u grad. Kasnije je saznao da je vođa puta brat njegove gazdarice, prema kojoj je prethodnog dana bio veoma nekorektan, izigravajući veliku fudbalsku zvezdu. Odmah posle neuspelog debija u prvom timu „Vojvodine“ otišao je u vojsku gde je imao prilike da razmišlja o svom ponašanju. Nakon odsluženja vojnog roka, vratio se u „Vojvodinu“ i, neposredno predrat, bio je standardni prvotimac, nezamenljivi bek crveno-belih. Igrao je i za reprezentaciju Jugoslavije. Jedno vreme branio je boje „Vojvodine“ i u prvim posleratnim godinama.

● **BORAC** – *Virgilije Popesku* je dugo igrao u rezervnom timu „Vojvodine“, dok mu se nije ukazala šansa da zaigra među najboljima u crveno-belom dresu. Kasnije je bio standardni prvotimac, požrtvovani borac u odbrani. Posle rata, uspešno je igrao u beogradskom „Partizanu“.

● ● **NA IVICI ŠESNAESTERCA** – Momenat sa utakmice „Vojvodina“–„Slavija“ (Sarajevo) 2:1, odigrane u Novom Sadu 3. marta 1940. godine. *Živković* i *Popesku* (beli dresovi) zaustavljaju poznate sarajevske strelce, *Rajića* i *Vidovića*, ispred svoga kaznenog prostora.

● ● ● **LIGAŠI** – Ekipa „Vojvodine“ u Borovu, gde je 1940/41. godine izgubila od „Bate“ sa 0:1. S leva na desno: *Božić*, *Plac*, *Majtan*, *Požega*, *Popesku*, *Marjanović*, *Živković*, *Velker Rogić* i *Mihajlović*.

junaci

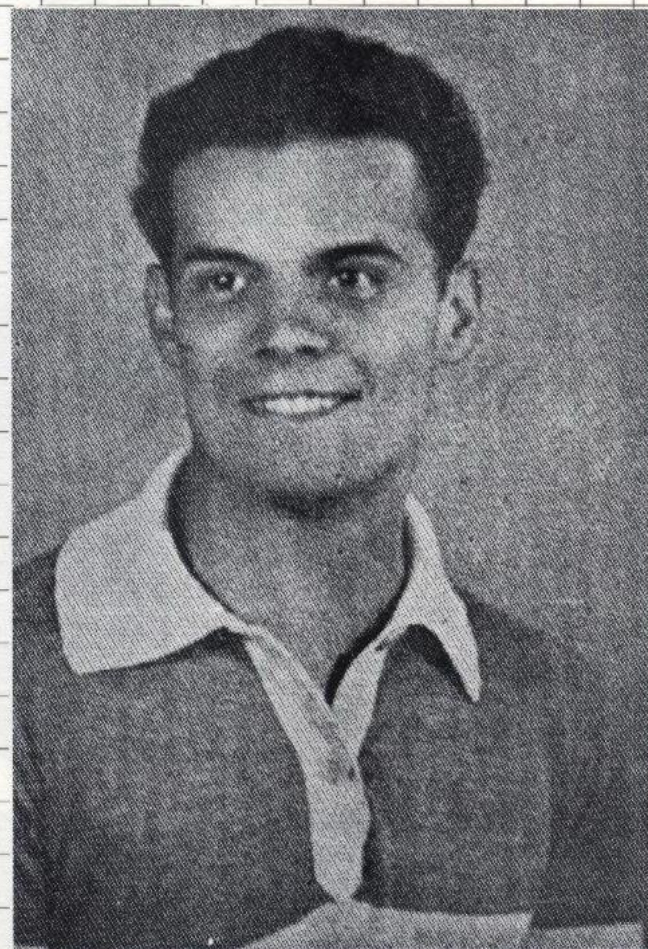
Kvalifikacije za Nacionalnu ligu, u leto 1938. godine, bile su u centru pažnje jugoslovenskih fudbalskih gurmana. Naročito veliko interesovanje vladalo je za utakmicu u Osijeku, između domaće „Slavije“ i novosadske „Vojvodine“, koja je odigrana 26. juna. U Osijek je došao i velik broj navijača iz Novog Sada, specijalnim autobusima, a peške je stigao i siromašni radnik *Avdo Đorić*, koji je još u četvrtak pošao iz Novog Sada, preko Dunava i Fruške gore!

Za ove kvalifikacije Osiječani su se pojačali *Aleksandrom Tirnanićem*, poznatim igračem beogradskog „BSK“-a i reprezentativcem Jugoslavije. Međutim, njega je uspešno čuvao *Milan Simin*, bek „Vojvodine“.

U jednom trenutku, popularni Tirke strahovito je skočio i u skoku pokušao na nedozvoljen način da onesposobi Simina. Ali, robusni bek „Vojvodine“ u poslednjem trenutku je eskivirao i kontra zahvatom oborio protivnika na zemlju. Sledećeg momenta Simin je pobednički stajao iznad Tirnanića koji je, još dok je ležao na travi, rekao:

– *Moja je krivica, druže. Ja sam hteo tebe da udesim, ali si ti bio brži!*

Vojvodina je izgubila sa 2:3 i gajila veliku nadu da u revanšu trijumfuje. Međutim, u Novom Sadu je odlučio duel Tirnanić–Simin. U jednom momentu brzonogi Tirke pobegao je svom čuvaru. Simin je uspeo da ga pred šesnaestercem uhvati za dres. Tirnanić je izveo slobodan udarac i strahovitim šutem postigao jedini i pobedonosni gol za „Slaviju“, pa su se Osiječani kvalifikovali za dalje takmičenje.

● **ŽIVOT ZA SLOBODU** – *Milan Simin*, popularni bek „Vojvodine“, odmah po izbijanju rata, stupio je u borbu s fašistima i poginuo u blizini Novog Sada, u jednoj akciji, kao komandant Novosadskog partizanskog odreda.

● ● **LEGENDA** – *Aleksandar Tirnanić* igrao je petnaest godina u beogradskom „BSK“-u a zatim „BASK“-u. Samo kratko vreme proveo je u Osijeku. U reprezentaciji Jugoslavije igrao je pedeset puta.

● ● ● **MEZIMAC** – Kada je posle rata *Aleksandar Tirnanić*, popularni Tirke, veoma uspešno, niz godina, bio selektor državne reprezentacije, često je među najbolje pozivao i svog mezimca *Tozu Veselinovića*. Tada nije ni slutio da će Toza poći njegovim stopama i postati savezni selektor.

povreda

Martin Bukovi, poznati mađarski fudbalski stručnjak, koji je vodio ekipu zagrebačkog „Građanskog“, u vreme kada je u njoj igrao bivši igrač „Vojvodine“ Svetozar Džanić, obratio se u jednom trenutku svom miljeniku:

– *Lala, ako ti tako nastavila, brzo igrala za državni tim.*

– *Ta, nemojte gos'n Bukovi, vi se samo šalite.*

– *Vi sami igrala!* – bio je uporan Bukovi. I stvarno, Džanić je prvi put obukao dres državne reprezentacije 29. septembra 1940. godine u Budimpešti (0:0). Posle toga igrao je i u revanš-susretu protiv Mađarske u Beogradu (1:1), 23. marta 1941. godine i protiv Nemačke (2:0) 3. novembra 1940. godine, u Zagrebu.

Na utakmici protiv Nemaca, Džanić je bio jedan od naših najboljih igrača sve dok nije teško povređen u drugom poluvremenu. Međutim, iako povređen, on se nije predavao. Prilikom faulta nad njim, Škoba Božović, centarfor reprezentacije Jugoslavije, doviknuo mu je:

– *Lezi, Lalo!*

Džanić nije shvatio već je s mukom pokušao da ustane ne želeći da ostavlja svoje drugove u borbi s opasnim Nemcima.

– *Lezi ludo!* – ponovo je vikao Božović.

– *Ma zašto?* – procedio je kroz zube „Lala“ savlađujući bolove.

– *Lezi, brate, da se malo i mi odmorimo!*

Tek tada, shvativši „taktiku“ svog centarfora, Džanić se opružio koliko je dug. Sudija je za nekoliko minuta prekinuo utakmicu da se Džaniću ukaže pomoć, a to su iskoristili naši umorni reprezentativci za dragoceni predah i u nastavku igre sačuvali pobjedu.

● **SREMAC** – Svetozar Džanić, rođen je u Mandelosu, u Sremu. Prvu fudbalsku afirmaciju doživio je u timu novosadske „Vojvodine“ a zatim je igrao u šampionskom timu „Građanskog“ iz Zagreba. Jedno vreme proveo je u Čehoslovačkoj, a zatim se ponovo vratio u Zagreb. Streljale su ga ustaše u Maksimiru 1941. godine.

● ● **JAČI OD NEMACA** – Uoči rata, 3. novembra 1940. godine, reprezentacija Jugoslavije pobedila je u Zagrebu reprezentaciju Nemačke sa 2:0 (1:0). Na slici je ekipa Jugoslavije. S leva na desno su: Vujadinović, Glazer, Božović, Valjarević, Dubac, Cimermančić, Brozović, Džanić, Matekalo, Jazbinšek, Lehner. Savezni kapiten je inženjer Svetozar Popović, a golove su postigli Božović i Cimermančić.

● ● ● **ELEGANTNO** – Vojin Božović, poznati predratni napadač beogradskog „BSK“-a, bio je jedan od najboljih strelaca u nacionalnom prvenstvu. Vidimo ga u trenutku kada, u skoku, glavom postiže jedan od svojih golova.

municija

Pripremajući se za prolećni deo prvenstva 1941. godine, igrači „Vojvodine“ odigrali su nekoliko prijateljskih utakmica i postigli mnogo golova. Naročito je zapažena njihova igra u Petrovgradu, gde su pobedili domaći „ŽSK“ čak sa 19:0! Na toj utakmici je „Vojvodina“ igrala u sastavu:

Čerić (Bingulac)-Majtan, Popesku, Simin (Has)-Sluha, Živković, Mihaljević (Jovanović), Mihajlović, Marjanović, Rogić i Velker. Najviše golova je dao Rogić – 9, zatim Velker 4, Marjanović, Mihajlović i Jovanović po dva.

Navijači „Vojvodine“ su bili oduševljeni i s velikim nadama su očekivali prolećni deo takmičenja. Međutim, bilo je i ovakvih komentara:

– *Ne volim kad se naši ovako raspucaju pred prvenstvo, jer posle, nisu u stanju da zatresu mrežu protivnika!*

I zaista: već na prvoj utakmici za prvenstvo, sa „Slavijom“ iz Sarajeva, u Novom Sadu je bilo 0:0. Mreže se uopšte nisu zatresle.

– *Eh, da nam je sada bar jedan od onih devetnaest golova što dadoše Bečkerečanima prošle nedelje,* – jдали su se navijači „Vojvodine“.

Crveno-beli pre vremena potrošiše svu „municiju“.

● **POJAČANJE** – *Ivan Medarić*, poznati napadač, reprezentativno krilo, došao je u „Vojvodinu“ u takmičarskoj 1939/40. godini. On je zajedno s *Velkerom*, *Rogićem*, *Mihajlovićem*, *Marjanovićem* i drugim napadačima „Vojvodine“ bio velika opasnost po gol protivnika.

● ● **DIRIGENT** – *Lazar Živković*, ponikao u brojnoj fudbalskoj porodici u Indiji, afirmisao se kao dobar graditelj igre i izvanredan šuter. On je jedno vreme igrao i posle rata, a više godina je bio i na čelu najužeg rukovodstva crveno-belih.

● ● ● **LEPO I EFIKASNO** – *Medarić* u skoku šalje loptu prema protivničkom голу. Iza njega je *Boža Marković* a ispred *Rogić* i *Mihajlović*, opkoljeni protivničkim igračima.

nokaut

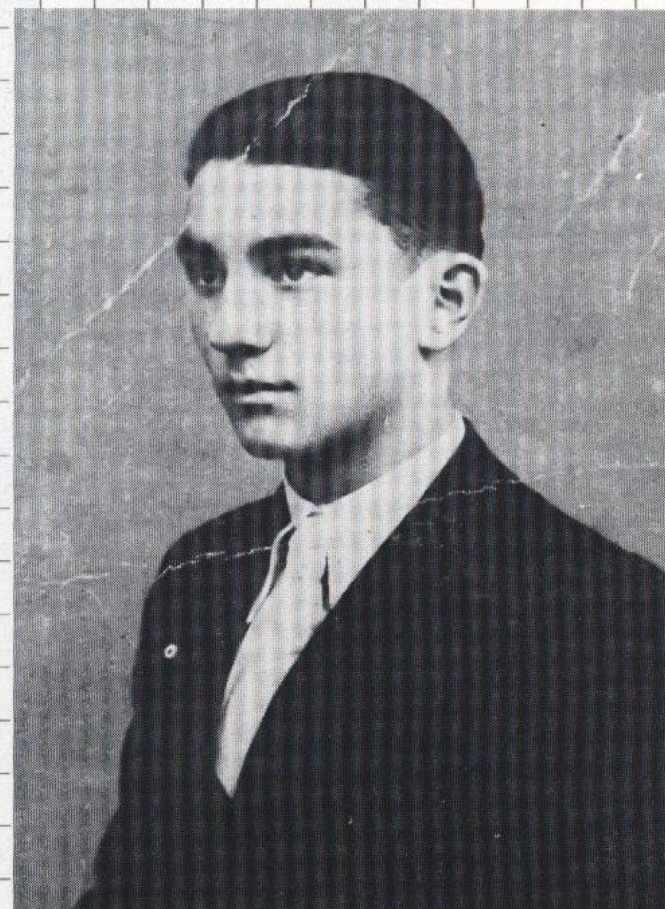
Uoči rata, „Vojvodina“ je imala jednu od najboljih fudbalskih ekipa u zemlji. Rat je omeo da se ona potpuno afirmiše. U toj ekipi, jedan od najzapaženijih igrača bio je *Jovan Joca Marjanović*. Od njega su prvo pokušali da stvore centarfora, a kasnije se pokazalo da je izvanredan odbrambeni igrač. Golove je davao samo iz slobodnog udarca.

Na jednoj utakmici, kod rezultata 0:0, kada je po svaku cenu trebalo zabeležiti pobjedu, trener je naredio Marjanoviću da pojača napadačke redove. Tek što je ušao u protivnički kazneni prostor, neko iz gostujuće ekipe je, u panici, pokušao volej udarcem da otkloni opasnost od svog gola. Međutim, lopta je tako snažno pogodila Marjanovića u glavu da je on pao kao pokošen, a lopta se zabila u same ramlje protivničkog gola.

Marjanović se nekako pridigao, ali je zbog potresa mozga počeo da leluja. Nije čuo ni ovacije na stadionu koje su mu upućene, ni pozive igrača da se vrati na svoju polovinu, da bi se utakmica nastavila.

– *Hajde Joco, dao si neviđeni gol!* – govorele su mu kolege.

– *Zaista je bio neviđen,* – komentarisao je kasnije Marjanović, kada je došao k sebi, – *jer ga ja uopšte nisam ni video od onog voleja, koji me zamalo nije ubio!*

● **BOMBARDER** – *Joca Marjanović* snimljen 1932. godine, kada je tek počeo da stasava u vrsnog fudbalera i izvanrednog strelca.

● ● **REŠETO** – Na utakmici „Vojvodina“ – „Sloga“ (Kikinda) 9:0, odigranoj 11. avgusta 1940. godine, gosti nisu mogli s loptom da se sastanu i potpuno su položili oružje pred razigranom navalom crveno-belih. Na slici vidimo *Marjanovića* (sasvim levo u belom dresu) kako postiže jedan od mnogih golova za „Vojvodinu“. Desno, u belom dresu je *Rogić*, izvanredni centarfor crveno-belih, u predratnom periodu.

● ● ● **USKRAĆENO ZADOVOLJSTVO** – Tim „Vojvodine“ koji je 27. januara 1941. godine pobedio sarajevsku „Slaviju“ sa 3:2. Bio je to jedan od najboljih timova „Vojvodine“ svih vremena, od koga se očekivalo da će te godine voditi glavnu reč u nacionalnom prvenstvu. Međutim, očekivano zadovoljstvo uskratilo je – rat. S leva na desno su: *Čerić, Majtan, Popesku, Velker, Marjanović, Marković, Rogić, Medarić, Mihajlović*, trener *Noj i Živković*.

•••

••

mantil

Svetozar Džanić Lala došao je kao dečaćić iz rodnog Mandelosa u Novi Sad i zaigrao u „Vojvodini“ kao najmlađi prvotimac. Za kratko vreme, ovog izvanrednog fudbalera zapazili su stručnjaci i već 1937. godine, kad mu je bilo samo sedamnaest godina, mladi Džanić je jedan od najboljih igrača zagrebačkog „Građanskog“ – prvaka Jugoslavije.

U Zagreb je došao kao siromašni učenik, pa su ga smestili u nekoj sobici, ispod tribina nekadašnjeg stadiona „Građanskog“, zajedno sa *Mehom Brozovićem* i još nekim mladim talentima. Iz Novog Sada je doputovao u starom balon mantilu, koji je stalno nosio i čuvao.

Ivan Jazbinšek, njegov klupski drug iz tih dana se seća:

– *Lala je bio fenomenalan igrač. Svi smo ga voleli jer je uvek bio nasjamejan, čak i kad su ga tukli, jer ga drugačije na terenu nisu mogli zadržati! Obraćao se ljudski i večito s osmehom na usnama.*

Oduševljavao nas je njegovim „čarobnim“ mantilom koji je nosio kroz sva godišnja doba. Na izmaku zime, kad se već približivalo proleće, stao bi u svlačionici kraj vešalice i rekao: „Hokus, pokus... sad si prolećni kaput“. A tako je bilo i s prvim jesenjim danima, kada ga je pretvarao u zimski kaput.

Vrlo brzo postao je jedan od najboljih jugoslovenskih igrača i reprezentativaca. Voleo je lepo da se oblači i na svako putovanje je nosio po dva odela, a na večeru je dolazio obavezno s kravatom. Međutim, njegov „čarobni“ mantil morao je uvek da bude prisutan.

Kažu da je, izlazeći iz zagrebačkog bioskopa, u trenutku kada je zbog komunističke aktivnosti uhapšen, 17. juna 1941. godine, a odmah zatim i streljan u Dotršćini kraj Maksimira – nosio svoj nerazdvojni „čarobni“ balon-mantil.

● **DRUGOVI** – (S desna na levo) *Svetozar Džanić, Mirko Kokotović, Meho Brozović, Ivan Jazbinšek i August Lešnik*, igrači zagrebačkog „Građanskog“, uoči rata pred jednu utakmicu.

● ● **POSLEDNJI PUT** – U reprezentaciji Jugoslavije *Svetozar Džanić* je igrao tri puta. Poslednja utakmica je bila uoči rata, u Beogradu, sa Mađarskom. Na slici je naša reprezentacija koja je s Mađarima igrala nerešeno 1:1. S leva na desno su: *Mrkušić, Dubac, Nikolić, Manola, Jazbinšek, Brozović, Velfl, Cimermančić, Džanić, Valjarević i Božović.*

● ● ● **ŠAMPIONI** – Zagrebački „Građanski“ bio je poslednji šampion Jugoslavije uoči drugog svetskog rata. U toj ekipi igrao je i *Svetozar Cveta Džanić*. S desna na levo su: *Cimermančić, Brozović, Matekalo, Velfl, Jazbinšek, Džanić, Lešnik, Urh, Antolković, Belošević.*

tabani

Stari prijatelj „Vojvodine“, *dr Milan Moga*, koji je još pre rata brinuo o zdravstvenoj zaštiti crveno-belih fudbalera, prvih posleratnih dana angažovao se ponovo oko „Vojvodine“. Zakazao je sistematski pregled svih fudbalera, da bi se utvrdilo na koga sve klub može računati u predstojećim takmičenjima.

Na lekarsku kontrolu došli su i stari i mladi igrači. Među starijima bio je i već proslavljeni *Joca Marjanović*, nezaboravni centarhalf „Vojvodine“. Kada je došao ispred doktora Moge, ovaj ga više puta odmeri od glave do pete, a zatim zabrinuto reče:

– *E moj Joco! I ti već toliko godina igraš fudbal!? Kako si mogao da igraš sa tako ravnim tabanima?*

– *Nemam druge, nego samo ove tabane*, – hladnokrvno i ozbiljno odgovori *Joca Marjanović*.

Primedba dr Moge nije ga mnogo zabrinula. Još niz godina uspešno je igrao i bio nezamenjiv u timu „Vojvodine“. Napunio je trideset pet godina kada je okačio kopačke o klin, a zatim je još nekoliko decenija trenirao mlade fudbalere „Vojvodine“, „Novog Sada“ i drugih klubova.

I nikad se nikom nije požalio da mu smetaju – ravni tabani.

● **GENERACIJA** – *Lazar Živković, Veljko Đurica Avramović i Joca Marjanović* su legende novosadskog fudbala. Uoči rata su bili nezamenjivi u jednom od najboljih sastava crveno-belih, a posle rata zaslužni za ponovno oživljavanje fudbalskog sporta.

● ● **PRE RATA** – Momenat sa utakmice „Bata“–„Vojvodina“ u Borovu (1:0) u takmičenju za državno prvenstvo 1940/41. godine. Na slici su, u tamnim dresovima, *Marjanović i Rogić*, pred golom Borovčana.

● ● ● **POSLE KIŠE** – Igrači „Vojvodine“ 1940. godine, ispred nekadašnje svlačionice na stadionu „Karadorđe“. S leva na desno su: *Simin, Popesku, trener Naj, Rogić, Čerić, Marjanović, Sluha, Mihajlović, Velker, Jovanović i Živković*.

•••

••

Tehnički rukovodioci „Vojvodine“

- 1914–1933. – Dr Kosta HADŽI
1933–1937. – Boško SIMONVIĆ
1937–1939. – Miloš MOMIROV
1939–1940. – Petar STANIVUKOV
1940–1941. – Đura ŽIVIĆ
1944–1945. – Branko VUKAJLOVIĆ
Čikica
1946–1947. – Manojlo SABLJAR Maša
1948–1951. – Đura ŽIVIĆ i Žarko
MATIĆ
1951–1960. – Vaja BOGDANOVIĆ
1952. – Žarko MATIĆ
1960–1961. – Lazar ŽIVKOVIĆ
1961–1963. – Jovan JOVANOVIĆ Jovica
1963–1964. – Živko SKAKUN Đena
1964. – Petar VUČUREVIĆ
1964. – Radomir KRSTIĆ, Franja
HIRMAN i Edo PLAC
1964–1967. – Vujadin BOŠKOV
1967–1968. – Radomir KRSTIĆ
1968–1974. – Vujadin BOŠKOV
1979–1983. – Hugo RUŠEVLJAN (Pred-
sednik Stručnog saveta)
1983. – Radomir KRSTIĆ (Pred-
sednik Stručnog saveta)
1984. Radivoj RADOSAV (Pred-
sednik stručnog saveta)
1985. – Petar VUČUREVIĆ (Pred-
sednik Stručnog saveta)
1986. – Dobroslav KRSTIĆ (Pred-
sednik Stručnog saveta)
1986. – Ljubo ŠPANJOL, direktor

● **ISKUSTVO** – Franja Hirman, Petar Vučurević i Radomir Krstić zajedno su igrali u „Vojvodini“ a zatim su svoje bogato iskustvo nesebično prenosili na mlađe igrače.

1944–1954

- U prvim posleratnim godinama, „Vojvodina“ nije uspjela u kvalifikacijama za ulazak u Prvu saveznu ligu. Godine 1946. dolazi do fuzije novosadskih klubova „Vojvodine“, „Radničkog“ i „Slavije“. Novi klub pod imenom „Sloga“ osvojio je naredne godine prvo mesto u Republičkoj ligi i kroz kvalifikacije izborio mesto u Drugoj saveznoj ligi.

- Takmičarsku 1947/48. godinu „Sloga“ završava na drugom mestu, što joj omogućava da se u sledećoj sezoni takmiči u društvu najboljih klubova naše zemlje, u Prvoj saveznoj ligi.

- „Sloga“ je, na žalost, igrala u Prvoj ligi samo jednu sezonu, jer se kao devetoplasirani tim vratila u Drugu saveznu ligu.

- Svoju superiornost Novosađani su ponovo dokazali u drugoligaškom društvu, da bi se 1951. godine nepovratno preselili u Prvu saveznu ligu, u kojoj se takmiče neprekidno više od tri decenije. Iste godine, „Sloga“ je vratila i staro ime – „Vojvodina“.

- Kvaliteti „Vojvodine“ u 1951. godini potvrđeni su i njenim izvanrednim rezultatima u takmičenju za Jugo-kup. Novosađani su bili finalisti ovog našeg renomiranog takmičenja. Poraženi su od zagrebačkog „Dinama“ sa 0:2. Finale Kupa igrali su:

Vasić-Selena, Ristić-Boškov, Milovanov, D. Živković-Šereš, Rajkov, D. Krstić, Veselinović, R. Krstić.

- *Zdravko Rajkov, Vujadin Boškov i Sima Milovanov* su prvi igrači „Vojvodine“ koji su posle rata obukli dres državne reprezentacije. Prvi je igrao na utakmici Italija–Jugoslavija, 6. maja 1951. u Milanu (0:0), a drugi – na utakmici Jugoslavija–Švajcarska, 7:3 (6:1), 24. juna 1951. godine u Beogradu. Na toj utakmici igrao je i Rajkov i postigao jedan gol za Jugoslaviju. *Sima Milovanov i Vujadin Boškov* igrali su na utakmici Jugoslavija–Švedska, 2:1, 2. septembra 1951. u Beogradu.

- Na XV olimpijskim igrama u Helsinkiju 1952. godine, u reprezentaciji Jugoslavije, koja je osvojila srebrnu medalju, igrao je i jedan od najboljih igrača „Vojvodine“ svih vremena – *Vujadin Boškov*.

● **ZVEZDA** – Vujadin Boškov jedan od najboljih igrača „Vojvodine“ svih vremena zablisterao je na Olimpijadi u Finskoj da bi kasnije zaigrao i u timu Evrope.

potera

Jednog vrućeg letnjeg dana, avgusta 1946. godine, iz Bačkog Petrovca je stigao poziv Fudbalskom klubu „Vojvodina“ da dođe na svečanost koja se održava povodom uspešno završene žetve.

– *Dovedite najbolju ekipu jer će nam gost biti i Moša Pijade!* – poručili su iz Bačkog Petrovca, a fudbaleri domaće „Mladosti“ naoštrili su se da „Novosađanima uzmu meru“.

Rukovodstvo „Vojvodine“ se našlo na mucu, jer igrači nisu bili na okupu. Za prevoz do Bačkog Petrovca obezbeđen je jedan kamion sa drvenim klupama.

Jedva su skupili deset igrača. Nedostajao je samo još jedan.

– *Svratićemo u Begeč po Lazu Vasića. Valjda ćemo ga naći kod kuće,* – reče neko iz tehničkog rukovodstva, pa kamionom krenuše kaldrmom prema Futogu i Begeču.

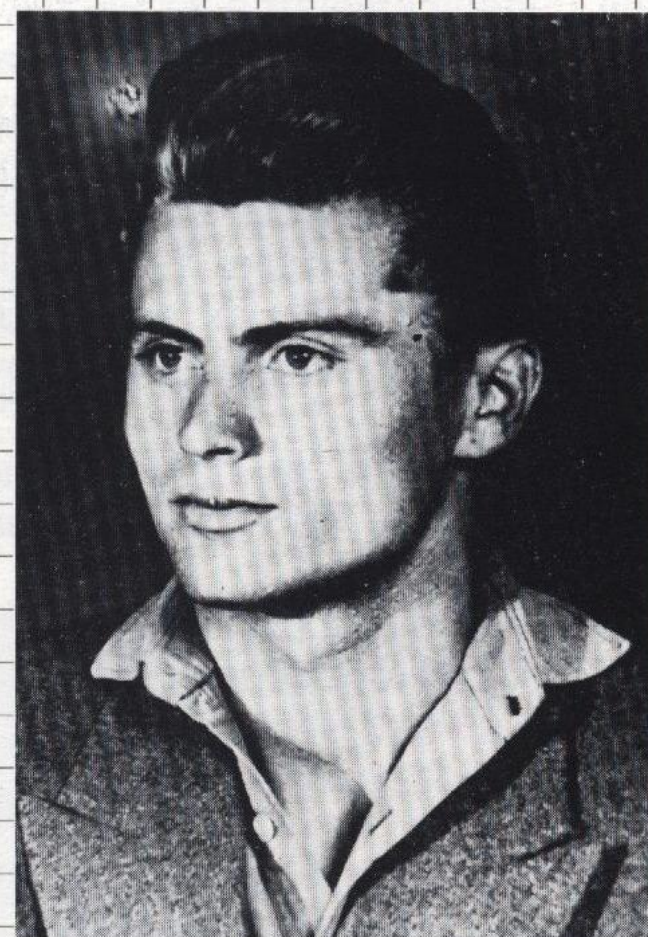
– *Laza je o'čo na Dunav. Nema ga od jutros,* – rekoše Vasićevi roditelji, kad se kamion s igračima „Vojvodine“ zastavio u Begeču.

Prašnjavim šorom, goneći pred sobom jata gusaka, kamion se nekako probio do nasipa na obali Dunava. Novo obaveštenje igrači su dobili od alasa:

– *Videli smo ga na adi. Morate ga vikati!*

– *Lazo! Lazo!* – naizmenično iz sveg glasa povikaše igrači „Vojvodine“.

– *Evo meeeee!* – odazvao se „Vaske“ i zapliva sa ostrvca ka obali. Ubaciše ga u kamion, mokrog i golog, samo u kupaćim gaćicama. Kamion je stigao na igralište u Bački Petrovac pred sam početak utakmice. U timu „Vojvodine“, jedan od najzapaženijih igrača na terenu bio je Laza Vasić. Rezultat je bio izjednačen, 4:4.

● **ŠARMER** – *Lazar Vasić* je počeo da igra u navali „Vojvodine“, ali su ga „naterali“ da stane između stativa, kada na голу novosadskog ligaša nije bilo pouzdanog čuvara mreže.

● ● **ZA ISTORIJU** – *Bane Sekulić*, najsvetlije ime među trenerima „Vojvodine“, sa svojim učenicima. U gornjem redu su, s leva na desno: *Sekulić, Hirman, Rajkov, Savović, Milovanov, Krstić II, Boškov*; kleče: *D. Živković, Veselinović, Selena, Šereš, Malenčić* i sede golmani *Vasić* i *Slepčev*.

● ● ● **U SVETU** – *Ekipa „Vojvodine“*, predvođena kapitenom *Rajkovim* i golmanom *Vasićem* istrčava na teren čuvenog milanskog „San Sira“, u susretu sa „Interom“, budućim klupskim prvakom sveta. Bilo je to 1959. godine, kada je domaća ekipa pobedila sa 2:0.

dribler

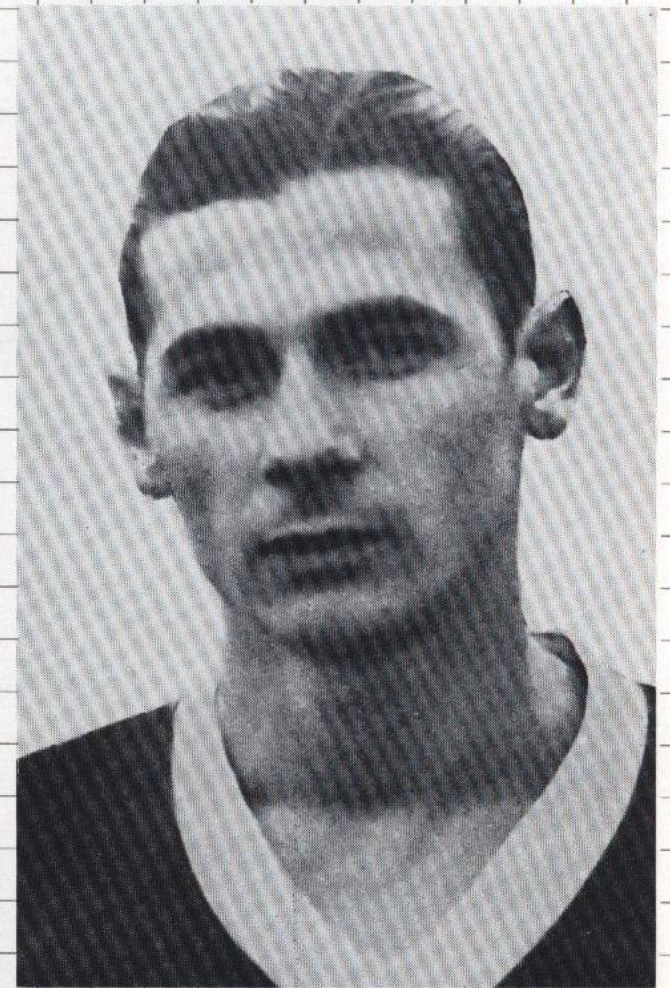
Aca Petrović Pikavac započeo je fudbalsku karijeru na poljančetu beogradske periferije. Još kao dečaćić zaigrao je za „Palilulac“, zatim „Čukarički“, da bi prava fudbalska zvezda postao u „Jugoslaviji“, iz koje je dospeo u državnu reprezentaciju. Jedno vreme vrlo uspešno je igrao i novosadskoj „Vojvodini“.

U svim timovima za koje je nastupao, pa i u dresu sa državnim grbom, glavna karakteristika Ace Petrovića bila je izvanredni dribling. Međutim, „kralj driblera“ često je preterivao, pa su njegovi obožavaoci pitali – zašto Aca Pikavac nema mere? Evo kako je on to objasnio jednom radoznom obožavaocu:

– *Ti si doktor medicine, veoma si strog prema svojim pacijentima, a danas si popio pola litre crnjaka, iako imaš čir u stomaku! Niko ne može biti svesniji od tebe koliko je svaka kap alkohola štetna za tako tešku bolest kao što je čir, pa ipak, svesno piješ, pušiš i ne paziš na dijetu. Zašto to radiš?*

Doktor, vatreni navijač i prijatelj Ace Petrovića, oborio je pogled i zanemeo.

Nikad više nije pitao „Pikavca“ zašto preteruje sa driblinzima.

● **DRIBLING BEZ KRAJA** – Aca Petrović Pikavac

● ● **UVEK ATRAKTIVNO** – Aca Petrović je uvek oduševljavao prave ljubitelje fudbalskog sporta

● ● ● **PRAVAC – PRVA LIGA** – Ekpa „Sloge“ 1947. godine, kada je osvojila drugo mesto u Drugoj saveznoj ligi i plasirala se u društvo najboljih: Petrović, Pletl, Stojković, Savović, Panić, Milovanov, Mihajlović, Krstić I, Begojev, Veličković i Avramović. Snimak je načinjen 31. avgusta, pred utakmicu „Vojvodina“–„Željezničar“ (Sarajevo) 3:0 (0:0), na kojoj su golove dali – Panić dva i Krstić jedan. To je jedina prvenstvena utakmica u toj godini, na kojoj gol Novosađana nije branio Vasić.

oproštaj

U takmičenju za prvenstvo Druge savezne lige, „Sloga“ (kasnije „Vojvodina“) zabeležila je 1947. godine seriju lepih pobeda: „Kvarner“ (Rijeka) 2:0, „Dinamo“ (Pančevo) 2:1, „Željezničar“ (Sarajevo) 3:0, „Metalac“ (Zagreb) 2:0, „Enotnost“ (Ljubljana) 2:0, „Rabotnički“ (Skoplje) 5:0, „Mornar“ (Split) 1:0,...

Tada je došla na red utakmica sa „Tekstilcem“ iz Varaždina, 19. oktobra 1947. godine, u Novom Sadu. Domaćini su očekivali da nastave seriju pobeda, jer im je Prva liga bila na vidiku, a dogodilo se iznenađenje – gosti su pobedili sa 2:1. Novosađani su nastupili u ovom sastavu:

*Vasić-Avramović, Nikolić-Mihajlović, Milovanov, Savo-
vić-Panić, Pletl, Petrović, Vučurević, Velker.*

Prvo poluvreme ove utakmice završeno je nerešeno, 1:1. U nastavku su gosti iznenađaju postigli još jedan gol. Domaćini su imali priliku da izjednače, jer je protiv „Tekstilca“ dosuđena najstroža kazna.

Međutim, u trenutku kada je trebalo da se izvede jedanaesterac, lopte se dokopao novajlija *Pletl*, koji je došao u Novi Sad iz subotičkog „Spartaka“. Brzopleto je šutirao po red gola i najzrelija šansa za izjednačenje je propala.

– *Ko je tebe odredio da šutiraš?* – upitao je Pletla tadašnji bek *Joška Nikolić*.

– *Ja!* – odsečno odgovori samouvereni *Pletl*.

Istovremeno, *Nikolić* mu zviznu šamarčinu na očigled celog stadiona. Dok je zbunjeni *Pletl* pokušao da shvati šta ga je „strefilo“, *Joška Nikolić* je polako otišao u svlačionicu i više se nikad nije pojavio na fudbalskom borilištu. Ostavio je fudbal – zauvek.

● **ISKUSTVO** – *Jovan Joška Nikolić* igrao je pet godina u beogradskom „BSK“-u, u vreme kada je tri puta osvojio šampionsku titulu. Zatim je jedno vreme proveo u Borovu, gde je uspešno igrao za „Batu“. Od 1938/39. godine branio je boje „Vojvodine“ sve do incidenta na utakmici sa „Tekstilcem“ iz Varaždina, 1947. godine.

● ● **SAMO JEDNA JESEN** – U ekipi „Vojvodine“ vižljasta polutka *Pletl* odigrao je samo deset utakmica u jesenjem delu prvenstva 1947. godine i oprostio se od crveno-belih, bez datog gola.

● ● ● **OD NULE** – Dolaskom trenera *Baneta Sekulića* u „Vojvodinu“, počela je da se stvara zamena za generaciju „isluženih“ fudbalera. Ovo je čuveni podmladak iz 1947/48. godine, finalista prvenstva Jugoslavije, iz koga je izrasla buduća „zlatna generacija“ crveno-belih. S leva na desno su: *Ruševljan*, sekretar kluba, *Andrić*, *Antonić*, *Krgin*, *Veselinović*, *Kantardžić*, *Boškov*, *Dorđević*, *Vlaović*, *Normali*, *Vučurević*, *Slepčev* i trener *Sekulić*.

recept

Godine 1947/48. najbolji novosadski fudbaleri, okupljeni u „Slogi“, takmičili su se u Drugoj saveznoj ligi i jurišali na čelo tabele sa željom da se plasiraju u Prvu saveznu ligu. To im je na kraju i uspelo, ali je na putu do društva najboljih fudbalskih klubova u zemlji trebalo da savladaju mnoge prepreke.

Za „Vojvodinu“, odnosno „Slogu“, u kojoj su igrali nekada najbolji igrači „Vojvodine“, najveći protivnici su bili pokrajinski rivali „Naša krila“ iz Zemuna i „Dinamo“ iz Pančeva.

Na utakmici u Pančevu „Sloga“ je teškom mukom iščupala jedan bod. Bilo je 2:2. U timu domaćih izgarao je centarhalf *Ljuba Radanov*, koji je vodio pravi rat s nezadrživim *Joškom Velkerom*.

U jednom trenutku, kada se Velker stušio ka голу „Dinama“, Radanov je uhvatio novosadsko krilo za dres. Velker se istrkao i jednom fintom ostavio za sobom nemoćnog Radanova i postigao gol. Kod sledećeg duela ove dvojice ponovo je Velker izmakao svom čuvaru. Ne znajući kako da ga spreči Radanov se za trenutak zaboravio i ujeo za ruku Velkera! Novosađanin je to mirno podneo, kao da se ništa nije dogodilo.

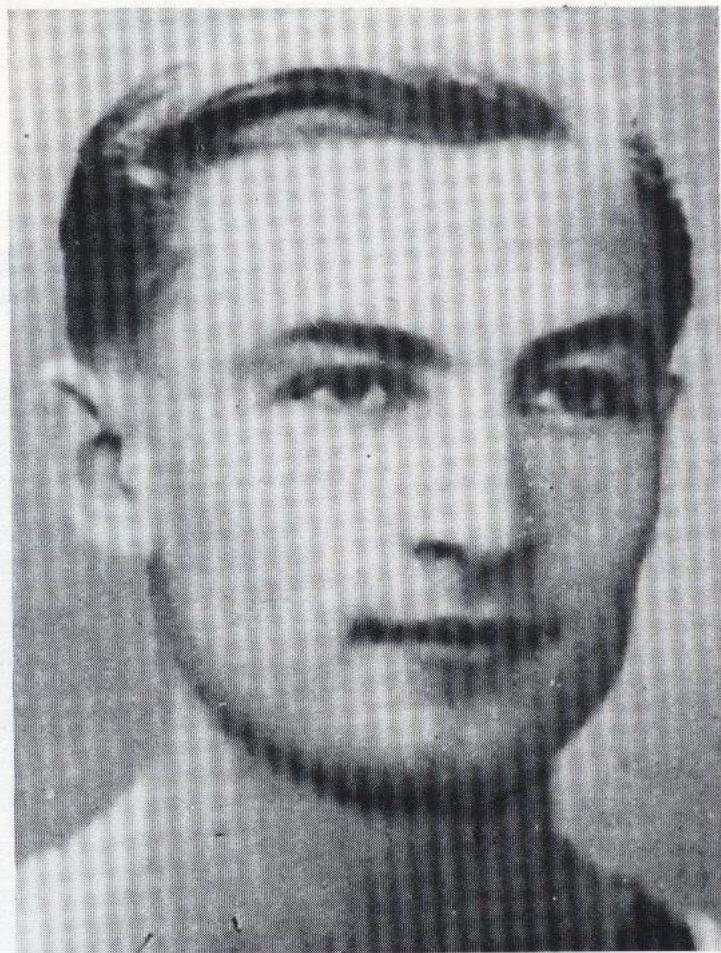
– *Izvini, Joška, molim te, što sam te ugrizao*, – rekao je Ljuba Radanov svom protivniku posle utakmice.

– *Sve je u redu, ništa ne brini prijatelju*, – hladno mu je odgovorio Velker. – *Nego, Ljubo, grizi ti na treningu! Kad nabiješ bolju kondiciju i budeš brži od protivnika, nećeš morati da grizeš na utakmici!*

● **IDOL** – *Joška Velker*, nezaboravni strelac „Vojvodine“, bio je i pre i posle rata oličje pravog sportiste. Igrao je tri puta u „A“ i dva puta u „B“ reprezentaciji Jugoslavije.

● ● **KRILA** – *Joška Velker* i *Ivica Medarić*, reprezentativna krila „Vojvodine“ uoči rata. Navala u kojoj su igrali: *Medarić, Mihajlović, Marjanović, Rogić* i *Velker*, bila je strah i trepet za sve protivničke odbrane.

● ● ● **OBNOVA** – Ekipa „Sloge“ koja se posle rata borila da vrati nekadašnji ugled novosadskog fudbala. Ovaj tim pobedio je, 28. juna 1947. godine, „Metalac“ iz Zagreba i počeo da krči put ka Prvoj ligi. Na slici: Kapiten *Laza Živković, Vasić, Marjanović, Velker, Petrović, Paunesku, Veličković, Mihajlović, Panić, Avramović* i *Krstić I.*

UVOZ

Krajem marta 1948. godine, „Vojvodina“ (tada „Sloga“) gostovala je nekoliko dana u Albaniji. U prvoj utakmici odigranoj 27. marta u Tirani protiv ekipa „17. novembar“, nije bilo golova, a već sutradan, gosti su istom protivniku pokazali svoju pravu vrednost: bilo je 3:0 za Novosađane, a sva tri gola je dao *Stevan Karanfilović*, popularni „Čokalija“. Igrali su: *Nikolić, Avramović, Malenčić, Blažić, Milovanov, L. Živković, Karanfilović, Vinčić, Velker, Petrić, Vučurević i R. Krstić*.

– Ovo gostovanje mi je ostalo u sećanju jer smo ja i golman *Nikolić* prešli granicu bez pasoša i bez lične karte. Zaboravili smo dokumente u drugom odelu, a vremena da idemo po njih nije bilo, – veli *Petar Vučurević*. – Odnosi s Albanijom su bili više nego prijateljski, pa ni kod naših ni kod njihovih pograničnih organa nije bilo problema da se putuje i bez ličnih isprava!

U Tirani je ekipu iz Novog Sada sačekalo nekoliko hiljada ljubitelja fudbala koji su ih nosili na ramenima, sa istaknutim parolama prijateljstva i slikama druga Tita.

– Najimpresivnije je bilo kada je pre utakmice odsvirana naša himna i kada nam je aplaudirao stadion sa 35.000 gledalaca, ispunjen do poslednjeg mesta – seća se *Vučurević* i dodaje:

– Prvi put posle rata, u Albaniji smo videli tada pomorandže, a sve pare koje smo dobili potrošili smo kupujući našu jugoslovensku robu (pre svega štofove), koju smo dali u ime pomoći susedima. Kod nas se u to vreme nije mogla ni videti u izlozima, jer je snabdevanje bilo na bonove i tačkice.

● **SLEPI PUTNIK** – *Petar Vučurević* je sa ekipom „Vojvodine“ bio u Albaniji bez pasoša i ličnih isprava.

● ● **GOLGETER** – *Stevan Karanfilović Čokalija* tri puta je zatresao mrežu Albanaca. Na slici vidimo strelca „Vojvodine“ sa *Radomir Krstićem*, koji ga je zamenio na levom krilu, i tadašnjim mladim nadama Vojvodine *Tozom Veselinovićem i Vujadinom Boškovićem*.

● ● ● **RASTANAK** – *Lazar Živković* (sa šeširrom) postao je direktor fabrike „Pobeda“ u Petrovaradinu kada je obesio kopačke o klin. Na slici ga vidimo u trenutku kada pozdravlja svoje nekadašnje saborce *Jocu Marjanovića i Đuricu-Veljka Avramovića*, na njihovoj oproštajnoj utakmici, u dresu „Vojvodine“.

„antitalenat“

Prvih dana posle rata, stolarski radnik *Zdravko Rajkov* došao je u Novi Sad iz sela Čuruga i zaposlio se u novosadskom Brodogradilištu. Stanovao je u Kajmakčalanskoj ulici i zajedno sa svojim vršnjacima, koji još nisu stasali za vojsku, provodio je slobodne časove trčeći za loptom po bezbrojnim poljanama u Podbari i Salajci.

Kada je oživeo rad u Fudbalskom klubu „Slavija“, dečaci su se provlačili kroz rupu na drvenoj tarabi i radozno posmatrali treninge fudbalera u crvenim dresovima.

– *I ja bih želeo da obučem crveni dres, – poverio se Rajkov svojim drugovima. Oni su ga nagovorili da se prijavi Nebojši Jovanoviću, jednom od tadašnjih rukovodilaca „Slavije“.*

– *Zar tebi da damo naš crveni dres? Vidi kakav si žut i krivonog!? Od tebe nikad neće biti fudbaler! Nego, gledaj da se što pre čistiš sa igrališta i to istim putem kojim si i došao!*

Teško su pale ove reči rukovodioca „Slavije“ mladom stolaru. U prvi mah je skoro i poverovao ono što je čuo, a zatim se u njemu rodila snažna želja za dokazivanjem. Čekao je samo prvu priliku, a ona je brzo došla. Kad je dospao u vojsku, izabrali su ga za armijsko prvenstvo, a odmah potom zapazilo ga je budno oko trenera *Ileša Špica* i *Zdravko Rajkov* je obukao dres beogradskog „Partizana“. „Antitalenat“ iz Podbare zaigrao je uz *Bobeka, Čajkovskog, Šošarića* i druge asove našeg fudbala.

Proslavio se u dresu „Vojvodine“ za koju je odigrao 350 utakmica. Velik broj nezaboravnih utakmica odigrao je u dresu državne reprezentacije Jugoslavije, bio je profesionalac u Švajcarskoj, trener i selektor reprezentacija Irana, Alžira i španskog ligaša iz Kordobe.

● DOBAR DRIBLER, JOŠ BOLJI ŠUTER

– *Zdravko Rajkov* izvanredno je igrao na krilu i njegovi driblinzi su mnogim protivničkim bekovima stvarali vrtoglavicu. Kad bi se pojavio s loptom na dvadesetak metara od gola, golmani su znali da će im zabrideti dlanovi ili da će vaditi loptu iz mreže.

● ● **INTERNACIONALAC** – Naročito dobre igre *Zdravko Rajkov* je pružio u takmičenju za Srednjoevropski kup, u kome je „Vojvodina“ savladala mnoge poznate inostrane klubove. Na slici je snimak pre početka utakmice „VAK“ – „Vojvodina“ – 2:2, 3. jula 1960. godine u Beču, na kojoj je *Rajkov* bio kapiten i strelac jednog gola. Nedelju dana kasnije, „Vojvodina“ je u revanšu na svom terenu, slavila ubedljivu pobedu od 5:0. Golove su postigli *Pavlić 2, Ivoš, Takač i Rajkov*.

● ● ● **U PLAVOM DRESU** – Reprezentacija Jugoslavije koja je 19. avgusta 1957. godine u Beogradu igrala 3:3 sa reprezentacijom Austrije: s leva na desno – *Boškov, Stojanović, Crnković, Zebec, Milutinović, Krstić, Vukelić, Pašić, Mujić, Belin i Zdravko Rajkov*.

vladimir

U prvim posleratnim godinama, kada je nosila ime „Sloga“, „Vojvodina“ se takmičila u Drugoj saveznoj ligi i kovala planove za ulazak u društvo najboljih. Trener *Bane Sekulić* stvorio je mlad i perspektivan tim. Osećala se samo potreba za sigurnim golmanom.

Hugo Ruševljan u to vreme je bio sekretar kluba. Čak u Splitu pronašao je nekog mladića, koji je bio četvrti golman u „Hajduku“ i doveo ga u Novi Sad. Lepušasti Dalmatinac došao je samo u gornjem delu trenerke, na kojoj je bilo ispisano ime „Hajduk“. Sa novim drugovima krenuo je na prvu utakmicu, koja se igrala u Somboru. Bilo je veoma hladno, pa mu je klupski drug *Aca Petrović* pozajmio dugački kožni kaput.

– *Od ovog malog će biti dobar golman!* – konstatovao je Bane Sekulić već posle nekoliko dana rada s novajlijom iz Splita.

Posle desetak dana, u Splitu je nastala prava gužva. Jedan golman „Hajduka“ se povredio, drugi je pozvan u vojsku, a samo sa jednim čuvarem mreže teško je boriti se u državnom prvenstvu. Setili su se svog četvrtog golmana i došli u Novi Sad da ga traže. Međutim, mladi Splicanin je bio sklonjen u hotel na Iriškom vencu.

Kada je izgledalo da je budući novosadski prvoligaš rešio problem golmana, desilo se nešto neočekivano. Klupska kasa bila je bez para a hotelijeri su tražili da se izmire dugovi. Predsednik kluba je doneo kačicu punu svinjske masti i obratio se nesuđenom golmanu Vojvodine:

– *Čuj mali! Ja znam da si ti došao trbuhom za hlebom. Evo tebi ova mast pa je nosi kući u Split. Kad nam budeš potreban mi ćemo te zvati!*

Vladimir Beara, tako se zvao mladić, otišao je u Split i odmah zauzeo mesto prvog golmana „Hajduka“. Postao je jedan od najboljih golmana svih vremena koji su branili boje Jugoslavije, a u svetu su ga stručnjaci od milošte nazvali „veliki Vladimir“.

● **ZLATNA LOPTA** – *Vladimir Beara*, proslavljeni golman splitskog „Hajduka“, branio je za reprezentaciju Jugoslavije na 59 utakmica. Dobitnik je „Zlatne lopte“ Fudbalskog saveza Jugoslavije.

● ● **OLIMPIJSKO SREBRO** – Na XV olimpijskim igrama u Helsinkiju 1952. godine, reprezentacija Jugoslavije zauzela je drugo mesto i osvojila srebrnu medalju. Ekipe je nastupila u sledećem sastavu: *Beara, Stanković, Crnković, Čajkovski, Horvat, Boškov, Ognjanov, Mitić, Vukas, Bobek i Zebec*.

● ● ● **SAMO NA SLICI** – *Todor Veselinović, Hugo Ruševljan, Vujadin Boškov i Vladimir Beara*, nisu uspeli da zajedno budu pod crveno-belom zastavom „Vojvodine“. Snimljeni su na brodu, prilikom odlaska na Svetsko prvenstvo u fudbalu, u Švedsku, 1958. godine.

•••

••

nepoželjni

Kada su „Vojvodini“ posle rata porasli apetiti, kada je sve više izražavana želja da se domogne Prve savezne lige, bilo je potrebno pojačati se sa nekoliko kvalitetnih igrača. Zbog toga su predstavnici kluba odlazili na utakmice širom Vojvodine i tražili pojačanje za ekipu crveno-belih.

U jednoj takvoj misiji bili su *Hugo Ruševljan*, tadašnji sekretar „Vojvodine“ i *Franja Pazmanj*, koji je kao igrač doveden iz Bečeja. Otišli su, zajedno s još jednim članom Uprave „Vojvodine“, na utakmicu u Bečej, gde su bacili oko na *Zdravka Rajkova*, glavnog igrača ekipe „Jovan Crveni“. Domaćinima nije bilo pravo što Novosađani žele da im odvedu najboljeg igrača, pa su se još pre početka utakmice čula glasna reagovanja:

– *Eno, došli trgovci iz Novog Sada!*

Franja Pazmanj bio je čovek za vezu. On je stupio u kontakt sa Rajkovim i dogovorio se za sastanak u obližnjoj kafani, posle utakmice. Izgleda da su za sastanak saznali i članovi uprave domaće ekipe, pa je na ugovoreno mesto, umesto Rajkova, stigla grupa „snagatora u kožnim kaputima“.

– *Tebe i tvoje društvo za nekoliko minuta da nismo videli u Bečeju, ili će pasti krv!* – rekoše diskretno Franji Pazmanju, a ovaj, sav usplahiren, prenese poruku svojim saputnicima. Jedan po jedan, krenuše u pravcu klozeta, a zatim kroz sporedan izlaz istrčaše iz kafane. Polomiše nekoliko letava na baštenskoj ogradi, provukoše se u drugo, zatim treće i ko zna koje dvorište i uz pratnju uzbuđenih kerova „otperjašiše“ što dalje.

Nešto kasnije Zdravko Rajkov je ipak zaigrao u „Vojvodini“, pa i u državnoj reprezentaciji, na svetskim prvenstvima.

● **KAPITEN** – *Zdravko Rajkov* se brzo odmačio u novoj sredini, da bi kasnije postao i kapiten „Vojvodine“. Na slici ga vidimo u toj ulozi, na utakmici protiv zagrebačkog „Dinama“, čiji je kapiten bio Crnković, kolega Rajkova iz reprezentacije Jugoslavije.

● ● **SVETSKO PRVENSTVO** – *Hugo Ruševljan*, inicijator dolaska Rajkova u „Vojvodinu“, posle niz godina, doživeo je da zajedno sa Rajkovim putuje na Svetsko prvenstvo u fudbalu 1958. godine, u Švedsku. Na slici su *Dobrosav Krstić*, *Zdravko Rajkov* i *Hugo Ruševljan*, na brodu na Baltiku.

● ● ● **ITALIJA** – *Radomir Krstić* i *Zdravko Rajkov*, krila „Vojvodine“, sa trenerom *Antalom Likom*, prilikom boravka u Milanu, 1959. godine.

post

Prvih dana posle rata, teško se putovalo zbog slabih saobraćajnica. Putovanja igrača „Vojvodine“ do udaljenih mesta bila su vezana za mnoge poteškoće. Ishrana igrača predstavljala je poseban problem. U to vreme glavni „intendant“ „Vojvodine“ bio je mesar *Duško Marković* koji je često putovao sa ekipom.

Jednom prilikom „Vojvodina“ je gostovala u Splitu. Na putu je trebalo provesti nekoliko dana i noći, pa je čika-Duško poneo pun kofer svežih čvaraka. To je nekako saznao *Aca Petrović Pikavac*, te je organizovao napad na kofer, iz koga je dopirao primamljivi miris.

Sve se odigralo munjevitom brzinom, još u odlasku, na stanici u Staroj Pazovi, gde je trebalo da se preseda u drugi voz. Dok je čika-Duško sređivao karte u stanici, igrači su omastili brke svežim čvarcima. Da se ne bi otkrila „provala“, u kofer su natrpali kamenja!

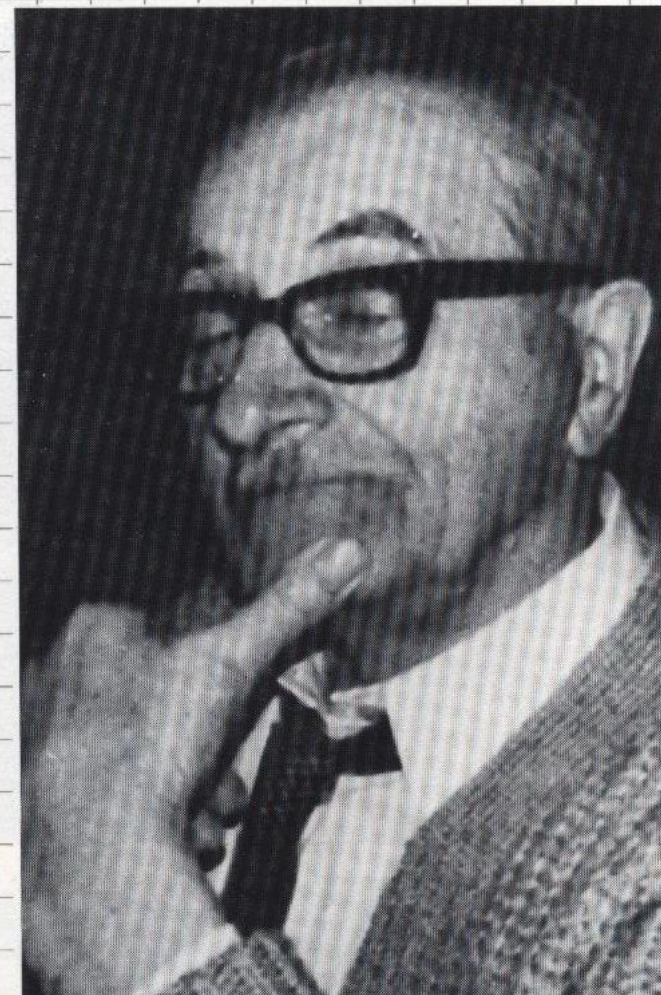
Ne znajući da je „opljačkan“, verni simpatizer „Vojvodine“ je sve do Splita teglio kamenje u koferu. A kada je otkrio prevaru, ispraznio je kofer i mudro ćutao.

Na povratku iz Splita igrači su se žalili da su gladni a *Duško Marković* je samo slegao ramenima i procedio kroz zube:

– *Šta ćete deco, došlo vreme da se mora postiti!*

Svi su jedva čekali da stignu kući. Mnogima je curio sok oko usana pri pomisli:

„*Ala bi sad dobro došli oni čvarci koje smo smazali u Staroj Pazovi!*“

● **SNABDEVAČ** – Mesar *Dušan Marković*, veliki prijatelj „Vojvodine“, često je putovao s igračima crveno-belih i starao se „da deca ne ostanu gladna“.

● ● **S NAVIJAČIMA** – Fudbaleri „Vojvodine“ su nekad putovali na svoja gostovanja vozom, zajedno sa najvernijim navijačima. Ovo je snimak sa jednog takvog putovanja. Na stepenicama vagona su *Šereš, Slepčev, Milovanov, Boškov, Veselinović i D. Živković*. Ispred vagona, sa grupom navijača su sekretar „Vojvodine“ *Caricević, Vasić i Hirman*.

● ● ● **NA RIVI** – Uoči susreta sa „Hajdukom“ 1951. godine, koji je završen pobedom domaćih fudbalera od 1:0, na splitskoj rivi su se slikali: *Milovanov, R. Krstić, Slepčev, D. Živković, D. Ristić, Boškov i Vasić*.

putovanje

Takmičeći se u Drugoj saveznoj ligi 1949/50. godine, „Vojvodina“ (tada se još zvala „Sloga“) pripremala se za povratak u društvo najboljih – Prvu ligu. Da bi ojačala igrački kadar, okupila je u svojim redovima više vojvođanskih talentovanih igrača. Većina ih je „defilovala na probnom radnom mestu“ – na desnom krilu! Tada već „stari“ Karanfilović s la-koćom je igrao i na drugim mestima u timu, a na desnom krilu su se oprobali *Ristić, Marić, Selena, Kovačev, Herceg, Panić, Hirman, Šereš...* „Defile“ je prestao tek u proleće 1950., kada je na desnom krilu zaigrao *Zdravko Rajkov*, koji čitavu jednu deceniju nije drugima prepuštao svoj crveno-beli dres.

Rajkov je igrao u Bečeju, te su *Franja Pazmanj* i *Hugo Ruševljan* pokušali da ga dovedu u Novi Sad još u jesen 1949. godine, ali su zbog „goropadnih“ Bečejaca jedva izvukli živu glavu i vratili se bez Rajkova. Na povratku u Novi Sad svratili su u Temerin i doveli u „Vojvodinu“ *Silvestera Šereša*.

Međutim, kada su sve nade da će Rajkov doći u „Vojvodinu“ već bile izgubljene, u kancelariju sekretara „Vojvodine“ uleteo je *Pavle Ristić* i sav zadihan rekao Hugu Ruševljanu:

– *Na železničkoj stanici sam video Rajkova. Rekao mi je da putuje u Osijek, sa majkom. Čekaju da presednu u drugi voz...*

Hugo nije čekao kraj priče. Već posle nekoliko minuta bio je na železničkoj stanici. Zdravko Rajkov je prekinuo putovanje i više ga nije ni nastavio. Ostao je u Novom Sadu, potpisao ugovor s „Vojvodinom“ i zaigrao u punom sjaju. Već sledeće godine bio je prvi igrač „Vojvodine“ u reprezentaciji Jugoslavije, u posleratnom periodu.

● **OPREDELIO SE** – Na putovanju od Bečeja prema Osijeku *Zdravko Rajkov* je ostao u Novom Sadu i do kraja igračke karijere bio je veran dresu „Vojvodine“.

●● **POSREDNIK** – *Franja Pazmanj* je zajedno sa *Zdravkom Rajkovim* igrao fudbal u Bečeju. Kad je prešao u „Vojvodinu“, pokušao je da dovede u Novi Sad i Rajkova, ali u tome nije uspeo. Rajkov je kasnije sam došao u tabor crveno-belih.

●●● **PRAVAC MINHEN** – Čim je došao u „Vojvodinu“, *Zdravko Rajkov* je sa svojim novim timom pošao na kratku turneju u Nemačku, a zatim i Dansku. U Minhenu je „Vojvodina“ izgubila od „Bajerna“ sa 2:5, a pobedila ekipu „Minhen 1860“ sa 3:2. Na turneji po Danskoj, Novosađani su zabeležili pet pobeda i jedan nerešen rezultat. Na turniru u Kopenhagenu, savladana je i bečka „Admira“ sa 1:0. Na slici su *Rajkov, Avramović, Karanfilović, Selena, Malenčić, Šereš, Slepčev, Krstić I, Milovanov, D. Živković, Boškov* i na prozorima vagona: *Veselinović, Hirman, Krgin, Krstić II i Vasić*.

temerin

Silvester Šereš, talentovani navalni igrač „Vojvodine“, u vreme kada je ovaj tim nosio ime „Sloga“ i izborio se za status prvoligaša 1951. godine, spada u red onih fudbalera koji su daleko prekoračili granice godina u kojima se kopačke okačinju o klin. Pod „stare“ dane je doživeo da aktivno igra u svom rodnom mestu, u temerinskom „TSK“-u, zajedno sa svoja dva sina!

U prvim posleratnim danima Šereš je zapaženo igrao u timu beogradskog „Partizana“ i to u čuvenoj navali sa *Bobekom, Valokom, Palfijem, Mihajlovićem* i drugim asovima.

Godine 1948, od 9. – 17. maja, u Parizu je održan Internacionalni fudbalski turnir sindikalnih reprezentacija, na kome je učestvovala i reprezentacija Jugoslavije. Naši su igrali dobro i dospeli u finalni deo takmičenja, gde su za protivnike imali reprezentaciju Mađarske. Jugoslavija je pobedila večite rivale sa 2:1 a golove su postigli Šereš i Velfl.

Kod rezultata 1:1, Šereš je malom varkom omogućio Velflu da postigne pobedonosni gol. Naime, lopta je nabačena pred protivnički gol i kada je jedan od Mađara bio u prilici da je izbije iz svog kaznenog prostora, Šereš mu je iza leđa na čistom mađarskom jeziku rekao da pusti loptu. Mađar je pomislio da je to rekao neko od njegovih saigrača, pa je propustio loptu. Nju je prihvatio Velfl i zatresao mrežu.

Posle utakmice Mađari su teško podneli poraz a „prevareni“ igrač je prišao Šerešu i upitao ga:

– *Kakav si ti Mađar kad nama daješ golove?*

– *Ja jesam Mađar, ali je moj Temerin u Jugoslaviji!* – odgovorio mu je Šereš.

● **NASLEDNICI** – *Silvester Šereš* sa sinovima *Zoltanom i Jožefom*

● ● **DOKAZ** – Diploma *Silvestera Šereša* sa Internacionalnog turnira u Parizu 1948.

● ● ● **SLOGA** – Ekipe „Sloge“, koja je po ulasku u Prvu saveznu ligu 1951. godine, ponovo dobila svoje staro ime „Vojvodina“: *Milovanov, Vasić, Ristić, Rajkov, D. Živković, Boškov, Veselinović, Hirman, Selena, Malenčić i Šereš.*

DIPLÔME

Sylvester CHERECK

de l'équipe nationale de Yougoslavie

Vainqueur du Tournoi de Football du

BASEMENT SPORTIF INTERNATIONAL

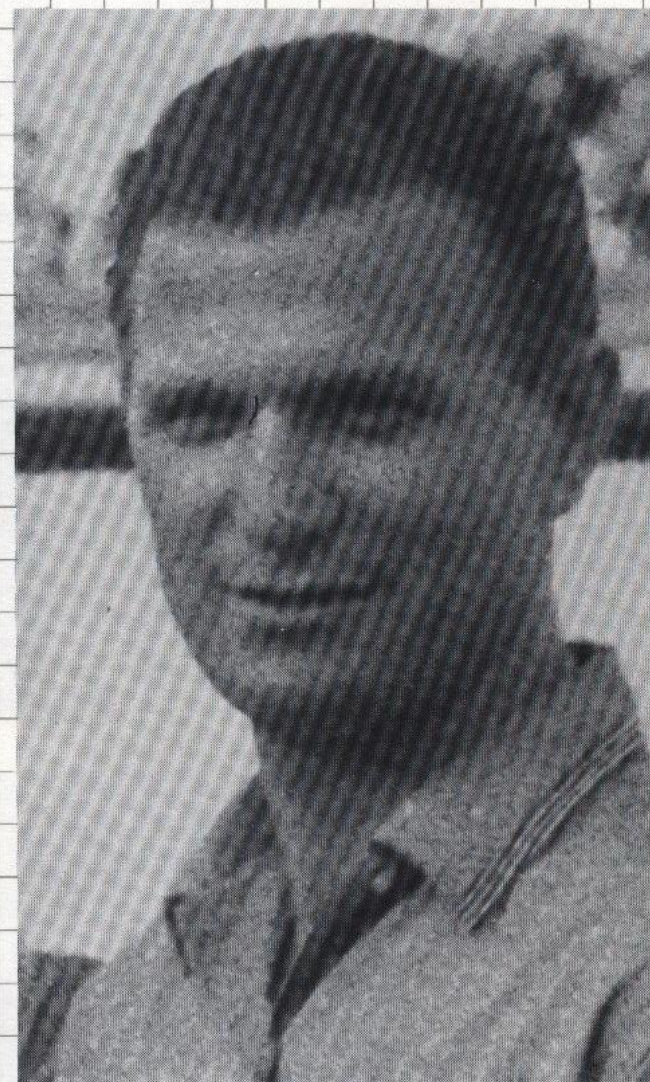
bukvalist

Trener Vojvodine *Bane Sekulić* našao se u nevolji, pred jednu utakmicu s beogradskim „Partizanom“, jer se povredio odbrambeni igrač kome je nameravao da poveri čuvanje slavnog *Stjepana Bobeka*. U takvoj situaciji morao je da traži najbolju zamenu sa klupe za rezervne igrače. Odlučio se da taj delikatna zadatak poveri *Ivanu Savoviću*.

– Ni jednog trenutka ne smeš da se odvojiš od Bobeka. Moraš ga u stopu pratiti. Uvek idi na prvu loptu i budi brži od njega. Dakle, jesi li razumeo: kud Bobek, tamo i ti?!

Savović je primio ove instrukcije u svlačionici i na terenu je izgarao. Bobek nije mogao s loptom da se sastane. Igrač „Vojvodine“ „zalepio“ se za najboljeg strelca Jugoslavije, što je Bobeka do te mere iznerviralo da je prilikom jednog izvođenja auta loptom gađao Savovića. To je sudija shvatio kao nesportsko ponašanje i slavnom Bobeku je pokazao put u svlačionicu. Bobek je pognute glave sišao sa terena, a Savović je pošao za njim. Tek kada je trener *Sekulić* skočio sa klupe i pozvao ga u igru, Savović je procedio:

– Pa zar niste rekli: kud Bobek – tamo i ti?!

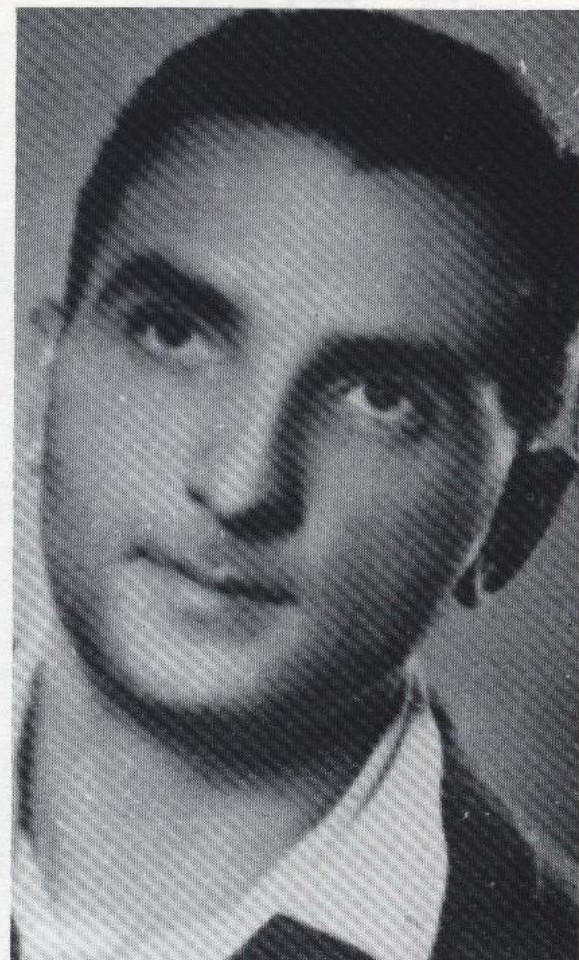

● **PEDAGOG** – *Bane Sekulić*, trener koji je uveo „Vojvodinu“ u Prvu saveznu ligu 1951. godine

● ● **DOSLEDAN** – *Iva Savović*, nezamenjivi igrač zadatka u „Vojvodini“

● ● ● **NADMUDREN** – *Stjepan Bobek* izvanredni strelac „Partizana“

● ● ● ● **PRVA LIGA** – Tim „Vojvodine“ koji je 1951. godine izborio status prvoligaša: *Veselinović, Boškov, Milovanov, Savović, D. Ristić, Vasić*, čuče – *D. Živković, Hirman, Rajkov, R. Krstić i Avramović*.

fotoreporter

„Zlatna generacija“ „Vojvodine“, koja je oduševljavala na stadionima širom zemlje, igrala je izvanredno za oko, ali je često nedostajao završni udarac da bi se nadmoćnost iskazala i golovima. Za „Vojvodinu“ je u to vreme najteži protivnik bio zagrebački „Dinamo“ koji joj je „preteo“ i pehar maršala Tita u finalu Kupa Jugoslavije.

Prilikom jednog susreta „Vojvodine“ i „Dinama“ u Novom Sadu, domaći tim je stalno napadao i „gol je visio u vazduhu“, ali lopta nikako nije htela u mrežu. U jednom trenutku *Veselinović* je izbio sam pred golmana *Stinčića*. Očekivao se siguran pogodak i publika je već skočila na noge da pozdravi zgoditak.

Međutim, *Veselinović* je s loptom otišao suviše u levu stranu i kada je šutirao lopta se prošetala po gol-liniji, očesala stativu i u luku se polako vraćala u teren duž kornerske linije.

Tu, pored linije, u grupi fotoreportera koji su snimali utakmicu, nalazio se i *Julije Đula Brežan*, fotoreporter novosadskog lista „Mađar So“, poznat i kao simpatizer „Vojvodine“. Iznerviran što njegovi ljubimci ne mogu da pogode protivničku mrežu, Brežan je skočio, utrčao u teren i snažno zamahnuo u nameri da pošalje loptu u „Dinamov“ gol. Istovremeno dotrčao je i golman gostiju i bacio se na loptu. Tom prilikom zgrabio je i fotoreportera za noge.

– *Otkud ti ovde, bogamu?* – zbunjeno je pitao golman, držeći ulovljenog fotoreportera, – sa čije noge je cipela odletela u vis.

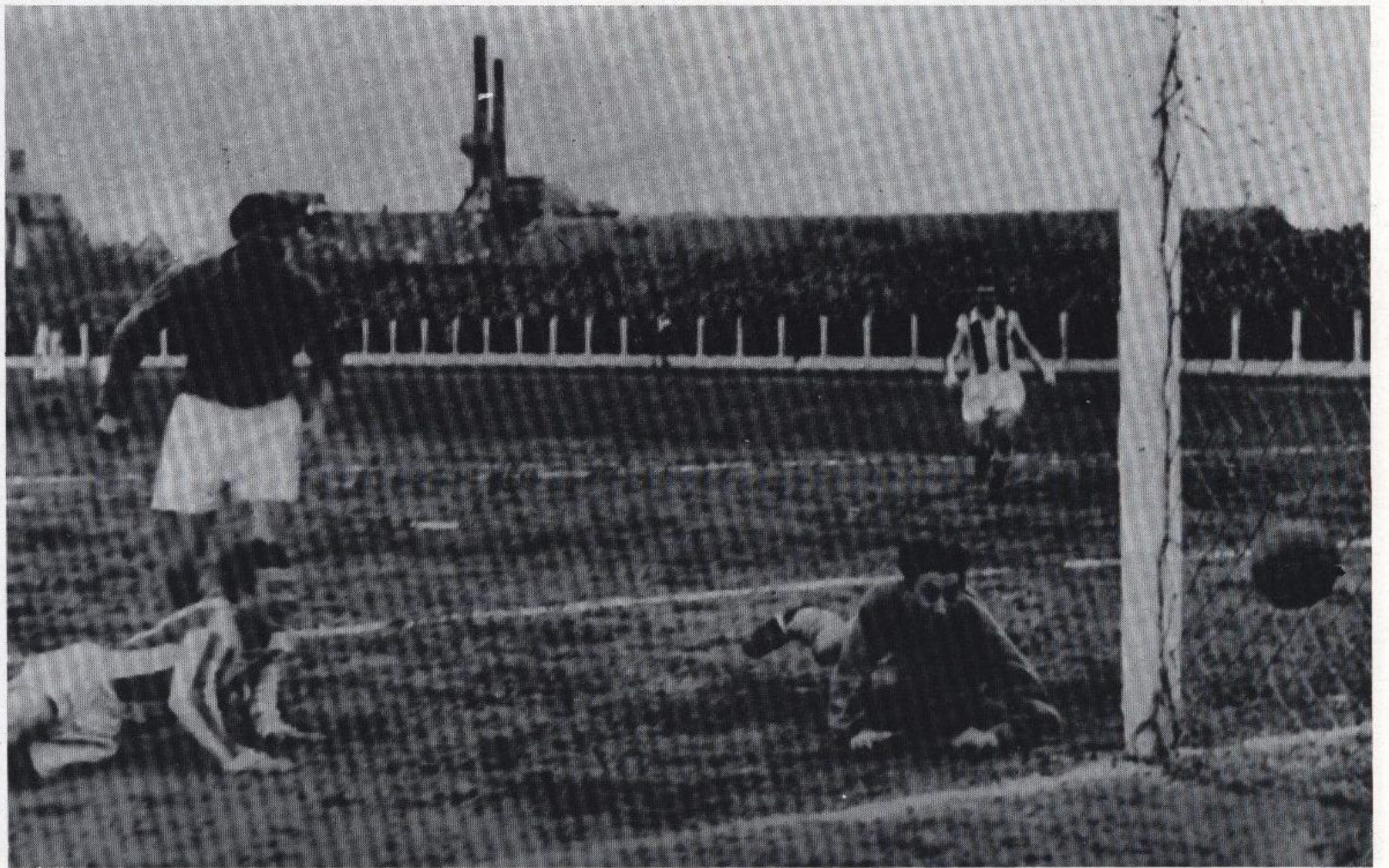
„Dinamo“ je i na ovoj utakmici u Novom Sadu bio neporažen, a milicija je Brežana izvela sa terena – zbog ometaanja igre.

● ● ●
NESAVLADIVI – Na utakmici Prve savezne lige „Vojvodina“–„Dinamo“ (Zagreb) odigranoj u Novom Sadu 4. marta 1951. godine, pobedili su gosti sa 1:0. Na slici je jedna od bezbroj šansi domaćeg tima: *Hirman* je u padu lepo zahvatio loptu ispred *Horvata* ali je ona pored stative i nemogućnog *Stinčića* otišla pored gola. Sasvim pozadi je *Šereš* koji prati akciju. Snimak je načinio *Đula Brežan*, nekoliko trenutaka pre nego što ga je sudija *Stefanović* iz Beograda poslao u gledalište!

● ● ●
SVEDOCI VREMENA – Grupa fotoreportera na stadionu „Vojvodine“. Novosadani *Geza Barta*, *Julije Đula Brežan* i *Tomislav Filipović*, *Žika Milutinović* iz beogradske „Politike“, *Dobroslav Popović Singa*, novinar-fotoreporter beogradskog „Sporta“ i *Andraš Otoš*, saradnik Zavoda za fizičku kulturu „Vojvodine“ iz Novog Sada. Snimio ih je autor ove knjige 1959. godine, uoči derbija „Vojvodina“–„Dinamo“.

● ● ●
NAJUPORNIJI – Novosadski sportski fotoreporter *Pavle Đisalov* snimao je skoro sve utakmice „Vojvodine“ u posleratnom periodu. Čak ni vremenske neprilike nisu mogle da ga spreče da dođe na fudbalsko borilište. I ova knjiga ilustrovana je mnogobrojnim fotografijama koje su nastale kao rezultat velike strasti *Pavla Paje Đisalova*.

stado

Pedesetih godina, kada je počela da stasava „zlatna generacija“ „Vojvodine“, konstatovano je da teren stadiona u Novom Sadu ne zadovoljava potrebe vrhunskog fudbala. Član uprave novosadskog prvoligaša, *Predrag Višković*, dobio je zadatak da „izleči travu“.

– *Dobrovoljnim radom preneli smo busenje prirodne trave sa starog novosadskog aerodroma, a zatim smo na novi teren pustili stado od 150 ovaca. One su desetak dana, u pauzi između dva prvenstva, 1951. godine, pasle travu na stadionu i istovremeno je đubrile. Pokazalo se da je to bio pravi potez, jer je „Vojvodina“ dobila sigurno jedan od najboljih fudbalskih terena u zemlji, pa i u Evropi, – veli s ponosom Predrag Višković.*

I zaista, u Novi Sad su dolazili da se na licu mesta uvere, mnogi poznati stručnjaci za travnate terene. Komplimenti su stizali sa svih strana, a fudbaleri „Vojvodine“ na najbolji mogući način su demonstrirali svoje umeće. U pripremama za novi šampionat savladali su ekipu novosadskog „Radničkog“ sa 8:2, „Slovana“ u Rumi sa 9:0, „Srem“ u Sremskoj Mitrovici sa 6:0, a na prvoj prvenstvenoj utakmici „Rabotnički“ iz Skoplja sa 5:2, zatim „Mačvu“ iz Šapca sa 3:0, a pao je i „Partizan“ u Beogradu sa 2:1, golovima *Boškova i Hirmana*.

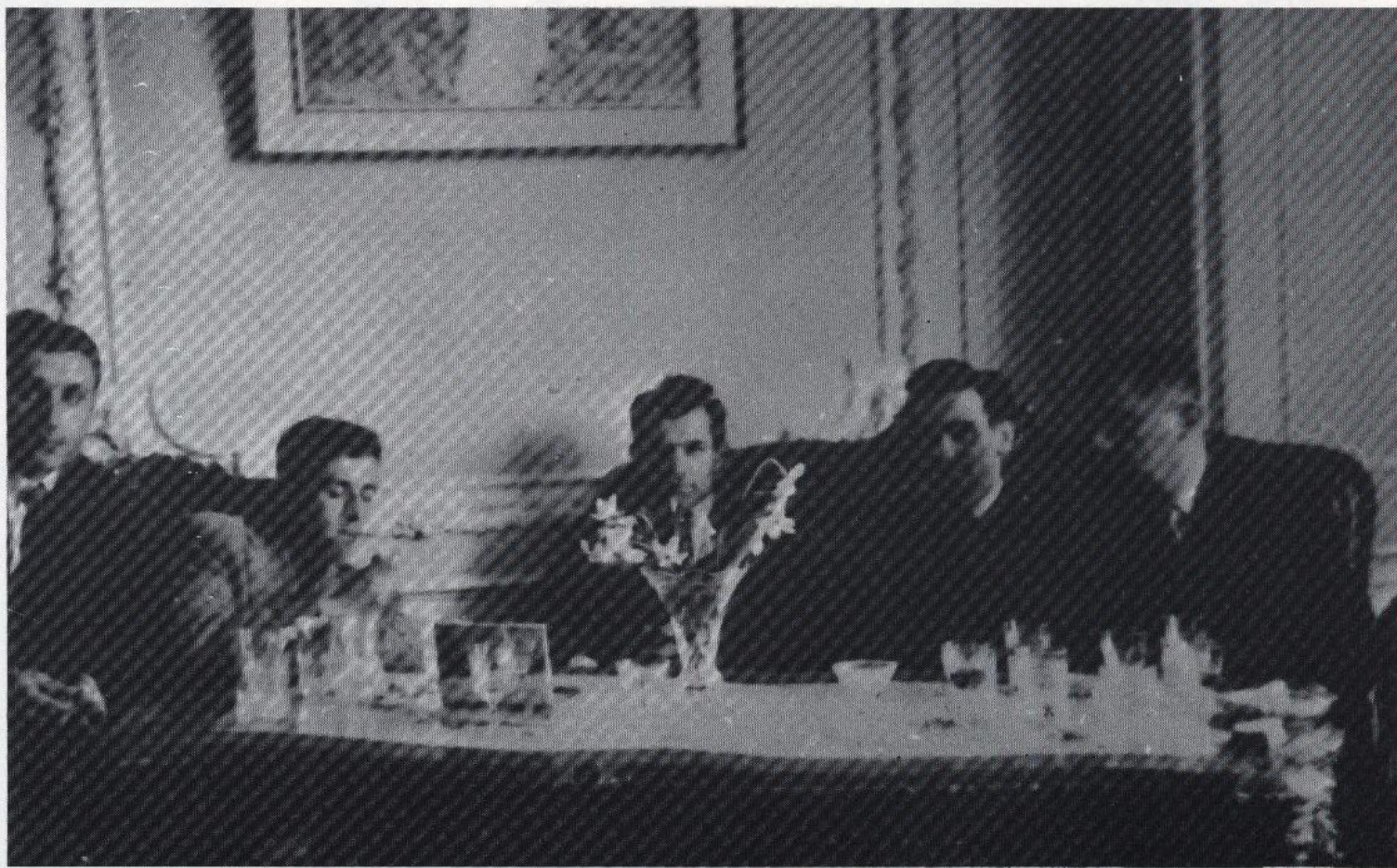
– *Ko je sledeći za striganje?* – u šali su se pitali navijači „Vojvodine“ aludirajući na čika-Višketove ovčice, očigledno zadovoljni igrom i rezultatima svojih ljubimaca. Dobar teren je bio inspiracija za lepu igru u Novom Sadu, kako domaćih, tako i gostujućih igrača.

● **SKROMNO** – Stadion „Vojvodine“ 1951. godine, kada je crveno-bela ekipa ušla u Prvu saveznu ligu, izgledao je veoma skromno, ali je travnati teren bio jedan od najboljih u zemlji.

● ● **POZDRAV** – *Predrag Višković* je bio jedan od vođa puta na turneji „Vojvodine“ u Siriji 1953. godine. Na snimku je trenutak kada se pozdravlja sa našim ambasadorom *Mihajlom Javorskim*. Desno je *dr Marko Popović*, klupski lekar „Vojvodine“.

● ● ● **„AMBASADORI“** – *Andrija Vereš, Novak Roganović, Vujadin Boškov, Žarko Nikolić, i Predrag Višković* u Jugoslovenskoj ambasadi u Budimpešti, prilikom gostovanja „Vojvodine“ u glavnom gradu Mađarske, 1956. godine.

Treneri „Vojvodine“

OD 1914. DO 1986. GODINE

- 1924–1926. Kosta HADŽI
1926–1928. Oto NEČAS
1929– Boško SIMONVIĆ
1930. Oto NEČAS
1931–1932. Oto HAMAČEK
1933. Karlo NEMEŠ
1934–1935. Vili ŠURMAN
1936–1938. Fric LEVITUS
1938. Milorad OGNJANOV
1939. Karlo NEMEŠ
1939–1941. Janoš NOJ
1945–1947. Milorad OGNJANOV
1948–1952. Branislav Bane SEKULIĆ
1952–1953. Ljubiša BROČIĆ
1953. Milorad OGNJANOV i
Gustav LEHNER
1954–1957. Gustav LEHNER
1958–1959. Antal LIKA
1959–1960. Ratimir ČABRIĆ
1960. Radomir MOMIRSKI
1961–1964. Franja HIRMAN
1964–1967. Branko STANKOVIĆ
1967. Zdravko RAJKOV
1968–1969. Ratimir ČABRIĆ
1969–1973. Dragoljub MILOŠEVIĆ
1973–1974. Gojko ZEC
1974–1977. Todor VESELINOVIĆ
1977–1978. Branko STANKOVIĆ
1979–1980. Miša PAVIĆ i Ivica BRZIĆ
1980. Marko VALOK
1981–1982. Dušan DRAŠKOVIĆ
1983. Tomislav KALOPEROVIĆ
1983–1984. Josip-Mića DUVANČIĆ
1984–1985. Jovan KOVRLIJA
1985– Vukašin VIŠNJEVAC
1985– Tomislav KALOPEROVIĆ
1986– Vladimir SAVIĆ
1986– Željko JURČIĆ
1986– Tonko VUKUŠIĆ

● **NAJUSPEŠNIJI TANDEM** – Branko Stanković, trener „Vojvodine“ i Vujadin Boškov direktor, u vreme kada je tim „crveno-belih“ nezadrživo jurišao ka tituli prvaka Jugoslavije.

1954–1964

- Ova decenija „Vojvodine“ pripada njenoj „zlatnoj generaciji“, koja blista na fudbalskoj pozornici ne samo u našoj zemlji, nego prenosi slavu jugoslovenskog sporta širom sveta. Kostur reprezentacije Jugoslavije čine igrači „Vojvodine“: *Boškov, Veselinović, D. Krstić, Rajkov* a tu su još i *Milovanov, Ivoš, Bena, Nikolić, Sekereš, Svinjarević, Vukelić, Roganović, Takač,...*

- Sa XVI olimpijskih igara 1956. godine u Melburnu, *Veselinović, i D. Krstić* doneli su srebrne medalje, a *Novak Roganović* doneo je 1960. godine zlatnu medalju iz Rima, sa XVII olimpijskih igara, na kojima je još igrao i *Silvester Takač*.

- U prvoligaškom takmičenju „Vojvodina“ je 1957. i 1962. godine vicešampion, a njen strelac *Todor Veselinović* u četiri sezone je prvi na listi najuspešnijih strelaca Jugoslavije.

- „Vojvodina“ je u takmičenju za Jugoslovenski kup dospela do polufinala 1959. i 1963. godine.

- U Kupu sajamskih gradova 1962. godine, „Vojvodina“ je stigla do četvrtfinala, pobeđivši ekipe Milana i solunskog Iraklisa.

- Nezaboravna su učešća „Vojvodine“ u SE-kupu. Godine 1955. eliminisala je Romu i dospela u četvrtfinale, 1957. pred crveno-belima su položili oružje „Slovan“ iz Bratislave, bečki „Rapid“ i budimpeštanski „Vašaš“, u prvoj utakmici. Revanš i finalni meč dobili su Mađari i postali prvaci SE-kupa. I 1959. godine „Vojvodina“ se u ovom takmičenju visoko plasirala, u polufinale, pobeđama nad bečkom „Vienom“ i ekipom „MTK“ iz Budimpešte.

- Na svetskom prvenstvu 1954. godine u Švajcarskoj, u reprezentaciji Jugoslavije bili su igrači „Vojvodine“: *Vujadin Boškov* u finalnim borbama, a *Rajkov, Milovanov i Veselinović* u kvalifikacijama.

- U Švedskoj, 1958. godine, na VI svetskom fudbalskom prvenstvu, u reprezentaciji Jugoslavije igrali su *Vujadin Boškov, Zdravko Rajkov, Todor Veselinović i Dobroslav Krstić*.

- Na VII svetskom prvenstvu u Čileu, 1962. godine, u reprezentaciji Jugoslavije igrao je *Slavko Svinjarević*. U kvalifikacijama za Čile plavi dres su nosili *Todor Veselinović i Žarko Nikolić*.

● **ZLATNI KVARTET** – Dobroslav Krstić, Zdravko Rajkov, Vujadin Boškov i Todor Veselinović igrači „Vojvodine“, bili su okosnica reprezentacije Jugoslavije na Svetskom prvenstvu u Švedskoj.

artiljerac

„Vojvodina“ je imala mnogo dobrih šutera, ali je opšte mišljenje da *Sima Milovanov* do sada nije prevaziđen. Centarhalf „Vojvodine“, mada je stalno bio odbrambeni igrač, nadavao se golova. Bio je pravi strah i trepet za protivničke golmane, naročito kada se izvode slobodni udarci sa tridesetak metara od gola. Publika se oduševljavala njegovim projektilima, koji su retko promašivali, a najčešće završavali u protivničkoj mreži. Kad god bi sudija dosudio prekršaj u korist „Vojvodine“, na domaku kaznenog prostora ili je u pitanju jedanaesterac, gledaoci bi u horu skandirali:

– *Simo! Simo! Simo!*

Sima Milovanov bi krenuo sa svoje polovine terena, usput bi uzeo zalet i šutirao, ne nameštajući posebno loptu. Tamo gde je lopta bila nameštena on bi je zahvatio strahovitim udarcem i poslao prema голу protivnika. Ako bi neko stajao na njenom putu loše bi se proveo!

Prilikom prve utakmice sa „Kvarnerom“ iz Rijeke u Novom Sadu, gosti su napravili živi zid. Milovanov je šutirao a lopta nesrećno pogodila jednog igrača „Kvarnera“, koji je pao kao pokošen. Dobio je težak potres mozga i odmah prebačen u bolnicu.

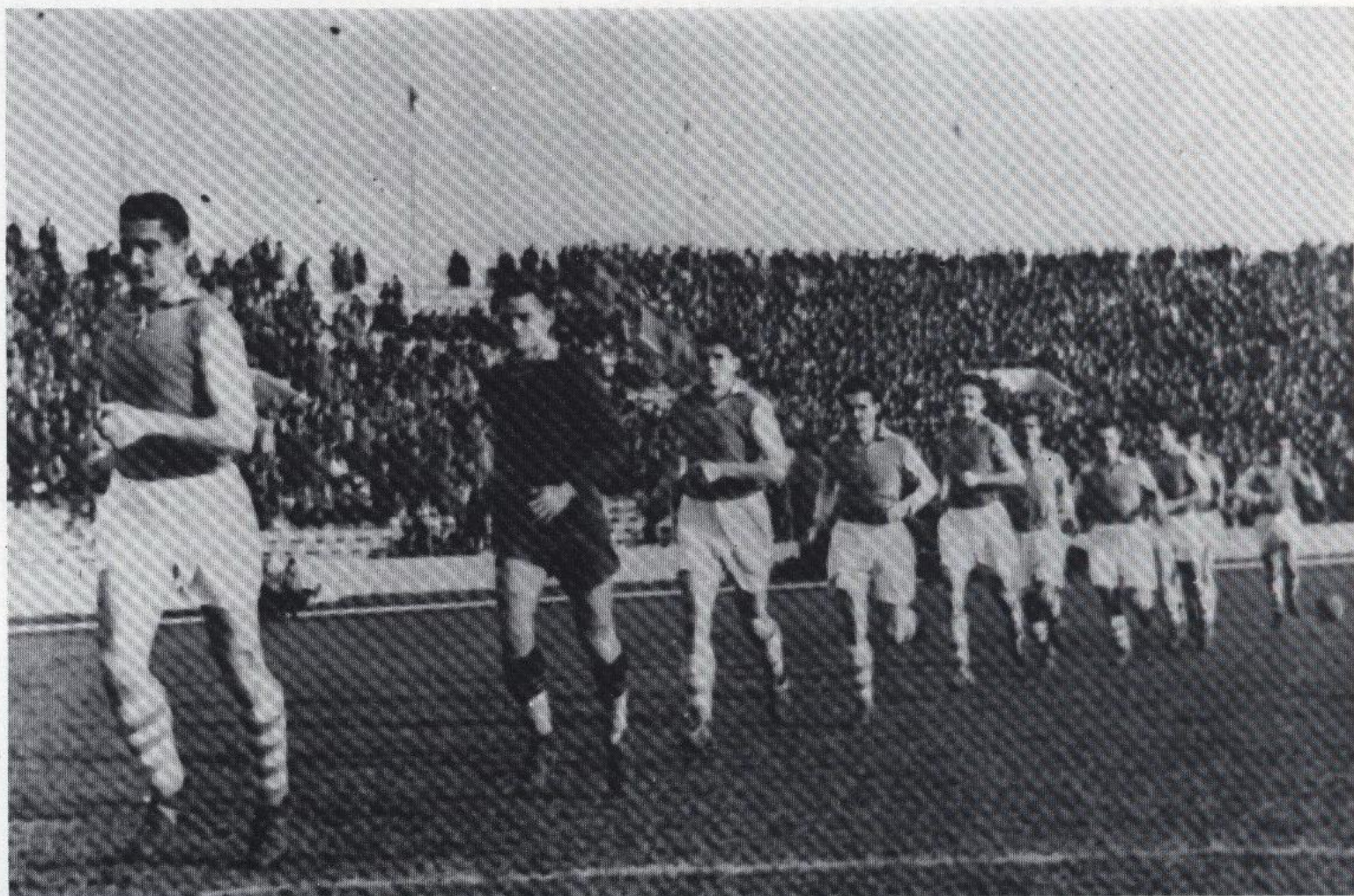
Na revanš utakmici u Rijeci dosuđen je slobodan udarac u korist „Vojvodine“. Igrači „Kvarnera“ napravili su živi zid. Kad su primetili da nailazi Milovanov, da izvede taj udarac, kao po komandi svi su okrenuli leđa, spustili glave i natrčili se prema kapitenu „Vojvodine“. Milovanov je odmerenim udarcem preko „natrčenog zida“ poslao loptu prema голу i ona je iznad golmanove glave zatresla mrežu.

● **STUB ODBRANE** – Sama figura *Sime Milovanova* ulivala je pouzdanje ekipi u kojoj je igrao. Uporedo sa crveno-belim, Milovanov je oblačio i plavi dres reprezentacije. Igrao je na šest utakmica „A“ i jednoj „B“ reprezentacije Jugoslavije. Naročito je zapažena njegova igra u Beogradu, 16. maja 1954. godine, kada je reprezentacija Jugoslavije pobedila Englesku sa 1:0.

● ● **POBEDA U GOSTIMA** – *Sima Milovanov* na čelu ekipe „Vojvodine“ koja je 2. decembra 1951. godine pobedila ekipu „Partizana“ sa 2:0, u takmičenju za Jugo-kup. Iza Milovanova su *Vasić, Krstić II, Ristić, Rajkov, D. Živković, Selena, Veselelinović, Boškov, Šereš i Krstić I*. „Vojvodina“ je dospela u finale Kupa, gde je pobedena od zagrebačkog „Dinama“ sa 2:0, u Zagrebu i u Beogradu.

● ● ● **JUBILEJ** – Pre početka turnira, organizovanog 1954. godine u okviru proslave 40-godišnjice „Vojvodine“, gosti su slavljenicima uručili poklone. Na slici su s leva na desno: *Vasić, kapiten Milovanov, Višković, Rajh i Bobek, kapiten „Partizana“* iz Beograda.

finta

Jesen 1954. godine.

Fudbaleri „Vojvodine“, okupljeni u hotelu u Čortanovicima, pripremaju se za početak nove takmičarske sezone 1954/55. godine. U ekipi je i novajlija – *Aleksandar Ivoš*, rodom iz Loznice, koji je došao u „Vojvodinu“ iz šabačke „Mačve“. Oko njega već poznata imena sa fudbalske pozornice: reprezentativci *Milovanov*, *Boškov*, *Krstić I i II*, *Veselinović*, *Rajkov*,...

Starosedeoci se u slobodnim časovima zabavljaju igrajući šah, karte, domine, ... „Dođoš“ – Aca Ivoš obilazi kolege i sa strane posmatra. *Vujadin Boškov* za šahovskom tablom pobeđuje sve redom i šepuri se kao petao na bunjištu.

– *Igraš li šah?* – pitaju Acu, a on stidljivo sleže ramenima:

– *Pa, malo sam igrao, u školi...*

– *Sedi da ti uzmem meru!* – samouvereno će Boškov.

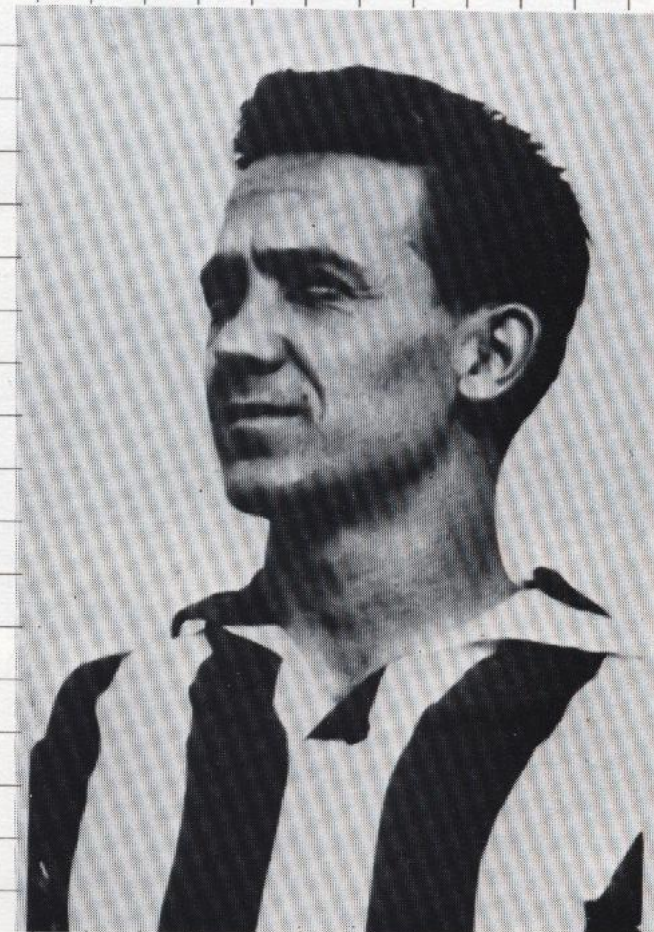
– *Dajem ti prednost: uzmi bele figure!*

Sede Aca s druge strane šahovske table i namerno, dok je nameštao figure, zameni položaje lovaca i skakača.

– *Sa ovim pacerom neću da igram! Pa on ne zna ni figure da namesti!* – pobuni se Boškov i ustade od stola.

Jedva su ga ubedili da se „čovek zabunio“ i da se vrati za šahovsku tablu. Nije ni slutio da je Ivoš bio jedan od najboljih šahista u svojoj školi i da je namerno napravio fintu da bi zbunio protivnika. S Boškovim je tom prilikom odigrao pet partija i sve rešio u svoju korist. Boškov više nije hteo da igra, a kad su Acu pitali za rezultat, „čivijaš“ je hladnokrvno odgovarao:

– *Pet nula – nerešeno!*

● **ČIVIJAŠ** – *Aleksandar-Aca Ivoš*, doživeo je punu fudbalsku afirmaciju u dresu novosadske „Vojvodine“. Odigrao je i deset utakmica u državnom dresu, a zatim je jedno vreme igrao u tuzlanskoj „Slobodi“ i inostranstvu.

● ● **GLEDAOCI** – Igrači „Vojvodine“ i stručno rukovodstvo, prilikom jednog gostovanja u Mađarskoj: *Matić*, *dr Hadži*, *Bogdanović*, *Boškov*, *Ivoš*, *Jovanović*, *Letić*, *Bena*.

● ● ● **NASLEDNO** – Iz generacije u generaciju igrači „Vojvodine“ prenose ljubav prema šahu. Na slici je partija između *Mite Radovića* i *Zorana Dakića*, dok mlađe kolege posmatranjem stiču iskustva.

odgovor

Posle trijumfnog debija u državnom timu, na utakmici Italija–Jugoslavija 0:4 u Torinu 1955. godine *Dobroslav Krstić* postao je standardni reprezentativac Jugoslavije i u dresu sa državnim grbom nastupio je na 44 utakmice. Bio je to period kada je „Vojvodina“ davala igrače za kostur reprezentacije, koja se nije mogla zamisliti bez *Boškova, Rajkova, Krstića i Veselinovića*.

Međutim, u susretima sa večitim rivalima Mađarima, i naša najbolja reprezentacija nije mogla da izađe na kraj. Slavna reprezentacija Mađarske, u kojoj su igrali asovi *Grošič, Puškaš, Božik, Kočiš* i ostali, harala je Evropom pa smo im mi često bili sladak zalogaj.

U periodu najveće slave čuvenog mađarskog tima, došla je utakmica reprezentacije Mađarske i Jugoslavije 1956. godine na „Nep“ stadionu u Budimpešti. U našem timu se pojavio *Dobroslav Krstić*, koji je trebalo da čuva „kralja mađarskog fudbala“, *Ferenca Puškaša*.

– *Ko je ovaj mali?* – pomalo nadmeno se *Puškaš* raspitivao uoči utakmice, pokazujući na *Krstića*.

Naša reprezentacija igrala je dobro, a *Dobroslav Krstić* je bio nerešiva zagonetka za *Puškaša*. Posle dužeg vremena, Jugosloveni su neporaženi silazili sa terena „Nep“ stadiona. Sav ozaren, *Krstić* je prišao natmurenom *Puškašu* i rekao:

– *Stari, ja sam Krstić, a ko ste vi?*

● **NEPRELAZAN** – *Dobroslav Krstić* je bio razarač protivničkih napada i glavni organizator igre svog tima, bilo da je igrao u timu „Vojvodine“ ili u dresu sa državnim grbom na grudima.

●● **PRIZNANJE** – *Ferenc Puškaš* je tek posle jedne decenije, kada je bio trener madridskog „Reala“, u razgovoru s *Laslom Lepesom*, novinarom novosadskog „Mađar soa“, priznao da je bio nadigran u duelu sa *Dobroslavom Krstićem*.

●●● **NEPORAŽENI** – Ekipa Jugoslavije, koja je u takmičenju za Kup *dr Gere*a, 29. aprila 1956. godine izborili nerešen rezultat 2:2, na „Nep“ stadionu u Budimpešti: *Vukas, Boškov, Veselinović, Belin, Herceg, Krstić, Milutinović, Crnković, Zebec, Beara, i Horvat*. Igrali su još *Krivokuća, Ognjanov i Mujić*. Mađari su nastupili u čuvenom sastavu: *Geler, Buzanski, Lantoš, Božik, Matraji (Karpati), Berendi, Budaji, Kočiš, Tihi (Mahoš), Puškaš, Fenjveši*. Strelci su bili *Vukas i Veselinović* za Jugoslaviju, a *Fenjveši i Božik* za Mađarsku.

mat

Todor Toza Veselinović, stegonoša novosadskog romantičarskog fudbala, igrač za koga se slobodno može reći da je pre svega igrao fudbal za svoju dušu, nadavao se golova kao nijedan fudbaler „Vojvodine“, pre i posle njega. Tri puta je bio prvi strelac nacionalnog prvenstva, jedan od najefikasnijih u reprezentaciji Jugoslavije.

Izvanrednim driblinzima oslobađao se svojih čuvara, poigravao se s njima, a zatim bi elegantno slao loptu u nebranjeni deo mreže. Poigravao se s protivnikom i kada je imao prazan gol, pozivao je čak i svog centarhalfa *Simu Milovanova* i davao mu šansu da se upiše u listu strelaca!

Na jednoj utakmici sa „Spartakom“ iz Subotice, koja je bila vojvođanski derbi, želeo je da se oduži Subotičanima za izjave koje su davali uoči te utakmice – najavljujivali su sigurnu pobedu nad „Vojvodinom“.

Kada su Novosađani obezbedili pobedu, Veselinović je izveo malu egzibiciju: izfintirao je svoje čuvare i izbio sam pred nemoćnog golmana *Glončaka*. Stao je na loptu kao da bira u koji će ugao da je smesti, a zatim neočekivano viknuo:

– *Glončak! Jesi li ti član sindikata!?*

Zbunjeni golman Subotičana nije znao šta da odgovori na neočekivano pitanje. Veselinović je iskoristio taj trenutak zbunjenosti protivničkog golmana i proturio mu loptu kroz noge u gol.

● **NAJDRAŽI TRENUTAK** – Nestašni dečak iz Salajke, *Todor Veselinović*, u fudbalu je pre svega nalazio lično zadovoljstvo, pa je zato bio najsrećniji kada je posle lepog zgoditka vadio loptu iz protivničke mreže i nosio je na centar igrališta.

● ● **PLAVI DRES** – U raznim reprezentacijama Jugoslavije, *Todor Veselinović* je odigrao 59 utakmica: 37 zvaničnih i dve nezvanične utakmice „A“ reprezentacije, šest u dresu „B“ reprezentacije i 14 utakmica u mladoj reprezentaciji.

● ● ● **DUEL** – Subotički „Spartak“ i novosadska „Vojvodina“ prvi put su se, u takmičenju za prvenstvo države u Prvoj ligi, sastali 1951. godine u Novom Sadu. Tada su Subotičani pobedili sa 1:0, a u revanš susretu u Subotici bila je bolja „Vojvodina“ – 2:1. Na slici je jedan od bezbroj duela golmana Glončaka i Veselinovića, na utakmici u Novom Sadu.

inspiracija

U leto 1955. godine „Vojvodina“ je gostovala u Rimu, gde je igrala revanš utakmicu protiv „Rome“, u takmičenju za Srednjoevropski kup. Pošto je u Novom Sadu zabeležila uverljivu pobedu od 4:1, „Vojvodina“ je imala lepu šansu da se plasira u završne borbe ovog renomiranog internacionalnog takmičenja.

Vaja Bogdanović, tadašnji direktor kluba, bio je na čelu vođstva puta i trudio se da u ekipi uspostavi čvrstu disciplinu. Nije želeo da ih bilo šta iznenadi, na putu do konačnog trijumfa.

Međutim, na sam dan utakmice, na ručak nije stigao Zdravko Rajkov. Zakasnio je jer se zadržao posmatrajući snimanje nekog filma, u kome je glavnu ulogu igrala Đina Lolobriđida.

Kada se Rajkov ipak pojavio u Hotelu „Kvirinale“, Vaja Bogdanović je na njega osuo paljbu. Rajkov je sve stojički izdržao, a zatim mu hladnokrvno reče:

– E, moj Vajo, nemaš ti pojma ko je Đina Lolobriđida!

Nešto kasnije, kada su kola Novosađana na utakmici s „Romom“ krenula nizbrdo i kada je sve izgledalo izgubljeno, Rajkov je zaigrao u izvanrednom stilu, postigao četiri fantastična gola i poraz pretvorio u pobedu od 5:4!

– Vajo, nisi trebao grditi Raleta pre ručka, – šalili su se igrači posle utakmice. – Vidiš kakvu mu je inspiraciju stvorila Đina Lolobriđida. On je mislio da je Đina na talijanskom голу, pa im je svu mrežu izrešetao!

● **PROTOKOL** – Ekipa „Vojvodine“ na prijemu kod gradonačelnika Rima, dan uoči odlučujuće bitke, sa domaćim fudbalerima: Boškov, Vasić, Blanarik, Malenčić, Krstić I, Veselinović, Lehner, Selen, Slivka, Ivoš, Vaja Bogdanović, Nikolić, dr Berić i domaćini.

● ● **DOĐOH, VIDEH, POBEDIH!** – Dok su kao turisti, 2. jula 1955. godine razgledali stari Rim, igrači „Vojvodine“ su sa zebnjom očekivali predstojeći meč na velikom gradskom stadionu. Potajno su se nadali da će konačno trijumfovati.

● ● ● **PREOKRET** – Posle slabe igre u prvom poluvremenu, u kome su igrači „Rome“ povelili sa 3:1, gosti iz Novog Sada, predvođeni tobdžijom Zdravkom Rajkovim, slavili su na kraju pobedu – 5:4! Ovo je ekipa koja je postigla jednu od najznačajnijih i najatraktivnijih pobeda u istoriji kluba: Milovanov, Krstić II, Nikolić, Roganović, Selen, Rajkov, čučer Ristić, Ivoš, Blanarik, Boškov i Krstić I. Golove su postigli: Rajkov 4 i Krstić I.

čivija

Aleksandra Acu Ivoša zvali su „Čivijaš“, ne samo zbog toga što je iz „Mačve“ došao u „Vojvodinu“, nego i zbog njegove duhovitosti i spremnosti da svakog trenutka skroji neku dosetku na tuđ račun. Međutim, pravom merom odužili su mu se njegovi zemljaci, kada je iz Loznice došao u Novi Sad i zaigrao za „Vojvodinu“.

– Bilo je to pre početka utakmice „Crvena zvezda“ – „Vojvodina“ u Beogradu, kada sam prvi put u dresu „Vojvodine“ igrao pred Beograđanima – seća se Aca Ivoš. – Grupa mladića, studenata iz moje rodne Loznice, koji su studirali u Beogradu, spremila se pre početka igre da mi preda i buket cveća. Ja sam ih ubeđivao da to ne čine, ali su oni bili uporni pa sam na kraju pristao...

Kada su igrači istrčali na teren, studenti su dostojanstveno prišli svom zemljaku i predali buket. Jedan od njih je održao i dirljiv govor:

– Acke, more, ti si bio naš ljubimac još dok si igrao za „Mačvu“. Ovaj buket treba da simboliše našu nepromenjenu navijačku strast...

– Momci, hvala vam, zaista ste divni, ali niste trebali da se izlažete trošku, – ponovo je pokušao Aca da ukaže na „nepotrebne izdatke“, ali ga jedan od momaka preseče:

– Ajde, more Acke, nismo mi tu ništa potrošili. Šetali smo danas posle učenja na groblju, pa se setismo tebe kad ugledasmo ovaj buket!

● **REMI** – Na prvoj utakmici protiv „Crvene zvezde“ u Beogradu, 27. marta 1955. godine, Aca Ivoš je u timu „Vojvodine“ pokazao izvanrednu igru. Novosađani su povelili sa 2:0, ali je susret završen nerešeno 2:2. Na slici je duel Ivoša i centarhalfa Beograđana – Ljube Spajića.

● ● **REPRIZA** – Na gostovanju u Novom Sadu, 15. aprila 1956. godine, postignut je isti rezultat kao i godinu dana ranije u Beogradu, samo što su gosti povelili u prvom poluvremenu sa 2:0. „Vojvodina“ je izjednačila sa dva efektna gola Veselinovića. Ovo je trenutak kada Ivoš čestita Veselinoviću, pored savladanog Beare.

šimike

Pedesetih godina, u nas je bila moda da se nose „šimi“ cipele. Međutim, fudbaleri ih nisu rado nosili, jer su suženi vrhovi takvih cipela izazivali bolove i stvarali žuljeve. Među igračima „Vojvodine“, golman **Andrija Vereš** bio je jedan od kicoša koji su ipak „terali modu“, nosio je „šimike“.

Prilikom jednog gostovanja u Budimpešti, u hotelu „Astorija“, Verešove „šimi“ cipele zapale su za oko konobaru koji je dva dana ubeđivao golmana „Vojvodine“ da mu proda cipele.

– *Novac mi nije bio potreban jer u to vreme u Mađarskoj nisam mogao da ga korisno potrošim. Kod nas je bilo daleko bolje robe a boravak u Budimpešti bio nam je plaćen, – seća se Vereš tih dana. – Uoči utakmice šetali smo gradom, razgledali izloge i jedina stvar koja mi se dopala, bio je mali dečji bicikl!*

Za ručkom u hotelu, ponovo se pojavio konobar i, zaljubljeno gledajući „šimi“ cipele, molećivo se obratio Verešu:

– *Verujte, sve ću vam dati za njih, sve što želite!*

– *Da trampimo za dečji bicikl? – predložio je Vereš.*

– *Važi!* – uskliknuo je konobar i krenuo u poteru za biciklom. Nije dugo potrajalo i on se s biciklom pojavio u hotelu. Vereš nije imao kud – skinuo je cipele, savio nogavice od pantalona i bos krenuo s drugovima na željezničku stanicu. Kao za inat, spustila se kiša.

– *Nosio sam bicikl na ramenu i razmišljao – šta li će mi carinici reći kad vide bicikl, – veli Andrija Vereš.*

Videvši golmana „Vojvodine“ bosog i pokislog carinik se nasmejao. Kad je spazio bicikl, nije postavljao nikakva pitanja, već je, odlazeći iz kupea, samo promrmlijao:

– *Sve mi je jasno! Naturalna razmena!*

● **USPON** – **Andrija Vereš**, iz malog kluba u Bezdanu, prešao u novosadsku „Vojvodinu“ u vreme kada su crveno-beli imali jednu od najboljih ekipa u zemlji.

● ● **HRABRO** – Na velikom internacionalnom turniru u Budimpešti, **Andrija Vereš** je bio na голу „Vojvodine“-u susretu „MTK“ – „Vojvodina“ 2:1, održanom 21. aprila 1957. godine. Levo je **Vujadin Boškov** koji prati uspešnu intervenciju golmana.

● ● ● **„NEP“ STADION** – Igrači „Vojvodine“ na „Nep“ stadionu u Budimpešti, u proleće 1957. godine: trener **Hirman**, **Vereš**, **Bulatović**, **Nikolić**, **Ivoš**, **Krstić II**, **Blažić**, **Malešev**, **Krstić I**, **Slepčev** i **Vučinić**.

prioritet

U leto 1956. godine, u Splitu se održavao fudbalski turnir najboljih jugoslovenskih omladinskih ekipa, za naziv juniorskog prvaka države. Učestvovali su: splitski „Hajduk“, prvak Hrvatske, „Rudar“ iz Trbovlja, prvak Slovenije, „Velež“ iz Mostara, prvak Bosne i Hercegovine i novosadska „Vojvodina“ – prvak Vojvodine.

Crveno-beli su tada imali izvanredan podmladak i po oceni stručnjaka, najbolji u zemlji. Za njihov nastup u Splitu vladalo je veliko interesovanje, a naročito za susret protiv domaćina „Hajduka“. „Vojvodina“ je bila bolja, ali je susret završen rezultatom 2:2. Najsrećniji je bio prvotimac i državni reprezentativac *Vujadin Boškov*, koji je prekinuo bračno putovanje da bi prisustvovao ovoj utakmici.

– *Prvo fudbal, pa onda žena!* – objašnjavao je Boškov svoje prisustvo na stadionu u Splitu, dok je mlada supruga Jelena gledala „iz kornera“.

– *Sad možemo mirno da putujemo na Brač*, – nastavio je Boškov, iskreno se radujući uspehu svojih mlađih kolega.

U podmlatku „Vojvodine“ tada su igrali budući reprezentativci *Blažić, Takač i Kozlina*, zatim istaknuti prvoligaški igrači *Aleksić, Vučinić, Malešev, Radivojević* i „drugoligaši“ *Krakanović, Rakić, Hevizi, Milutinović*...

Podmladak „Hajduka“ bio je te godine prvak države, a „Vojvodina“ treća, jer je imala slabiju gol-diferenciju.

– *Čim ste uzeli meru prvaku, vi ste najbolji!* – na ovaj način je komentarisao uspeh Novosađana popularni Vujke.

● **POLETARCI** – Ekipa podmlatka „Vojvodine“, koja je, 15. jula 1956. godine, na državnom prvenstvu u Splitu igrala protiv „Hajduka“: *Vučinić, Gajin, Marijanović, Vlaisavljević, Šupić, Malešev, Blažić, Radivojević, Kozlina i Takač*.

● ● **SOLIDARNOST** – Kada se *Vujadin Boškov*, posle teške povrede, ponovo vratio fudbalu, među prvima su mu poželeli srećan povratak navijači splitskog „Hajduka“.

● ● ● **POSLE FUDBALA** – *Jelena i Vujadin Boškov* u vreme kada je Vujke bio na čelu „Vojvodine“ i državne reprezentacije Jugoslavije.

ideja

Jednom, u društvu igrača i novinara, razvila se bučna diskusija o taktici i strategiji fudbalske igre. Bilo je to u vreme kada je zlatna generacija „Vojvodine“ dobijala aplauze na otvorenoj sceni zbog lepe i dopadljive igre.

Karakteristika igre „Vojvodine“ bili su kratki pasovi po zemlji, tako da se sticao utisak kao da igrači vezu po zelenom ćilimu. Slično je u to vreme, ali sa manje uspeha, igrao beogradski „Radnički“ sa *Vidinićem, Ognjanovićem, Ljubenkovićem, Jelisavčićem...*

Nasuprot njima, beogradski „BSK“ i splitski „Hajduk“ igrali su visokim i dugim loptama.

Slušajući diskusiju svojih uvaženih kolega, *Aca Ivoš*, poznati šaljivdžija, sasvim ozbiljno se uključi u diskusiju s predlogom:

– Znaete, ja mislim da bi bilo veoma zanimljivo da „BSK“ i „Hajduk“, „Vojvodina“ i „Radnički“ odigraju zajedno jednu utakmicu. Pošto prvi igraju u vazduhu a drugi po zemlji, oni mogu istovremeno da igraju i da niko nikome ne smeta! Gledaoci bi sigurno u ovom meču uživali!

Naravno, ova utakmica nikada nije odigrana, ali se ideja Ace Ivoša već nekoliko decenija prepričava kao dosetka koja je u jednom trenutku prekinula vatrenu diskusiju o karakteristikama našeg fudbala.

● **ROMANTIČARI** – U takmičarskoj 1956/57. godini „Vojvodina“ je bila vicešampion, iza prvoplasirane „Crvene zvezde“. Sa beogradskim „Radničkim“ je u gostima igrala utakmicu bez golova, a u Novom Sadu su Beograđani primili tuce golova – bilo je 6:0 za crveno-bele. Na slici je trenutak kada golman „Radničkog“, *Blagoje Vidinić*, po ko zna koji put vadi loptu iz mreže, a iza njega se u buketu raduju igrači „Vojvodine“ sa svojim „ideologom“ *Acom Ivošem*.

● ● **ŠERET** – Na utakmici „Vojvodina“–„Partizan“ 2:0, u jesen 1958. godine, *Aca Ivoš*, posle postignutog gola, štipa za obraz golmana gostiju *Stojanovića*, a kapiten „Partizana“ *Branko Zebec* dolazi u zaštitu svoje golmanu.

● ● ● **DRUGARI** – *Novak Roganović*, igrač „Vojvodine“, pozdravlja svog nekadašnjeg klupskog druga *Acu Ivoša*, koji je u to vreme igrao za tuzlansku „Slobodu“.

„škart“

„Vojvodina“ je 1956. i 1957. godine imala jedan od najboljih podmladaka u zemlji. Skoro cela generacija mladih igrača stasavala je u vrsne fudbalere od kojih su mnogi dospeli ne samo do prvoligaškog dresa crveno-belih, već i do državne reprezentacije: *Takač, Kozlina, Aleksić, Vučinić, Radivojević, Krakanović, Milutinović, Rakić, Hevizi, Bulatović...* Sve su to postala poznata imena u našem vrhunskom fudbalu.

Taj podmladak vodili su trener *Franja Hirman* i *Milivoj Drakulić*, predsednik omladinske komisije. Sasvim je razumljivo da su, u ovako jakoj konkurenciji, morali da vrše strogu selekciju, te su nešto slabiji igrači sedeli na klupi za rezerve. Među njima se nalazio i *Dušan Maksimović*. Dok je Franja Hirman bio „bolećiv“ prema „Maksi“ i stavljao ga u tim, Drakulić je bio energičan:

– *Makso, ti nikad nećeš igrati u Prvoj ligi!*

– *Možda neću igrati, ali ću suditi u Prvoj ligi!* – odgovorio je Maksimović na primedbu svoga „tehnika“, ali ni ovaj nije ostao dužan:

– *Tu već imaš šanse, jer retko je koji dobar fudbaler postao i dobar sudija!*

Dušan Maksimović brzo je skinuo dres „Vojvodine“ i još brže se svrstao u red naših najboljih fudbalskih sudija. Od 1960. godine stalno je sudio i već 1966. godine dospeo na listu saveznih sudija. Od 1969. godine sudio je utakmice Prve savezne lige, postao jedan od najboljih naših sudija, da bi na kraju stekao i najviše priznanje – promovisan je za internacionalnog sudiju. Vodio je mečeve na Svetskom prvenstvu u Argentini kao jedini sudija iz Jugoslavije.

● **PRVI** – *Dušan Maksimović* je prvi vojvođanski sudija koji je delio pravdu najboljim fudbalerima sveta – na Svetskom prvenstvu.

● ● **OPROŠTAJ** – Na utakmici koju je reprezentacija Jugoslavije odigrala u Novom Sadu protiv „Vojvodine“, pred odlazak na Svetsko prvenstvo 1982. godine u Španiju, *Dušan Maksimović* se oprostio od aktivnog suđenja. Pomoćnici su mu bili *Stevan Divljački* (levo) i *Petar Raletić* (desno), savezne sudije koje su se, takođe, na ovoj utakmici, oprostile od suđenja. Sa njima su na slici kapiten „Vojvodine“ *Dragoljub Bekvalac* i kapiten reprezentacije Jugoslavije – *Ivica Šurjak*.

● ● ● **RASADNIK** – Podmladak „Vojvodine“ iz kojeg su izišli mnogi poznati fudbaleri. S leva na desno su: *Florić, Čeman, Bulatović, Šepić*, trener *Franja Hirman*, predsednik kluba *Momir Džadžić*; čuče: *Milivoj Drakulić*, predsednik omladinske komisije, *Takač, Aleksić, Rakić, Milutinović, Prodanović* i *Maksimović*.

jezik

„Zlatna generacija“ „Vojvodine“ postigla je u takmičenju Prve savezne lige najviši plasman 1956/57. i 1961/62. godine, kada je zauzela drugo mesto, odnosno bila vicešampion. Prvi put iza „Crvene zvezde“, a drugi put iza „Partizana“.

U tom periodu, na голу „Vojvodine“ nalazio se izvanredni golman *Andrija Vereš*, koji je, pre dolaska u prvoligašku ekipu crveno-belih, veoma uspešno branio gol titogradske „Budućnosti“. Na jednoj utakmici u Novom Sadu Titograđani su izgubili sa 9:1, a najbolji igrač na terenu je bio njihov golman – *Andrija Vereš*! Branio je fenomenalno i na najbolji mogući način obezbedio „ulaznicu“ u „Vojvodinu“ i mesto među jedanaest najboljih crveno-belih.

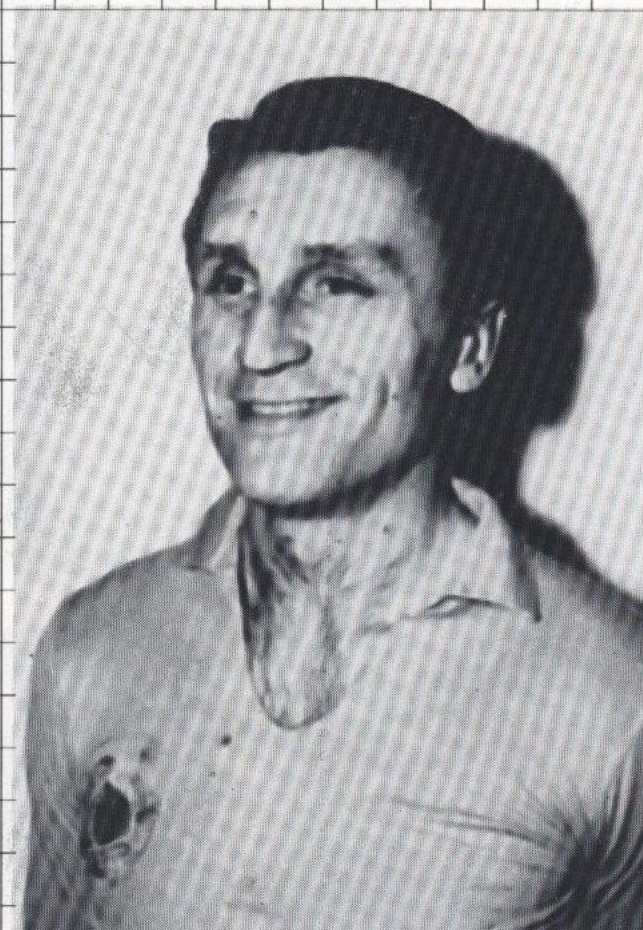
Vereš je odrastao u Bezdanu, u mađarskoj porodici i dosta je teško govorio srpski. Na razne načine se dovijao i oduševljavao svoje drugove kada je trebalo nešto da objasni.

– *Bole mene lakat na noga!* – reče *Andrija* jednom prilikom kada nije mogao da se seti reči – koleno.

Drugom prilikom, došao je na trening sav otečen. Ubo-la ga pčela. Međutim, ne znajući kako da objasni šta mu se dogodilo, Vereš u svom stilu reče:

– *Ujeo me tica-med!*

Naravno, to je izazvalo smeh među igračima, koji su Vereša prihvatili kao najboljeg druga, pa je i on zajedno sa njima uživao u veseloj atmosferi. Kasnije, kada je savladao jezik i sam *Andrija* je podsećao na svoje kovanice, zbog čega je u društvu s njim uvek bilo prijatno.

● ● ●
SIGURAN – Zahvaljujući dobrim igrama u timu „Vojvodine“, *Andrija Vereš* je dospao i u državnu reprezentaciju. Odigrao je šest utakmica u mladoj reprezentaciji Jugoslavije i dve u „B“ reprezentaciji.

● ● ●
ZLATNA GENERACIJA – Tim „Vojvodine“ iz 1957. godine: *Andrija Vereš*, *Luka Malešev*, *Dobroslav Krstić*, *Novak Roganović*, *Zdravko Rajkov*, *Todor Veselinović*; čuče: *Radomir Krstić*, *Stevan Bena*, *Aleksandar Ivoš*, *Vujadin Boškovič* i *Žarko Nikolić*.

● ● ●
MEĐU VELIKANIMA – *Andrija Vereš*, između kapitena *Vujadina Boškoviča* i *Dobroslava Krstića*, izlazi na teren velikog Nepsstadiona u Budimpešti, za vreme Internacionalnog turnira 1957. godine.

odzvonilo

Igrači „Vojvodine“ često su putovali u inostranstvo. Prilikom prelaza državne granice nisu imali ozbiljnijih problema sa carinom. Bilo je sitnijih carinskih prekršaja, ali im se najčešće gledalo kroz prste.

Jednom prilikom, na graničnom prelazu u Horgošu, zadesio se na dežurstvu savesni carinik koji je autobus s igračima „Vojvodine“ zadržao na granici nekoliko časova. Uporno je tragao za švercovanom robom i kada ništa nije pronašao, zakačio se za jedan ručni časovnik i njegovom vlasniku naplatio sve moguće dažbine.

– *Ovaj mora da je „partizanovac“!* – komentarisali su igrači „Vojvodine“ na putu prema Novom Sadu. Naime, pre nekoliko dana „Vojvodina“ je usred Beograda deklasirala „Partizan“ i odnela mu oba boda.

Uskoro, nakon ove mučne scene na granici „Vojvodina“ je ponovo gostovala u Mađarskoj i igrači smisliše „zvučnu“ šalu. Pošto su imali dovoljno forinti i nisu znali gde da ih potroše, dogovoriše se da svi kupe po jedan budilnik! Pre odlaska na granicu, naštelovali su „buđenje“ tako da satovi zvo-
ne u razmaku od jednog minuta. Naravno, kada stignu na carinu!

– *Imate li šta za pregled?* – upitao je carinik u Horgošu.

– *Nema ništa,* – odgovorio je vođa puta. Međutim, tog trenutka zazvonio je prvi budilnik! Carinik odmah pođe prema prtljagu iz kog se javio grlati uljez. Taman je počeo da kopa po torbi u kojoj sem budilnika i prljave sportske opreme nije našao ništa, sa drugog kraja autobusa javi se drugi budilnik, zatim treći, pa četvrti...

Zbunjeni carinik nije znao na koju stranu da krene. Ostavi se jalove potrage i izlete iz autobusa koji se prolamao od smeha.

● **ISPRAČAJ** – Autobus kojim su igrači „Vojvodine“ putovali pedesetih godina. Na ispračaju fudbalera u centru grada, uvek je bilo mnogo vatrenih navijača crveno-belih, koji su želeli svojim ljubimcima da požele srećan put i dobar rezultat na utakmici koja ih očekuje.

●● **VENECIJA** – Na putovanju u Milano, gde ih je očekivala utakmica sa slavnom „Internom“, 1959. godine (0:2), fudbaleri „Vojvodine“ su se kratko zadržali u Veneciji: *Stevan Bena, Mladen Vučinić, Radomir Krstić, Stevan Sekereš, Luka Malešev, dr Marko Popović, Čedomir Sentić i Lazar Vasić.*

●●● **BUDIMPEŠTA** – Igrači „Vojvodine“ u šetnji glavnim gradom Mađarske. S leva na desno su: *Vučinić, Bena, trener Lehner, Veselinović, Boškov, Roganović, Krstić I, predsednik Rastović, Malešev, Slepčev, Ivoš, Blažić, Blanarik, D. Živković, Bulatović, Vereš.*

„greška“

Prilikom smene „zlatne generacije“ „Vojvodine“, stručno rukovodstvo novosadskog prvoligaša nastojalo je da u svoje redove privuče nekoliko najperspektivnijih igrača iz Pokrajine. Među onima na koje su bacili oko bio je i talentovani fudbaler „Dinama“ iz Pančeva *Stevan Bena*.

– *To je ono pravo što nam u ovom trenutku nedostaje! Igrač koji može da zaustavi sve napade protivnika, dobar graditelj i odličan strelac. Čak i svojom pojavom podseća na južnoamerički fudbal!* – kovao je u zvezde još neafirmisanog Benu tadašnji direktor „Vojvodine“ *Vaja Bogdanović*.

Međutim, *Stevan Bena* nije odmah došao u „Vojvodinu“, pošto je procenjeno da će biti korisniji kada odsluži vojku. I to je brzo prošlo, pa je mnogo najavljivano pojačanje stiglo u tabor crveno-belih.

Nestrpljivi da vide kako će se *Bena* uklopiti u tim „Vojvodine“, *Vaja Bogdanović* i stručnjaci koji su u to vreme vodili prvu ekipu, stavili su Benu u tim odmah po njegovom izlasku iz armije. Bila je to izuzetno teška utakmica za Kup Jugoslavije, sa ekipom „Budućnosti“, u Titogradu. Domaćini su zaigrali izvanredno i prvi put posle dugo godina trijumfovali nad „Vojvodinom“. Pobili su sa 2:0, eliminisali Novosađane iz daljeg takmičenja, a *Bena* nije uspeo u Titogradu s loptom da se sastane. Bez treninga i kondicije, jednostavno je – sagoreo.

– *Vajo*, – obratio se neposredno posle utakmice direktoru „Vojvodine“ tadašnji sekretar *Milenko Caričević*, – *da ti nisi pogrešio, možda to nije Bena nego neki drugi igrač došao kod nas!?*

Sve sumnje otklonio je *Bena*, jer je ubrzo zaigrao odlično, a kasnije postao i državni reprezentativac.

● **NOVE SNAGE** – Pored *Steve Bene* (u sredini) prilikom smene „zlatne generacije“ „Vojvodine“, u redove crveno-belih su, između ostalih, došli *Stevan Sekereš* (levo) iz Belog Manastira i Mostarac *Zdravko Brkljačić*, koji je na голу zamenio *Vasića*.

● ● **PATER FAMILIJAS** – Za uspeh „zlatne generacije“ „Vojvodine“ na zelenom polju veoma je zaslužna i ova ekipa stručnjaka: *Milenko Caričević*, *Predrag Višković*, *Vaja Bogdanović*, *Stojadin Kalember* i *Žarko Matić*. Prvi se brinuo o finansijama, drugi o stadionu, treći o igračima, četvrti je bio sekretar, a peti sekretar i svojevremeno golman „Vojvodine“. Na zidu iznad njih je fotografija „zlatnih dečaka“: *Nikolić*, *Roganović*, *Malešev*, *Vukelić*, *Vasić*, *Krstić II*, *Ivoš*, *Rajkov*, *Boškov*, *Krstić I* i *Veselinović*.

● ● ● **OPRAVDAO POVERENJE** – *Stevan Bena* je posle dobrih igara u „Vojvodini“ stekao i poverenje selektora državne reprezentacije. Odigrao je ukupno deset utakmica za reprezentaciju Jugoslavije (osam u „A“ i dve u „B“ reprezentaciji).

račundžija

Prva savezna fudbalska liga, takmičarska sezona 1957/58. godine. „Vojvodina“ je prethodnu sezonu završila kao vicešampion, iza „Crvene zvezde“, i u novo prvenstvo ušla s velikim ambicijama da učini još jedan korak i najzad postane šampion države.

U „Vojvodini“ su svi fudbalski stručnjaci u to vreme videli najbolju jugoslovensku klupsku ekipu, jer je igrala najdopadljiviji fudbal. Njene su boje branili sve sami reprezentativci: Vereš, Vasić, Krivokuća, Roganović, Nikolić, Boškov, D. Krstić, Vučinić, Malešev, Sentin, Belić, Rajkov, Veselinović, Ivoš, R. Krstić, Bena, a nastupili su još Blanarik, Šutović, Bulatović i Vodolov. Trener je bio poznati mađarski internacionalac, Antal Lika.

Uoči utakmice sa mostarskim „Veležom“, u Novom Sadu je osvanuo visok snežni pokrivač. Navijači i ljudi koji se brinu o igralištu, bili su spremni da očiste teren da bi njihovi ljubimci mogli da razviju igru i obezbede nove bodove i visok plasman. Utakmica se mogla i odložiti za koji dan ali se Vujaadin Boškov usprotivio:

– *Neka sneg ostane. On će biti naš saveznik. Mostarci imaju blagu klimu, naučili su na dobar teren i visoku temperaturu. Po snegu neće moći da igraju, pa će pobeda sigurno biti naša!*

Mostarcima je tada gorelo pod nogama, jer se liga smanjivala na samo dvanaest klubova i četiri poslednja plasirana kluba su ispadala iz lige. U timu su igrali tada već na daleko poznati fudbaleri: Bolfek, Radiljević, Prajo, Slišković, Mujić, Zelenika...

Mada su doleteli iz toplijih krajeva, Veležovci su poletno zaigrali i po snegu. Mujić je u jednom trenutku napravio pravi slalom pored Boškova koji se na snegu okliznuo i postigao jedini gol na utakmici.

Bio je to prvi poraz „Vojvodine“ u susretima s „Veležom.“

● **VRHUNAC** – Vujadin Boškov odigrao je u dresu „Vojvodine“ preko 500 utakmica, za reprezentaciju Jugoslavije – 63 utakmice u „A“ timu i 10 u mlađoj reprezentaciji, a nastupao je i za reprezentaciju Evrope u susretu sa Engleskom.

● ● **POBEGAO** – Muhamed Mujić, krilo mostarskog „Veleža“ i istaknuti reprezentativac (32 utakmice) bolje se snašao na snegu od Boškova, pobegao mu i dao pobeonosni gol za svoj tim.

● ● ● **KONSULTACIJE** – Vujadin Boškov je po završetku igrачke karijere bio direktor „Vojvodine“. Na slici ga vidimo u društvu sa trenerima Franjom Hirmanom (levo) i Dragoljubom Miloševićem Bebulom.

pertle

Kad je *Stevan Bena* došao u „Vojvodinu“ iz pančevačkog „Dinama“, još je igrala „zlatna“ postava sa reprezentativcima: *Krstićem, Boškovim, Veselinovićem, Ivošem, Rajkovim...*

Navijači su bili radoznali da vide tamnopusutog novajliju, koji je već na startu igranja u crveno-belom dresu dobio nadimak „*Didi*“, po čuvenom brazilskom reprezentativcu.

Prvi nastup Bene u Novom Sadu, u dresu „Vojvodine“, po njegovom mišljenju, trebalo je da bude spektakularan. Igrala se prijateljska utakmica s beogradskom „Crvenom zvezdom“, u okviru priprema za nastavak prvenstva i stadion „Vojvodine“ je bio ispunjen do poslednjeg mesta.

Da bi ostavio što povoljniji utisak na gledaoce, Bena je obukao nove cipele i zavezao ih novim belim pertlama. Na zagrevanju je izbegavao susret s loptom da ne bi pokvario „sliku“. Za to vreme,iskusni igrači „Vojvodine“ već su dobro natopili dres znojem, a igrali su u starim, dobrim, razgaženim cipelama, da bi se u igri što lagodnije kretali.

– *Plato, poštedi nas ovog lipicanera. Ima nas dosta za slikanje, nama treba neko ko će da trči i daje golove,* – reče *Toza Veselinović* sudiji *Platonu Rajincu* kad su istrčavali na teren i pokaza na Benu.

Na samom početku utakmice *Ljuba Spajić* je pred šešnaestercem malo oštrije startovao i oduzeo Beni loptu a on se pružio iza bele linije i počeo da viče sudiji:

– *Penal, penal!*

– *Biće penal kad ja budem svirao!* – reče sudija *Rajinac* i pruži ruku Beni, kao da želi da mu pomogne da ustane na noge. Tom prilikom ga je nagazio po novim, tesnim cipelama. Bena je „povređen“ napustio teren, a zatim mu je trebalo dosta vremena da izbori mesto u timu.

Kad je ponovo zaigrao u prvom timu „Vojvodine“, Bena je postao jedan od najborbenijih igrača, pa je dogurao i do dresa sa državnim grbom.

● **PREDAH** – igrači „Vojvodine“ na jednom treningu, na svom stadionu. *Steva Bena* jedini stoji pored svojih drugova koji sede na travi.

● ● **AUTORITET** – Inženjer *Platon Rajinac*, savezni fudbalski sudija iz Novog Sada (desno), sa svojim pomoćnikom *Milanom Gucunjom*, takođe saveznim sudijom.

● ● ● **POPULARNOST** – *Stevan Bena* sa najmlađim simpatizerima, uoči jedne utakmice reprezentacije Jugoslavije, za koju je Bena igrao ukupno deset puta (sedam za „A“, dve za „B“ i jednu nezvaničnu za „A“ reprezentaciju).

nedostižan

Na početku takmičarske 1958/59. godine, već u prvom kolu Prve savezne lige bio je derbi susret u Novom Sadu, „Vojvodina“ – „Partizan“. Crveno-beli su dobro zaigrali i pobedili sa 2:0, ali ih je ova pobjeda skupo stajala: ostali su bez pola tima, jer su mnogi igrači povređeni, a zabranom nastupa na nekoliko utakmica kažnjeni su *Bena*, *Roganović* i *Ivoš*! To je iskoristio već prvi protivnik: „Rijeka“ je pobedila „Vojvodinu“ na Kantridi sa 1:0.

Sledeći susret, sa „Sarajevom“ u Novom Sadu, opravdano je očekivan sa zebnjom. Stručni štab krpio je tim kako je umeo. *Belić* se pojavio prvi i poslednji put na mestu centar-halfa, *Svinjarević* je ušao u ekipu pravo iz vojničke uniforme, nespreman, bez kondicije. „Vojvodina“ je igrala u sastavu:

Vasić–Svinjarević, Vučinić–Bena, Belić, Malešev–Rajkov, Sentin, Aleksić, Veselinović, Krstić I.

U ovom čudnom timu bila je i jedna svetla tačka: *Toza Veselinović* je bio raspoložen za igru i već u prvom poluvremenu dao je Sarajlijama dva gola. Međutim, ni oni nisu ostali dužni: iskoristili su slabu odbranu domaćih i izjednačili. Za vreme odmora u poluvremenu sva kritika je bila upućena odbrambenim igračima „Vojvodine“. Da bi prekinuo mučnu situaciju, *Toza* se našali:

– *Nisu oni toliko slabi da mogu primiti više golova nego što ću ja dati našim gostima!*

I zaista, u nastavku igre „Sarajevo“ je uspelo da postigne još jedan gol, ali je zato *Veselinović* dao još dva i obezbedio pobjedu „Vojvodine“ od 4:3.

● **SNAJPER** – *Todor Toza Veselinović*, najbolji strelac „Vojvodine“ svih vremena, bio je prvi strelac državnog prvenstva 1955/56. godine, sa 21 postignutim golom, 1956/57. godine sa 28 golova, 1957/58. godine sa 19 golova i 1960/61. godine sa 16 postignutih golova.

● ● **KAPITEN** – Ekipa „Vojvodine“ iz 1959. godine: *Veselinović, Vasić, Nikolić, Roganović, Duvančić, Svinjarević, Sekereš, Rajkov, Bena, Radičević i Ivoš*.

● ● ● **VERNOST** – Rukovodioci „Vojvodine“ – *Lazar Živković, Pavle Rajh, Milenko Carićević i Toza Veselinović*, u trenutku kada golgeter „Vojvodine“ potpisuje ugovor sa crveno-belima.

„pevači“

U pauzi između dva prvenstva, 1959. godine „Vojvodina“ je posredstvom menadžera Valentinija gostovala u Milanu, gde je odigrala utakmicu sa čuvenim „Interom“, koji je u to vreme „harao“ fudbalskim svetom.

Očekujući ovaj značajan susret, fudbaleri su sa vodičem krenuli u obilazak turističkih znamenitosti ovog višemilionskog grada. Zadržali su se na trgu ispred impozantne katedrale, zatim obišli nezaboravnu Milansku skalu, izgrađenu još u 18 veku, u kojoj su nastupale najčuvenije operne zvezde sveta.

– *Da pogledamo i Leonardovu „Tajnu večeru“*, – predložio je turistički vodič.

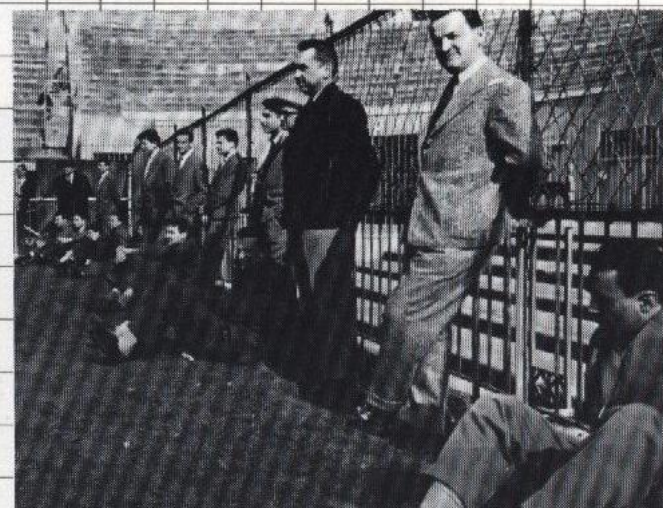
– *Dosta nam je istorije!* – pobuniše se neki stariji igrači, koji su imali u planu i privatni šoping.

– *Ama ljudi, to je stotinu metara odavde. Odmah iza Skale. Treba videti čuvenog Leonarda da Vinčija. To je jedan od najvećih umova renesanse!* – pokušao je da ubedi svoje drugove *Mića Duvančić*, u to vreme zagrejani student istorije u Višoj pedagoškoj školi u Novom Sadu.

– *Može, može, ali samo ako idemo autobusom!* – dobacili *Aca Ivoš*. Pošto je bila jednosmerna ulica autobusom se nije moglo ići i glasanjem je doneta odluka.

– *Ko je za Leonarda?* – pitao je vođa puta. Samo su *Rajkov*, kao kapiten tima i predlagač *Duvančić* bili „za“.

– *„Pevačko“ društvo!* – gundao je *Duvančić* koji zbog prevoza nije mogao da se izdvoji iz kolektiva i vidi „Tajnu večeru“.

● IZNEVERILI LEONARDA – Fudbaleri „Vojvodine“ ispred Milanske skale. (Gornji red s leva na desno): *Rajkov, Bena, Vasić, Sentin, Krstić, Duvančić, Sekereš, Malešev, Vučinić*; (donji red) – *Nikolić, Radičević, Takač, Ivoš, Svinjarević, Roganović, dr Marko Popović i Letić*. Sa šešikom je menadžer *Valentini*.

● ● STRAH – Igrači „Vojvodine“ kao da su se uplašili ogromnog stadiona „San Siro“ u Milanu, koji su posetili dan pre utakmice. Većina ih je odmah sela na zadnjicu pri pomisli da će ih dočekati sto hiljada gledalaca! U prvom planu, na slici su: *Bena, trener Lika, doktor Popović, zatim Vaja Bogdanović, Rajkov, Nikolić, Sentin, Svinjarević, Letić, Ivoš, Veselinović, Sekereš, Duvančić, Roganović*.

● ● ● INTER – Utakmicu protiv „Intera“ „Vojvodina“ je izgubila sa 2:0. Domaćini su bili bolji i zasluženo pobedili. Bila je to prethodnica čuvenog „Intera“ koji je 1964. i 1965. postao klupski prvak sveta.

škola

Vaja Bogdanović dugo je sa uspehom obavljao dužnost direktora „Vojvodine“. Često je vodio ekipu i na gostovanja u inostranstvo.

Jednom prilikom, još dok nije imao internacionalnog iskustva, naivno je platio ceh.

Putovalo se brzim vozom od Beograda do Atine. Dug i dosadan put igrači su provodili u kupeima, zabavljajući se na svoj i tuđ način, a rukovodstvo preko puta je dremalo ili pričavalo utiske s ranijih putovanja. U tome je prednjačio *dr Kosta Hadži*, koji je u to vreme bio živa enciklopedija kluba. Uz Vaju Bogdanovića i *dr Hadžija*, u tom kupeu bili su još *dr Berić-Buca*, klupski lekar, *Lazar Vasić*, koji je prestao aktivno da brani na голу „Vojvodine“ i sasvim se posvetio sportskom novinarstvu i *Borivoj Mirosavljević*, dopisnik „Sporta“.

Kako je putovanje odmicalo, još u našoj zemlji putnici su se u kupeu raskomotili i poskidali cipele. Nečije su noge neprijatno mirisale i Vaske je u nekoliko navrata pokušao da krivicu prebaci na direktora:

– Vajo, i ti si mi neki direktor, putuješ u inostranstvo s prljavim čarapama!?

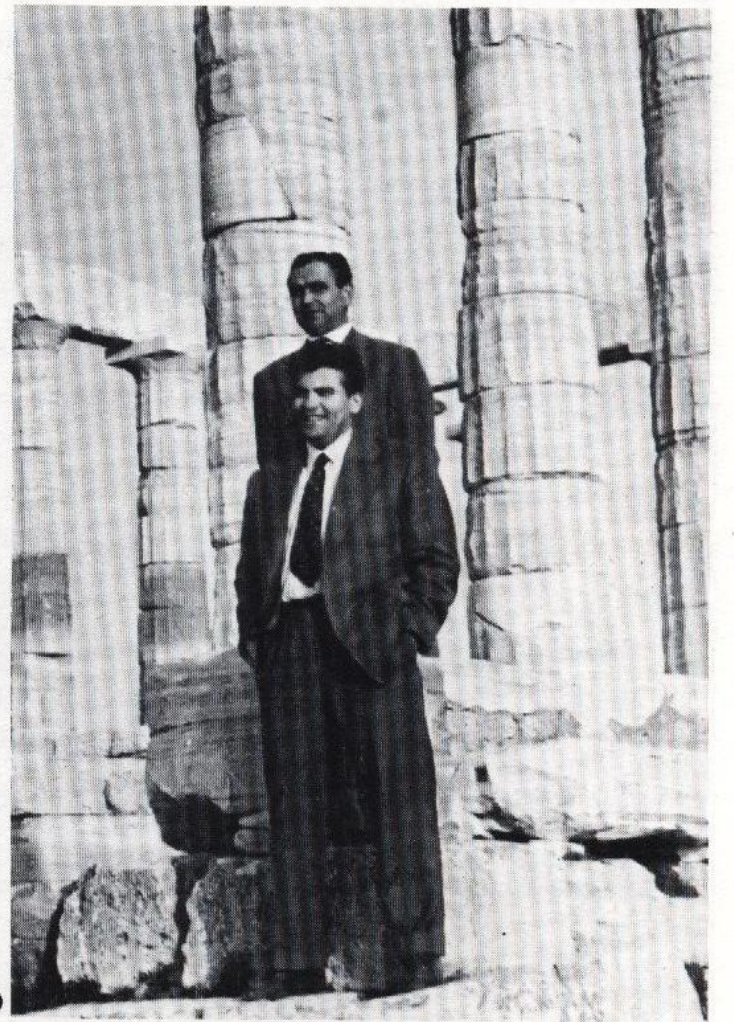
Čim je voz prešao granicu, Vaja je na prvoj većoj stanici istrčao iz voza i u kiosku kupio nove čarape, ne pitajući za cenu i ne znajući da se s grčkim trgovcima treba pogađati. Za iste pare, Vasić je već u Solunu na stanici kupio šest pari takvih čarapa, pa je ponovo Vaji „cedio mast“ sve do Atine.

Po odlasku iz „Vojvodine“, Vaja Bogdanović je bio na čelu nekoliko spoljnotrgovinskih firmi.

● **TANDEM** – Vaja Bogdanović i trener Čabrić na Akropolju.

●● **INSPIRACIJA** – Fudbaleri „Vojvodine“ i njeno stručno rukovodstvo posetili su Olimpijski stadion u Atini, prilikom turneje 1959/60. godine. S leva na desno su: *Hevizi, Radović, Takač, Bogdanović, dr Hadži, dr Berić, Vereš, Duvančić, Boljanović, Borbelj, Vasić, Rajkov, Brkljačić, Svinjarević i Sentin*.

●●● **BRILJANTNO** – Ekipa „Vojvodine“ koja je deklasirala prvaka Grčke, „Panatenaikosa“, pobedivši ga na njegovom terenu sa 8:3. Na slici su: novinar „Dnevnika“ *Lazar Vasić, Veselinović, Šijaković* (igrao za „Vojvodinu“ kao gost), *Nikolić, Sekereš, Vereš, Svinjarević, Takač, Rajkov, Ivoš, Sentin i Duvančić*.

tata

Pripremajući se za nastavak prvenstva, igrači „Vojvodine“ su proveli izvesno vreme na Poljoprivrednom dobru u Novom Kneževcu. U dokolici, Aca Ivoš uzeo je stari trofejni telefon na imanju i nekako uspostavio vezu sa prostorijom u kojoj su se nalazile njegove kolege. Predstavio se kao *Stojadin Kalember*, tadašnji sekretar „Vojvodine“ i zamolio da pozovu *Stevana Benu*.

– *Čestitam, dobio si sina!* – rekao je Ivoš čim je Bena uzeo slušalicu.

– *Hvala čika-Stojadine!* – zahvali se Bena i pojuri drugovima da saopšti radosnu vest.

– *Žena mi se porodila, dobio sam sina!* – sijao je od sreće.

Odmah su usledile čestitke svih igrača i rukovodstva tima. Čestitkama se pridružio i Aca Ivoš koji je „namestio igru“. Počelo je čašćavanje i na trening niko nije ni pomišljao. Srećni tata popio je malo više i tek tada „shvatio“ da bi trebalo da pođe kući, da vidi sina. Aca Ivoš tada zaključi da Beni treba reći istinu. Međutim, mladi otac nije hteo da shvati šalu.

– *Šta ti pričaš, zar misliš da ja ne poznajem glas čika-Stojadina? On mi je telefonirao i ja verujem da sam dobio sina!* – bunio se Bena, a zatim je počeo da se pakuje, s namerom da se vrati kući.

– *Ne igraj se Stevo, bićeš kažnjen!* – pripretilo je trener *Momirski*. U tom trenutku ponovo zazvoni telefon. Ovog puta se stvarno javio *Stojadin Kalember* iz Novog Sada. Javio je da je Bena dobio – ćerku!

– *Kad je ćerka, može i da pričeka!* – zaključio je Steva, raspakovao se i pridružio drugovima koji su krenuli na trening.

● ● ●
PRAVI – *Stojadin Kalember* (desno) sekretar „Vojvodine“ i *Aleksandar Aca Ivoš* koji je kasnije, takođe, bio sekretar kluba.

● ● ●
ZAGREVANJE: – Fudbaleri „Vojvodine“ na pripremama u Novom Kneževcu: *Jagečić*, fizioterapeut, *Vereš*, *Svinjarević*, *Stefanović*, *Dražković*, *Krstić II*, *Sekereš*, *Boljanović*, *Kišpal*, *Rajkov*, *Brkljačić*, *Pavlič*, *Momirski*, trener, *Boškov*, *Vučinić*, *Krstić I*, *Sentin*, *Ivoš*, *Zlopaša* i *Bena*

● ● ●
RADOST – *Stevan Bena*

tranzistor

Novogodišnja turneja „Vojvodine“ po Grčkoj, na prelazu 1959. u 1960. godinu. U timu se vrši smena generacija. Trener *Radomir Čabrić* poveo je sa iskusnim reprezentativcima *Veselinovićem, Ivošem, Rajkovim* – i nekoliko poletaraca *Takača, Nikolića, Borbelja, Boljanovića, Duvančića...*

Mladi su dobro zaigrali, obezbedili pozicije u timu i počeli da primaju prve devizne premije.

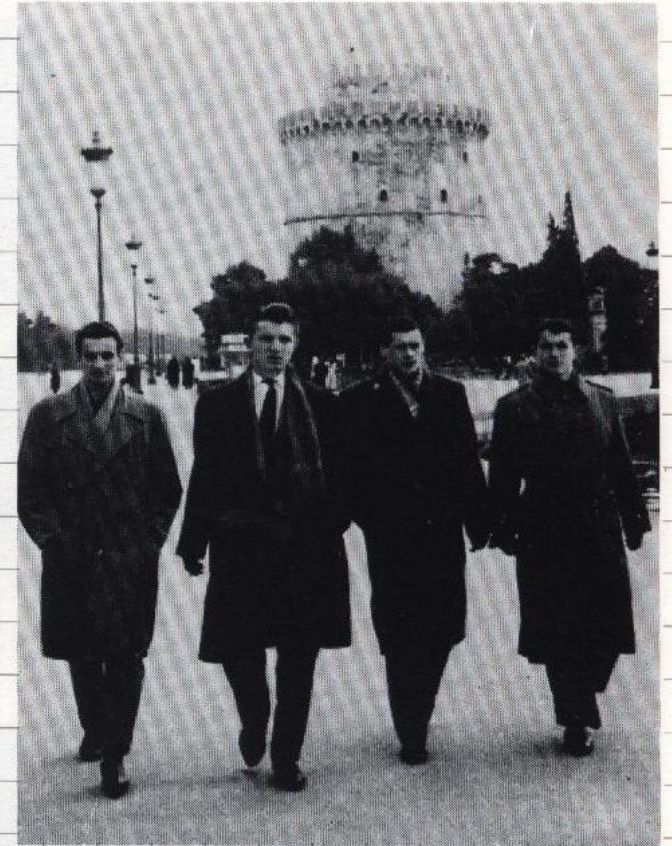
Od prvih deviza *Žarko Nikolić* je kupio mali tranzistor-ski radio-prijemnik. Za ono vreme je to bio pravi hit. Celim putem, u autobusu, u hotelu, na stadionu, svirao je *Žare*ov radio. Međutim, *Aca Ivoš*, stari čivijaš, diskretno je *Nikoliću* saopštio da njegov radio ima „neizlečivu manu“:

– *Zar nisi primetio da on stalno govori i peva samo grčki!?*

Nikolić je promenio nekoliko stanica i stvarno se uverio u *Acinu* primedbu. Zabrinuo se, ne znajući da ovakvi prijemnici hvataju samo najbliže radio-stanice. Duboko razočaran, otišao je u prodavnicu s namerom da vrati kupljeni tranzistor. Međutim, grčki trgovac nije hteo da vrati novac.

– *Daj bilo šta drugo, samo mi ovaj radio ne treba!* – uporno je insistirao *Žare*.

Trgovac je otišao u susednu bakalnicu i doneo nekoliko kesa punih izvanrednih pomorandži. *Žare* je pristao na ovu naturalnu razmenu i u narednih nekoliko dana igrači su u slast pojeli tranzistor, odnosno pomorandže.

● **TURNEJA** – *Žarko Nikolić* (desno) mladi stub odbrane „Vojvodine“ i *Borivoj Miroslavljević*, novinar jugoslovenskog lista „Sport“, na turneji 1959. godine.

● ● **MLADOST** – *Slavko Saša Svinjarević, Mića Josip Duvančić, „Pisa“ Hevizi i Dimitrije Mita Radović*, u Solunu 1960. godine, prilikom novogodišnje turneje crveno-belih. „Vojvodina“ je u Solunu pobedila „PAOK“ sa 2:0, golovima *Veselinovića i Takača*, a izgubila od „ARIS“-a sa 1:0.

● ● ● **AKROPOLJ** – U decembru 1959. godine „Vojvodina“ je odigrala tri utakmice u Atini („Olimpijakos“ 0:3, „Panatenaikos“ 8:3 i „AEK“ 2:4). Tom prilikom posetili su Akropolj: *Radović, Vereš, Takač, Boljanović, Bogdanović, Hevizi, Sentin, Nikolić, Duvančić, Brkljačić, Sekereš, Borbelj, dr Kosta Hadži i dr Milenko Berić*.

kicoš

Milan Orendi, ekonom „Vojvodine“ u penziji, proveo je sa igračima, dok je bio u aktivnoj službi u klubu, nekoliko decenija. Zajedno s njima delio je dobro i zlo, radovao se i tugovao. Nastojao je da svojim radom maksimalno doprinese uspehu ekipe. Međutim, u timu je uvek bilo mangupa koji su mu zagorčavali život, pa je i on morao da se služi adekvatnim odbrambenim metodama.

– Sa Acom Ivošem sam uvek pred početak utakmica imao najviše problema. Stalno je nešto zanovetao kod izbora opreme, a prema gaćama je imao posebnu slabost! – veli Orendi.

Naime, Aca Ivoš je redovno vraćao gaće ekonomu pod izgovorom da su ili male ili velike, ili nisu dovoljno ispeglane, ili...

Znajući za jadać, Milan Orendi, koji je s igračima pre utakmice kontaktirao preko specijalnog prozorčića za izdavanje opreme, uvek je pripremio dvoje-troje rezervnih gaća za Ivoša. Čim bi se Aca pojavio pred „šublerom“, on bi ga preduhitrio:

– Evo, Aco, druge gaće. Probaj ove!

Često bi mu dao ponovo one gaće koje je Aca pre nekoliko minuta vratio kao neodgovarajuće. Obuzet tremom pred utakmicu Ivoš nije primećivao čika-Orendijevu „igru“ pa bi sa zahvalnošću govorio:

– E, čika-Ore, ove gaće su super!

● **DESNA RUKA** – Milan Orendi, ekonom „Vojvodine“, pružao je igračima neprocenjivu pomoć

● ● **SEKRETAR** – Aca Ivoš je nekoliko godina bio generalni sekretar „Vojvodine“

● ● ● **KAPITEN** – Za vreme turneje u Grčkoj, 1959/60. godine, Aca Ivoš je bio kapiten „Vojvodine“. Ta počast mu je pripala i u redovnom prvenstvu.

● ● ● ● **MEĐU DIVOVIMA** – Ilija Pantelić, Milan Orendi, Janko Sanković i Branislav Veljković-ekonom „Vojvodine“ sa golmanima šampionskog tima.

rukav

„Balkan ekspres“ je nešto posle pola noći stigao na železničku stanicu Gevgelija. Carinici su ušli u vagon sa igračima „Vojvodine“ koji su se vraćali sa jednomesečne turneje po Grčkoj. Zajedno sa igračima i vođstvom puta, u jednom kupeu prvog razreda bio je i *Borivoj Mirosavljević*, tadašnji dopisnik jugoslovenskog sportskog lista „Sport“, koji je redovno izveštavao sa utakmica „Vojvodine“ u Grčkoj. Od svoje ušteđevine kupio je u Solunu na pijaci jedan zeleni „mongomeri“ mantil, koji je u ono vreme bio u modi.

– *Imate li šta za carinu?* – pitao je carinik kada se pojavio na vratima kupea. Svi su ćutali, pa i novinar.

Carinik je prepoznao neke fudbalere pa je počeo razgovor o utakmicama i carinskog pregleda nije ni bilo. Sve do polaska voza vreme je proteklo u ćaskanju o fudbalu.

Dremanje je nastavljeno do Skoplja, gde je voz stigao u ranim jutarnjim časovima. Nestrpljiv da vidi šta je objavljeno i kako mu je plasiran poslednji izveštaj iz Soluna, novinar je nameravao da na stanici u Skoplju kupi novine. Pošto je bilo prilično hladno mašio se svog novog mantila. Međutim, gle vruga: ruke nisu mogle da uđu u rukave! Bili su začepljeni paketima sa ženskim maramama!

– *To je moje, nemoj da se sekiraš,* – hladnokrvno je procedio kroz zube *Novak Roganović* – *Stavio sam ih pre granice na sigurno mesto, jer carina ne pregleda vas novinare!*

● **KONSULTACIJE** – *Novak Roganović* i *Zdravko Brkljačić*, u pauzi susreta „Olimpijakos“–„Vojvodina“ 3:0, decembra 1959. godine, u Atini.

● ● **USPOMENA** – Novosađani pred hotelom u kome su odseli, u Atini, krajem decembra 1959. i početkom januara 1960. godine: *Lazar Vasić, Žarko Nikolić, Zvonko Brkljačić, Andrija Vereš, Boljanović, Hevizi, Zdravko Rajkov, Stevan Sekereš, Ratomir Čabrić, Borivoj Mirosavljević, Laslo Borbelj, Mića Josip Duvančić i Dimitrije Mića Radović.*

● ● ● **OSVEŽENJE** – *Novak Roganović* nadoknađuje izgublenu tečnost za vreme utakmice.

„salon“

Milivoj Drakulić, popularni čika Lija, dok je bio predsjednik omladinske komisije u „Vojvodini“, grčevito se borio protiv pušenja i nastojao je da sačuva mlade fudbalere od ovog poroka.

– Pogledajte likove starih Grka nigde nećete videti cigaretu. Ako hoćete da budete atlete, da imate zdravo telo, nikad od svog grla nemojte praviti dimnjak. Vi ste kao mlado drvo koje se lako može osušiti. Kopačke i fudbalski dres nikako ne mogu da idu zajedno s cigaretama –, upozoravao je čika Lija svoje ljubimce.

Međutim, bilo je i onih koji nisu mogli da odole iskušenju. Prilikom jednog putovanja vozom na omladinski turnir u Italiju *Krakanović* i *Momčilović* često su tražili dozvolu da idu u klozet. Vođa puta Milivoj Drakulić ih je puštao ali je u jednom trenutku posumnjao i zatekao ih u smrdljivom klozetu sa cigaretama u zubima.

– Kad ste već odlučili da pušite onda pređite u ženski klozet pa pušite. Tamo je čistije nego ovde – reče čika Lija i ode.

Glas o pušačima brzo se proneo po vozu. Kad je u Italiji priključena električna lokomotiva neko primeti:

– Kakva je to struja kad se lokomotiva puši?

– To je dim od Voje-Krakana koji je opet u „salonu za pušenje“ – dobaci *Šilja Milutinović* i pokaza prema ženskom klozetu iz kojeg je dopirao dim cigarete.

● ● ●
PARMA 1957 – Igrači podmlatka „Vojvodine“, sa vodstvom puta na poznatom Internacionalnom turniru u Parmi, 1957. godine.

● ● ●
PARMA 1959 – Zbog lepe, lepršave igre, fudbaleri podmlatka „Vojvodine“ bili su rado viđeni gosti u Parmi. Na slici je ekipa crveno-belih u Italiji, 1959. godine na čelu sa kapitenom *Milutinovićem*.

● ● ●
PARMA 1970 – Jedan od trofeja osvojenih na turniru u Parmi.

mider

Pošto su često putovali po svetu, fudbaleri su od svojih prijatelja i rođaka dobijali svakojake zadatke: da nabave delove za auto, lekove, bižuteriju i razne stvari do kojih se u našim trgovinama teško dolazilo. Naravno, u zahtevima prednjače žene fudbalera, kojima uvek treba nešto specijalno iz inostranstva.

Jedan takav zadatak izvršio je golman *Andrija Vereš* na turneji u Grčkoj. Iskoristio je prvi slobodan dan i kupio svojoj ženi mider.

– *Znaš li ti, Andraš, da mider spada u kategoriju luksuzne robe i da je na crnoj listi carine. Skupo će te koštati, ako ti ga carinici pronađu!* – „zakuvao je čorbu“ *Aca Ivoš*, u vozu dok su se približavali granici.

– *Šta da radim?* – pitao je Vereš svog sagovornika, a ovaj kao da je to i očekivao, odmah je bio spreman da deli „spasonosne“ savete. Diskretno je rekao golmanu „Vojvodine“ da ode u klozet i da navuče mider. Vereš je poslušno učinio i skrušeno seo kraj prozora.

Međutim, ne lezi vraže! Ivoš je otkrio tajnu i neko je šapnuo cariniku šta se krije ispod Verešovih čakšira.

– *Vama izgleda nije dobro?* – pitao je visoki, brkati i mrgodni carinik, kada se našao oči u oči sa Verešom. On je jedva nešto promrmljao, jer ga je mider nesnosno stezao, pa mu je sva krv krenula u obraze. Carinik je naredio da svi iziđu iz kupea pa je od Vereša tražio da se skine. Dok je izvršavao naređenje carinika, nije ni primetio da su mu se drugovi u hodniku valjali od smeha.

– *To je moja golmanska oprema,* – pravdao se Vereš kad je pred carinikom ostao samo u mideru. Mrgodni brkajlija više nije mogao da se uzdržava, pa je i sam prasnuo u smeh.

● **ISTORIJA** – *Aca Ivoš, Stevan Sekereš, Andrija Vereš, Slavko Svinjarević, Mita Radović, Zdravko Brkljačić i Silvester Takač*, prilikom obilaska istorijskih spomenika u Grčkoj, 1959/60. godine.

● ● **OBEZBEĐENJE** – *Andrija Vereš* provlači se kroz mala gvozdена vrata, na stadionu „Panatenaikosa“ u Atini, koja služe kao obezbeđenje igračima od razjarenih navijača, naročito posle poraza njihovih ljubimaca.

● ● ● **LEKCIJA** – Igrači „Vojvodine“, predvođeni kapitenom *Ivošem* i golmanom *Verešom*, izlaze na teren stadiona „Panatenaikosa“ u Atini. Crveno-beli su šampionu Grčke održali lekciju lepog fudbala i slavili pobedu od 8:3!

lek

Početak 1960. godine, kada je „zlatni tim“ „Vojvodine“ počeo da se osipa, ukazala se prilika mnogim talentovanim mladićima da zaigraju na mestu svojih slavni prethodnika: *Krstića, Rajkova, Veselinovića, Ivoša, Boškova...*

Pored *Takača, Nikolića, Sentina, Vučinića* i drugih mladića poniklih u crveno-belom dresu, pojavilo se mnogo novih imena u mladom timu „Vojvodine“: *Duvančić, Borbelj, Kišpal, Zlopaša, Dugandžija, Drašković, Sovilj, Stefanović...*

Odigrano je dosta prijateljskih utakmica, na kojima su ovi mladići pokušavali da izbore mesto u prvom timu. Sasvim je razumljiva i trema koju su ispoljavali pred utakmice, na kojima im je pružena šansa da zaigraju rame uz rame s Tozom, Raletom, Vujketom, Krletom...

Krilni igrači *Zlopaša i Dugandžija*, od kojih se najviše očekivalo, bili su i najveći tremiši. Prikrivajući tremu često su se obraćali klupskom lekaru, primarijusu *dr Milenku Beriću*, tužeći se na povrede ili bolove u glavi ili stomaku. Znajući za pravu „boljku“, doktor je uvek bio spreman da pomogne i svima je delio univerzalni „specijalni lek“.

– *Sine moj, samo ovo polako sažvaći i sve će biti u redu* –, hrabrio je doktor Buca svoje pacijente, a lek koji je delio bile su najobičnije bombone – karamele.

– *I ne zadržavajte vazduh u stomaku. Slobodno ga ispuštajte dok ste na terenu i čistom vazduhu!* – neštedemice je doktor delio savete „bolesnicima“ koji su uzalud očekivali poštenu od napornih treninga.

● ●
TURNEJA – Grupa fudbalera „Vojvodine“ na turneji u Grčkoj, 1959. godine: *Boljanović, Šijaković* (igrač beogradskog „BSK“-a, kao gost), *Vereš, doktor Berić, novinar Vasić, Duvančić, Sentin, Hevizi*; sede: *Borbelj, Ivoš, vođa puta dr Hadži, Veselinović i Brkljačić.*

● ●
PUNOM PAROM – Trening igrača „Vojvodine“ na pripremama u Novom Kneževcu. S leva na desno: *Boškov, Svinjarević, Krstić II, Borbelj, Brkljačić, Boljanović, Zlopaša, Ivoš, Rajkov i Beša.*

selekcija

Primarijus *dr Marko Popović* niz godina je bio verni pratilac fudbalera „Vojvodine“ na njihovim mnogobrojnim putovanjima u zemlji i inostranstvu.

Jedne godine putovalo se na kratku turneju u Zapadnu Nemačku. Još dok je voz s fudbalerima „Vojvodine“ jurio prema austrijskoj granici, u kupeu, gde se nalazilo vođstvo puta, poveo se razgovor o kupovini i problemima koji mogu nastati na carini. U jednom trenutku nastao je potpuni mir jer je umorno društvo zadremalo.

Dok su svi u kupeu spavali i prikupljali snagu za naporni program turneje, dr Marko Popović je sedeo pored prozora i nervozno listao svoj notes. Samo jedno radoznalo oko novinara, koji je putovao s ekipom, pratilo je, ispod mantila okačenog o kuku s druge strane kupea, čudnu mimiku i doktorove pokrete rukama. Doktor je, naime, precrtavao neki spisak u notesu i kad god bi nešto precrtao to je propratio stiskanjem šake leve ruke u predelu lakta desne ruke, čiju je pesnicu, istovremeno stisnutu, snažno primicao grudima.

– *Šta radite to, doktore?* – tiho je procedio radoznali novinar.

– *Pre polaska na put dobio sam od žene i prijatelja spisakove šta sve treba da im nabavim u inostranstvu. Sad, još dok je vreme, vršim reviziju i ostavljam samo ono najnužnije. Po svoj prilici, biće para samo za neki suvenirčić za najbliže, a ostali će dobiti ovo!* – objasni doktor situaciju i ponovi karakterističan potez rukama.

● **DOKTOR** – Primarijus *dr Marko Popović*, stalno je bio pored igrača „Vojvodine“ i mnogima je pružio pravovremenu i stručnu lekarsku pomoć.

● ● **U GOSTIMA** – *Jovan Dejanović*, *dr Marko Popović*, predstavnici „Kikersa“ iz Ofenbaha i *Petar Rastović*, tadašnji predsednik „Vojvodine“, snimljeni na stadionu „Kikersa“ u Ofenbahu 25. decembra 1960. godine, pred utakmicu „Kikers“ – „Vojvodina“, koju su Novosađani dobili sa 3:0. I drugu utakmicu na turneji po Zapadnoj Nemačkoj, protiv „Firta“, crvenobeli su rešili u svoju korist, sa 4:2.

● ● ● **PEH** – Doktor Popović je voleo da za vreme utakmice sedi pored fotoreportera. Prilikom jedne gužve pred protivničkim golom igrači su, u zanosu borbe naleteli i na doktora koji je izvukao deblji kraj – polomljena mu je noga. Mada teško povređen, doktor Popović je već na sledećoj utakmici ponovo zauzeo svoje mesto pored korner linije.

Sekretari „Vojvodine“

- 1919–1920. – Milenko ŠIJAKOV
1920–1921. – Toša JOVANOVIĆ i Kosta
TODOROVIĆ
1922–1923. – Jovan LJUBOJEVIĆ
1924. – Đorđe ŽIVANOV
1925–1926. – Radmilo ŽIVANOVIĆ i
Đurica DAVIDOVAC
1930. – Mija MILNOVIĆ
1927–1929. – Dušan NIKOLIĆ i Đurica
DAVIDOVAC
1930–1935. – Borislav NIKOLIĆ Lacko
1935. – Miloje DOBRODOLSKI
1931–1936. – Dimitrije ŽIVANOVIĆ Mita
1937–1941. – Dimitrije BUGARSKI
1937. – Đura BEKER (MATEJIĆ)
i Velimir JOVIĆIN
1939–1940. – Mile RADUJKOV
1940. – Nenad JOVANOVIĆ, Žarko
MATIĆ i Luka DOTLIĆ
1941. – Mile DOBANOVAČKI
1945–1949. – Jovan RISTIN
1947–1951. – Hugo RUŠEVLJAN
1953–1960. – Stojadin KALEMBER
1955–1959. – Milenko CARIĆEVIĆ
1960–1961. – Velimir TERZIN
1961–1964. – Žarko MATIĆ
1967–1968. – Bela PINTER
1973–1975. – Stojadin KALEMBER
1976–1978. – Aleksandar IVOŠ
1978. – Veljko JERKOV
1978–1983. – Miodrag NIKOLIĆ (sekretar
Predsedništva)
1979–1980. – Hugo RUŠEVLJAN
1980. – Jovan JOVANOVIĆ
1981–1983. – Borivoj MIROSAVLJEVIĆ
1983. – Branislav DIMITRIJEVIĆ
(sekretar Predsedništva)
1983–1984. – Zvonko IVEZIĆ
1985. – Pera JOCIĆ
1986. – Zvonko IVEZIĆ

PRVI – Milenko Šijakov bio je prvi sekretar „Vojvodine“.

1964–1974

- Najveći takmičarski uspeh u istoriji kluba „Vojvodina“ je postigla 1965/66. godine: postala je šampion Jugoslavije.

- Kao prvak Jugoslavije u fudbalu „Vojvodina“ se 1966/67. godine takmičila, veoma uspešno, u Kupu evropskih šampiona. Pobedila je prvaka Austrije, ekipu „Admire“ iz Beča i prvaka Španije, madridski „Atletiko“, dok je poražena u četvrtfinalu, od pobednika ovog takmičenja „Seltika“ iz Glazgova. Prvak Škotske pobeđen je u Novom Sadu sa 1:0, ali je na svom terenu bio bolji za jedan gol – 0:2.

- U šampionskom timu „Vojvodine“ igrali su: *Pantelić, Veljković, Nikolić, Sekereš, Brzić, Vučinić, Nešticki, Radović, Stamevski, R. Aleksić, Takač, Pušibrk, Savić, Trivić, Pavlić, Radosav, Lambi, V. Aleksić, Đ. Milić, Surdučki, Marinković*. Ekipu je trenirao *Branko Stanković*, a na čelu stručnog štaba je bio *Vujadin Boškov*.

- Godine 1968. „Vojvodina“ je uspešno igrala u takmičenju za Jugoslovenski kup i uspela da se plasira u polufinale.

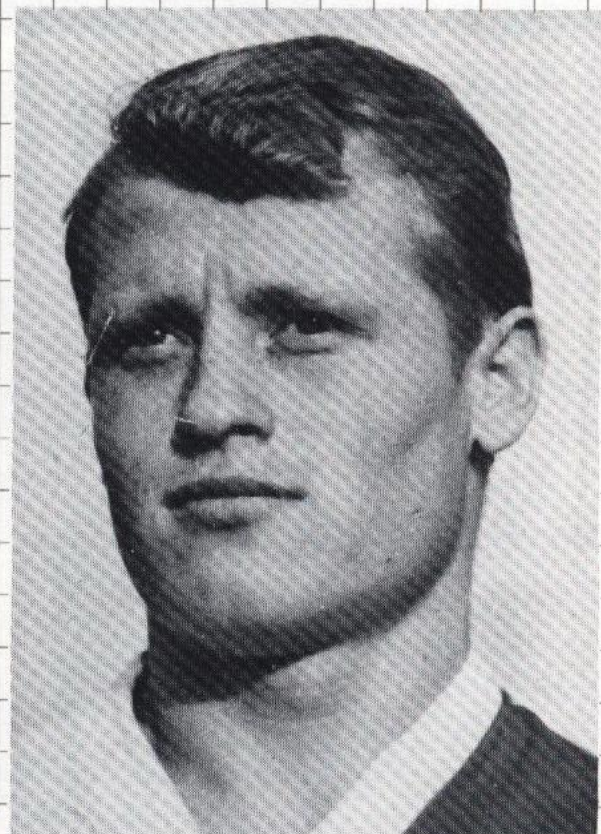
- I u Kupu sajamskih gradova, 1968. godine, „Vojvodina“ postiže seriju dobrih rezultata: eliminisani su „Bareirens“ iz Portugala, „Lokomotiva“ iz Lajpciga, „Gestepe“ iz Izmira i tek u četvrtfinalu, crveno-beli su poraženi od „Bolonje“.

- Na Olimpijskim igrama u Tokiju, 1964. godine, članovi reprezentacije Jugoslavije bili su i igrači „Vojvodine“: *Đorđe Pavlić, Josip Pirmajer i Silvester Takač*.

- U kvalifikacijama za VIII svetsko prvenstvo u Engleskoj, 1966. godine, igrali su *Pantelić i Zemko*, a u kvalifikacijama za IX svetsko prvenstvo u Meksiku, 1970. godine, *Dobrivoje Trivić*.

- Za reprezentaciju Jugoslavije, koja je na Prvom prvenstvu Evrope zauzela drugo mesto, igrali su *Ilija Pantelić, Dobrivoje Trivić i Stevan Nešticki*.

- Na Mediteranskim igrama u Izmiru, 1971. godine, u reprezentaciji Jugoslavije koja je osvojila prvo mesto i zlatnu medalju, igrali su i *Vladimir Savić, Josip Pirmajer i Aleksandar Milojković*.

- **ŠAMPIONSKI** – Silvester Takač je bio najubojitiji napadač šampionskog tima „Vojvodine“ u kupu evropskih prvaka.

„neutralac“

Nekoliko dana pred jednu važnu utakmicu u Novom Sadu, igrači „Vojvodine“ bili su na pripremama i u karantinu u hotelu u Čortanovcima. Kao što u takvim prilikama obično biva, mladim igračima je dosadio karantin, pa su izmišljali na koji način da skrate vreme.

– „Vojvodina“ je klub svetlih tradicija i vi morate voditi računa o svom ponašanju, jer ste sada vi njeni predstavnici pred javnošću, – upozoravao je, posle nekih nestašuka, igrače „Vojvodine“ tadašnji predsednik kluba *Jovan Dačić Lazica*.

Generacija igrača u kojoj su bili *Nikolić, Sekereš, Roganović, Vučinić, Svinjarević, Malešev, Pavlić* i drugi, nije bila po ponašanju ni bolja ni lošija od prethodnih i onih koje su ovu generaciju nasledile. Međutim, u jednom trenutku došlo je do takvog „kuršlusa“, da je stručno rukovodstvo održalo sastanak na kome se energično zalagalo za bolji red, disciplinu i veće angažovanje u radu.

Uzimajući reč na tom sastanku u Čortanovcima, neposredno pred značajnu utakmicu, predsednik *Dačić* je rekao:

– *Tu su treneri da sastavljaju tim i ja se u to neću mešati, ali da znate, ovi igrači o kojima smo danas ovde razgovarali, sutra neće igrati!*

Predsednikova reč se morala poštovati. Iako se on „nije mešao“ u sastav tima, „Vojvodina“ je na teren istrčala bez „vinovnika“.

● **ČORTANOVCI** – Daleko od buke, u tišini hrastove šume, fudbaleri „Vojvodine“ su se pripremali za velike okršaje u hotelu u Čortanovcima.

● ● **ŠAMPIONI** – U takmičarskoj 1965/66. godini „Vojvodina“ je postigla najveći uspeh: postala je šampion Jugoslavije. Na slici vidimo predsednika kluba *Arsu Kovačevića Aku* u trenutku kada prima veliki pehar. Sasvim levo je, u prvom redu, *Lazica Jovan Dačić*, jedan od predsednika novosadskog prvoligaša.

● ● ● **ATOMSKA NAVALA** – Šampionski tim „Vojvodine“ ubedljivo je osvojio prvo mesto, sa osam bodova prednosti ispred drugoplasiranog zagrebačkog „Dinama“. Navala crveno-belih postigla je 53 gola, a odbrana primila samo 28. Na slici je navalna petorka „Vojvodine“: *Takač, Savić, Radosav, Trivić i Pušibrk*. Pozadi su *Nikolić i Radović*. U ovoj navali je još igrao i *Pavlić* koji je otišao u inostranstvo čim je „Vojvodina“, nekoliko kola pre završetka takmičenja, obezbedila šampionsku titulu.

„osvajatelj“

Posle pobeđe nad ekipom „Atletika“ iz Madrida u Novom Sadu sa 3:1, u takmičenju za Kup evropskih šampiona, 16. novembra 1966. godine, novosadski crveno-beli, s puno optimizma, otputovali su na revanš utakmicu u Španiju. Na velikom stadionu „Manzanares“, „Atletiko“ je nagoveštavao puni revanš, a čuveni strelac *Mendoza* delio je izjave novinara, u kojima je tvrdio da njihova pobeđa i plasman u sledeće kolo Kupa šampiona ne dolazi u pitanje.

Franko i njegovi sledbenici još su bili na vlasti i tih dana su baš demonstrirali svoje ratničko raspoloženje u okviru izborne kampanje.

Domaćini su pred utakmicu s „Vojvodinom“ povelili svoje goste u čuveni Eskorijal, bivšu rezidenciju španskih kraljeva, severno od Madrida, na južnoj strani planinskog venca Sijera de Gvadarama. Ovaj objekat sa mnogobrojnim arhitektonskim spomenicima i čuvenim umetničkim galerijama španskog slikarstva, izgradio je španski kralj Filip II, od 1563. do 1584. godine i predstavlja simbol nekadašnjeg osvajanja i moći. Filip II, sin Karla V bio je naročito poznat po osvajanju Filipina.

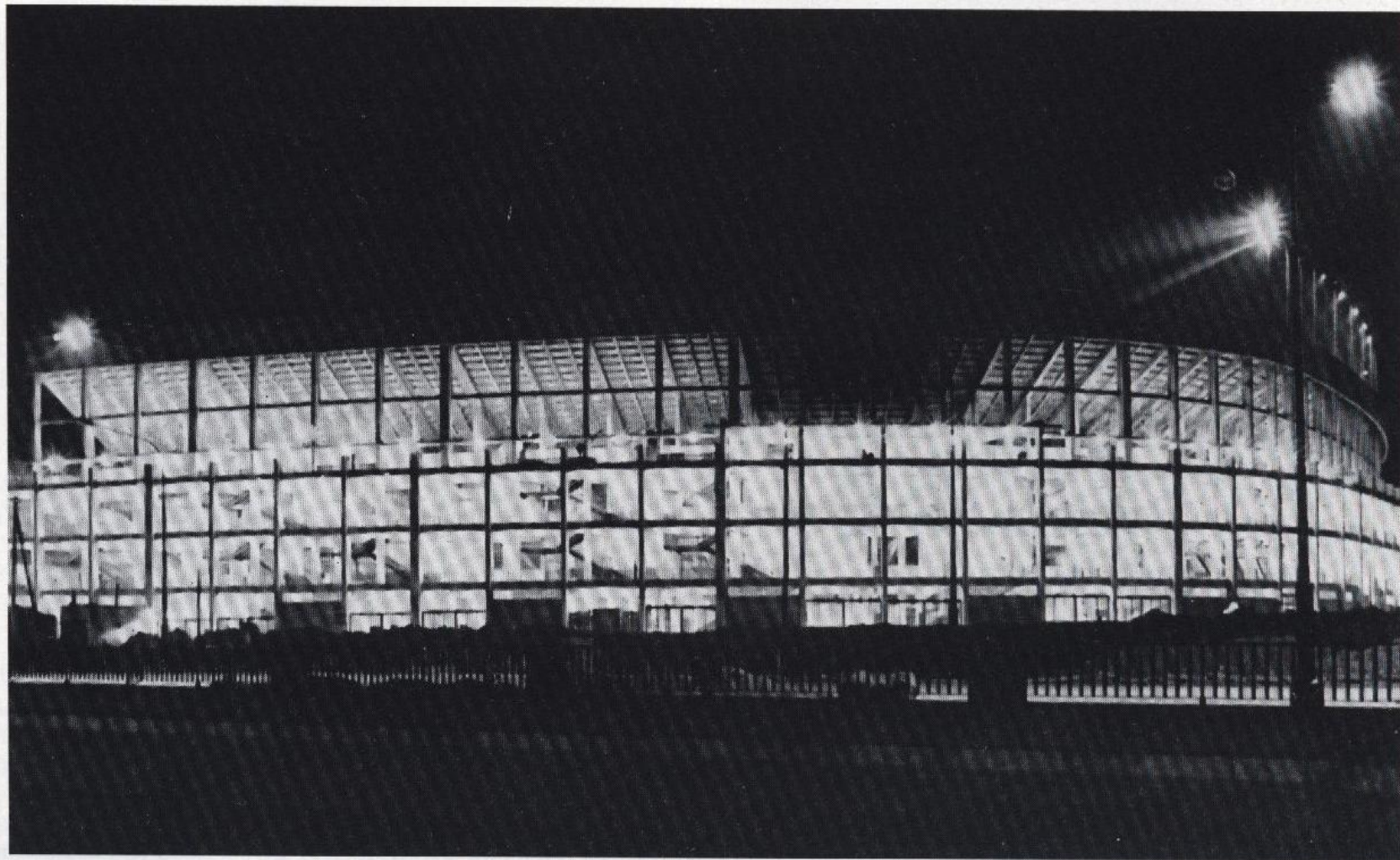
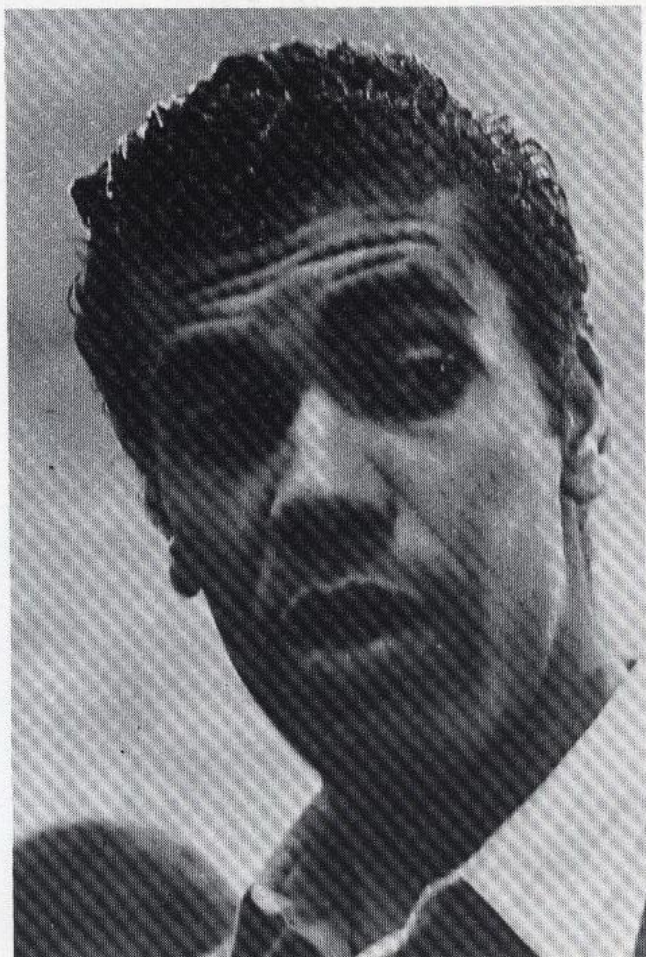
– *Ovi izgleda žele da nas zastraše pred sutrašnju utakmicu*, – komentarisao je *Silvester Takač*, pred jednom ogromnom slikom bitke koju su dobili Španci. I dok je grupa igrača s vodičem odlazila u susednu prostoriju, Takač je neprimetno preskočio ogradu ispred prestola Filipa II i zauzeo pozu koju je snimio novinar *Borivoj Miroslavljević*.

– *Nek to bude uspomena na našu sutrašnju pobeđu! Sutra osvajamo Španiju!* – samouvereno je tvrdio Takač. „Vojvodina“ je zaista trijumfovala, pobeđila sa 3:2, ali tek u trećoj utakmici, na kojoj je Takač postigao dva efektna gola.

● **PRETNJE** – Tamnopusi centarfor „Atletika“, čuveni *Mendoza*, pretio je pre utakmice u Madridu da će izrešetati Pantelićevu mrežu.

● ● **„KRALJ“** – *Silvester Takač* na prestolu španskih kraljeva, pred utakmicu u kojoj su trijumfovali igrači „Vojvodine“.

● ● ● **RATIŠTE** – Velelepni stadion „Atletika“ u Madridu, čuveni „Manzanares“, na kome, je posle 120 minuta ogorčene borbe, „Vojvodina“ slavila pobeđu, plasman u četvrtfinale Kupa evropskih šampiona.

srpski

U decembru 1966. godine, posle pobeđe od 3:1 nad „Atletikom“ iz Madrida, u takmičenju za Kup evropskih šampiona „Vojvodina“ je organizovala charter let avionom, na revanš u Madrid. Bila je to prilika da sa igračima otputuje i veća grupa simpatizera „Vojvodine“. U očekivanju utakmice u Madridu, manja grupa navijača odlučila je da poseti Toledo, pa je iznajmljen turistički autobuščić sa desetak sedišta, koji je vozio livrejisani vozač-vodič Armando. Bila mu je to prva grupa turista iz Jugoslavije. Predvodio ju je doktor *Bata Stoja*, poznati šaljivdžija, a u grupi su još bili ugostitelj Bata „Pežo“, arhitekta Bata Stepanić, supruge Boškova, Rajkova, Veselinovića, dr Stoje i nekoliko novinara.

Pre polaska iz Madrida za Toledo, dr Stoja je zamolio vozača Armanda da na svakom kilometru vožnje obavestava putnike o stanju taksimetra, jer društvo nije imalo dovoljno španskih pezeta. Armando nije znao šta to znači, ali je nakon svakog pređenog kilometra otvarao prozorčić svoje kabine i dovikivao putnicima:

– *Do kurca!*

– *Ole!* – u horu su odgovarali „Vojvodani“, podgrejani flašom pića, koja je išla iz ruke u ruku. Pesma se orila u kolima, a zatim i na jednoj haciendi pored puta, gde su zastali da probaju španske specijalitete.

Dok su turisti iz Novog Sada mezetili u maloj krčmi, istim je putem naišao autobus s igračima „Vojvodine“. Vozač je usporio vožnju i igrači su se promolili na prozorima. Pokušali su da saznaju gde su njihovi navijači, ali ih je dočekao vozač Armando, sa jedine dve reči koje upravo naučio.

– *Ovog su već naučili srpski!* – zaključio je trener Stančković i naredio da autobus s igračima nastavi put.

Armando je bio oduševljen svojim putnicima pa ih je i posle utakmice besplatno odneo do aerodroma i na rastanku „pozdravio“ – srpski.

● **ČARTER** – Grupa navijača „Vojvodine“ specijalnim charter letom je doletela u Madrid, sa željom da bodri svoje ljubimce na utakmici protiv „Atletika“, u takmičenju za Kup evropskih šampiona, decembra 1966. godine. Bila je to prva grupa turista iz Jugoslavije koja je posle rata posetila Španiju, u vreme još dok je bio živ fašistički diktator Franko.

● ● **HACIENDA** – Doktor *Bata Stoja* sa svojim društvom, u jednoj španskoj haciendi u kojoj se toči odlično vino, istovremeno prodaju raznovrsni suveniri i na licu mesta kuju mačevi i pravi zlatan nakit.

● ● ● **SUVENIRI** – *Lazar Vasić*, bivši golman „Vojvodine“ bio je u Madridu kao novinar, izveštač sa utakmice „Atletiko“–„Vojvodina“. U slobodnom vremenu posetio je Toledo i razgledao putujuće „prodavnice“ keramike i drugih suveniru.

oranje

Šampionski tim „Vojvodine“ je 1966. godine bio znatno oslabljen odlaskom *Takača i Pavlića* u inostranstvo, pa je stručno rukovodstvo pokušalo da pronađe adekvatne zamene. U „Vojvodinu“ je tada dovedeno nekoliko mladih talentovanih igrača, među kojima je bio i golgeter novosadskih „kanarinaca“, *Vladimir Rakić*.

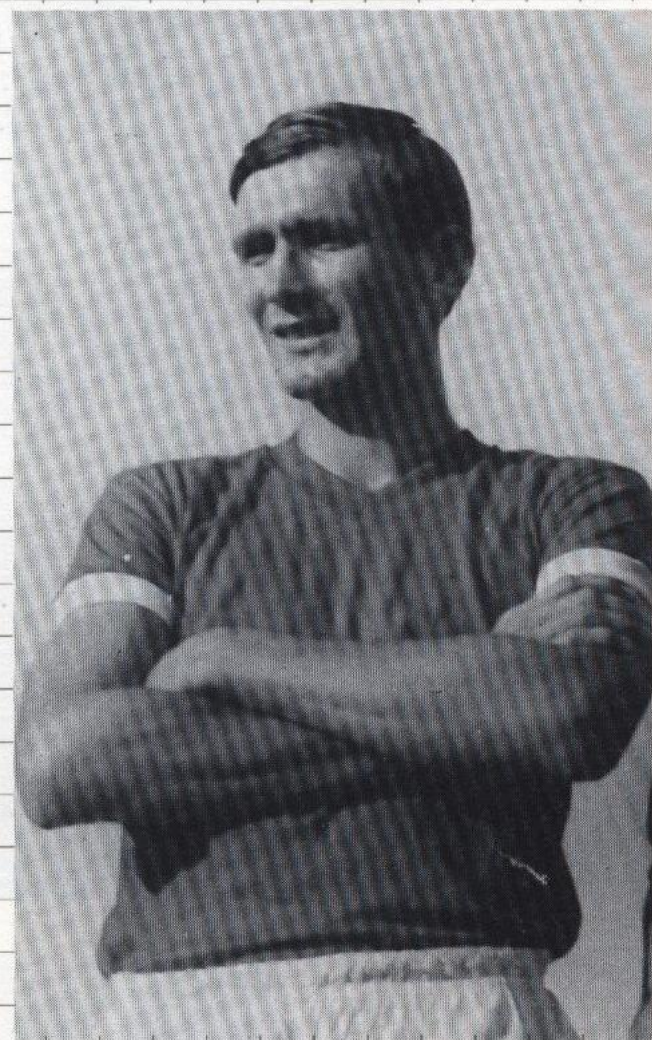
Pokušavajući da opravda poverenje koje mu je ukazano u „Vojvodini“, Rakić je nastojao da se na svim utakmicama maksimalno istakne. Međutim, sreća ga baš nije mnogo poslužila.

Prilikom gostovanja mladog tima „Vojvodine“ na turniru u italijanskom gradu Vijaređu, Rakić je u odlučujućoj utakmici promašio jedanaesterac. To ga je strahovito mučilo.

Posle nekoliko dana igrala se važna ligaška utakmica u Novom Sadu, između „Vojvodine“ i niškog „Radničkog“. Domaćinima su bili potrebni bodovi, ali su se gosti grčevito branili. Pred kraj utakmice kod rezultata 0:0 sudija je dosudio penal u korist „Vojvodine“. Mladi Rakić, mada nije određen da izvede najstrožu kaznu, sam je dograbio loptu i postavio je na belu tačku.

– *Želeo sam da se rehabilitujem i dokažem da je promašaj penala u Italiji bila slučajnost, – priseća se Rakić. – Zaleteo sam se i poželeo da snažnim udarcem pocepam mrežu! Ali, u odlučujućem trenutku sve mi je otkazalo. Zabio sam nogu u zemlju, zaorao teren i povredio se. Lopta je milela prema голу tako da je golman Knežević, koji je pošao na jednu stranu, imao vremena da se vrati na drugu i mirno uhvati loptu. Mislio sam da ću od bruke propasti u zemlju!*

Nišlije su odnele bod, a Rakić je uskoro nastavio fudbalsku karijeru u drugoj sredini.

● **SAMOUVEREN** – *Vladimir Rakić* je pokušao da bude adekvatna zamena svojim slavnim prethodnicima u timu „Vojvodine“.

● ● **POSTŠAMPIONIŠKI TIM** – Ekipe „Vojvodina“ 1967. godine, kada je imala težak zadatak: da brani stečene pozicije šampionskog tima. S leva na desno su *Josip Pirmajer, Dobrivoje Trivić, Vladimir Savić, Josip Zemko, Rajko Aleksić, Ilija Pantelić, Mladen Vučinić, Ivica Brzić, Vladimir Rakić, Radivoj Radosav, Zoran Dakić*.

● ● ● **VELIKA ŠANSA** – U Kupu evropskih šampiona 1967. godine „Vojvodina“ je u Novom Sadu savladala „Seltik“ iz Glazgova sa 1:0, ali su Škotlandani u revanšu, kod svoje kuće, pobedili sa 2:0. Na slici je trenutak kada igrači „Seltika“ i „Vojvodine“ istrčavaju na teren. Drugi u timu „Vojvodine“, iza golmana *Pantelića* je *Vladimir Rakić*.

...

..

mačak

U četvrtfinalu Kupa evropskih šampiona 1967. godine, „Vojvodina“ je u Novom Sadu savladala škotskog prvaka „Seltik“ iz Glazgova sa 1:0 i trebalo je da odigra revanš utakmicu. Svima je bilo jasno da će to biti veoma težak susret i da predstoji okršaj koji će se dugo pamtiti. Ipak, gajena je nada da se crveno-beli mogu vratiti iz Glazgova neporaženi. U krajnjem slučaju, i ako se primi jedan gol, predviđeno je da se treća utakmica igra u Roterdamu.

Igrači su po dolasku u Glazgov udobno smešteni i mirno su očekivali revanš. Međutim, sitni „defekti“ kao da su nagoveštavali loš epilog predstojeće utakmice. Sve češće se spominjalo ime levog krila „Seltika“, Džonstona, čiju igru su hvalili naši novinari nazivajući ga „leteći Škotlandanin“. Šaleći se u hotelu u kome su odseli, igrači „Vojvodine“ nazvali su jednog brzonogog mačora imenom levog krila „Seltika“. Međutim, kudravi mačor umeo je da bude veoma umiljat, te su ga skoro svi mazili.

Jedne večeri, igračima je trebalo prikazati film utakmice u Novom Sadu, „Vojvodina“–„Seltik“, ali se rolna sa filmom razmotala i mačak „Džonston“ imao je neočekivani šou. Poigrao se zamršenom filmskom trakom i jedva su ga očupali od celuloidne vrpce.

– *Taj mačak će nam doći glave!* – procedi neko od „sujevernih“.

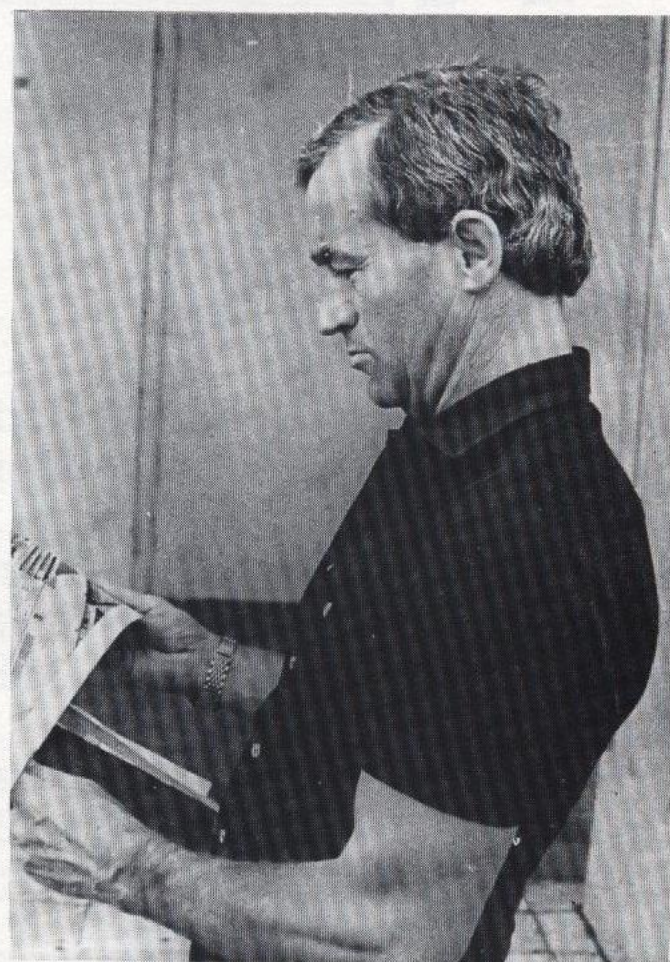
Kao što je poznato, „Vojvodina“ je izgubila utakmicu golom postignutim po isteku devedesetog minuta igre. Očekujući zvižduk sudije, *Mita Radović* je ljubazno namestio protivniku loptu da izvede korner, a zatim je pao gol. Po dolasku u hotel, posle poraza, Radović je dohvatio volejem mačora u hotelskom hodniku.

– *Bolje da si tako šutnuo loptu u publiku* – odbrusi *Steva Nešticki*, još uvek pod šokom od nesrećno primljenog gola.

● Igrači „Vojvodine“, predvođeni kapitenom *Ivicom Brzićem*, izlaze na stadion u Glazgovu, pred početak utakmice sa „Seltikom“, u četvrtfinalu Kupa evropskih šampiona.

● ● *Stevan Nešticki*, nezaboravni half „Vojvodine“ i reprezentacije Jugoslavije, izvanredno je igrao na svim utakmicama „Vojvodine“ u Kupu evropskih šampiona. Nesrećno je izgubio život u saobraćajnom udesu, u trenutku najvećeg uspona u svojoj fudbalskoj karijeri.

● ● ● *Dimitrije Mita Radović*, došao je u „Vojvodinu“ kao golgeter iz Kovina, ali je najbolje partije dao u šampionskom timu „Vojvodine“ na mestu levog beka.

čikago

Ceo juli mesec 1966. godine, šampionski tim „Vojvodine“ proveo je na turneji u Americi. Pred kraj turneje odigrana je utakmica u Čikagu, koja je neslavno izgubljena sa 3:0. Igrači su osećali umor i bilo je krajnje vreme da se krene kući. Međutim, vođstvo puta je prihvatilo predlog da se odigra još jedna utakmica u Klivlendu, kako bi se popravio rezultatski i finansijski uspeh turneje.

Jedna ekipa je otputovala u Klivlend i zabeležila pobeđu od 5:0, golovima Takača (2), Đorđića, Stanića i Rakića. Za to vreme, druga grupa igrača ostala je u hotelu u Čikagu da se odmori. Ali, taj odmor ih je skupo stajao.

Naime, igračima je obezbeđen smeštaj u lepom hotelu, u kome su se istovremeno nalazili američki vojnici koji su u njemu proslavljali slobodne dane pred odlazak u rat, u Vijetnam. Muzika je sve vreme treštala a pijani vojnici su pravili bahanalije. To su iskoristili čikaški lopovi i te noći su nemilosrdno operisali po sobama.

– *Lopovi, lopovi!* – povikao je *Mita Radović* kada je buvanovan primetio nepoznate osobe u hotelskoj sobi. Istrčao je u hodnik i naleteo na vojnu policiju. Zajedno s njim policija je pokupila i druge igrače koji su izišli u hodnik da vide kakva je to galama. Trebalo je da prođe nekoliko časova dok nije utvrđeno ko su mladići u pižamama i zašto se nadigla galama. Za to vreme lopovi su odneli sve pare i vrednije stvari koje su našli po sobama naših fudbalera. Radoviću je bilo najviše žao ručnog sata „*Helvecija*“ koji je dobio na poklon od kluba, za 200 odigranih utakmica.

– *Da je tu bio naš Aka, ne bi oni smeli da nas tako brste* – komentarisao je Radović, misleći na vođu puta Arsu Kovačevića, tadašnjeg predsednika „Vojvodine“ i načelnika SUP-a u Novom Sadu, koji je otputovao, sa ostalim igračima u Klivlend.

● **PREDSEDNIK I DIREKTOR** – *Arsa Kovačević Aka*, predsednik i *Vujadin Boškov*, direktor „Vojvodine“, u vreme kada su crveno-beli dospeli do šampionskog trona.

● ● **OPELJEŠEN** – *Dimitrije Mita Radović*, izvršni ofanzivni bek šampionskog tima „Vojvodine“, ostao je na turneji po Americi bez dragog poklona od svog kluba.

● ● ● **BEZ FOTOGRAFIJA** – *Ilija Pantelić* po-
neo je na turneju po Americi fotoaparat s namerom da zabeleži retko putovanje i sačuva uspomene, ali je na aerodromu u Americi neki lopov iskoristio trenutak nepažnje igrača „Vojvodine“ i odneo aparat s uspomena.

•••

••

•

brijanje

Posle gostovanja u Meksiko Sitiju, za vreme američke turneje 1966. godine, igrači „Vojvodine“ stigli su u lepi grad Gvadalahu, gde ih je očekivala utakmica sa domaćim „Atlasom“. Po već ustaljenoj praksi, trener *Branko Stanković* je zahtevao da igrači budu lepo obučeni, uljudno podšišani i obrijani. Čak je i plavokosom *Silvesteru Takaču* našao zamerku, primetivši nekoliko belih dlačica na njegovom licu.

– *Idemo kao ljudi kod berbera, da se ne petljamo sami u hotelu,* – predložio je Takač svom cimer-kolegi *Miti Radoviću*.

– *Važi,* – prihvati Mita izazov i pridruži se Takaču.

U neposrednoj blizini hotela ušli su u berbernicu ne znajući šta ih tamo čeka.

– *Samo posle vas!* – reče Mita Takaču i „velikodušno“ mu ustupi mesto da prvi sedne na berbersku stolicu. U stvari, više se ležalo nego sedelo na toj stolici. Šišanje je nekako prošlo bezbolno, a kad je došlo na red brijanje, Takač nije imao kud. Mita Radović je izbezegnuto posmatrao ritual: jadnog Takača uzeše pod svoje dvojica berbera i uz neku pesmu počеше da ga umotavaju u vruće peškire. Za tili čas ga obrijaše bez sapunice i četkice.

– *Kad je Takika ustao sa stolice bio je tako crven i natečen da je ličio na crvenokošca. Moram priznati da sam se prestrašio i bezglavo istrčao iz berbernice. Ni na kraj pameti mi tada nisu bile pretnje trenera Stankovića. Jadni Takač došao je k sebi tek posle nekoliko dana!* – priseća se Mita Radović brijanja koje je u poslednjem času uspešno eskivirao. Međutim, toga dana po podne nije mogao da izbegne drugo brijanje: domaći „Atlas“ pobedio je „Vojvodinu“ sa 2:0.

● **TOBDŽIJA** – *Silvester Takač* je sa trinaest pogodaka bio najbolji strelac šampionskog tima „Vojvodine“ 1966. godine. Uspešno je igrao i u državnoj reprezentaciji. Odigrao je sedamnaest utakmica za nacionalni tim Jugoslavije i tri meča u mladoj reprezentaciji svoje zemlje.

● ● **ZABAVA** – *Silvester Takač* vozi svoga cimera *Mitu Radovića* u zabavnom parku, prilikom jedne turneje „Vojvodine“ u inostranstvu.

● ● ● **NERAZDVOJNI** – Kao što su uspešno saradivali na sportskom polju, *Mita Radović* i *Silvester Takač* bili su drugovi i van terena. Uvek su bili zajedno prilikom putovanja i u slobodnim časovima.

osveženje

Meksiko 1966. godine, Gvadalahara.

Igrači „Vojvodine“ odmaraju se u velelepnom hotelu uoči utakmice sa domaćim timom, šampionom Meksika. Trener *Branko Stanković* je nervozan i u svakom razgovoru ponavlja:

– *Ovu utakmicu moramo da dobijemo!*

Već se zna i sastav tima. Na klupi za rezervne igrače ponovo je golman *Veljković*, kome je dosadilo da je večita rezerva. Hteo bi da stane između stativa, ali je trener *Stanković* neumoljiv. Zabranio je i kupanje u prekrasnom bazenu ispred hotela.

Vrućina je neizdržljiva.

– *Kad neću braniti, idem barem da se okupam!* – protestuje *Veljković* i golmanski se baca u bazen.

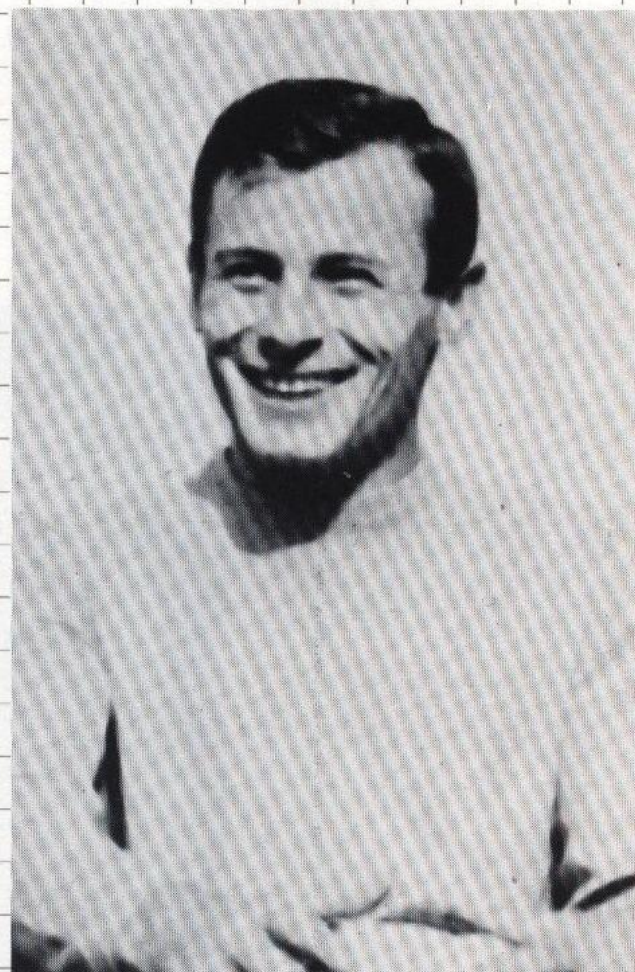
Čim je to *Stanković* primetio dotrčao je do bazena i počeo da preti *Veljkoviću*:

– *Veljko, izlazi napolje, kazniću te sa sto dolara!*

– *Možete i sa sto hiljada! Ja ne izlazim iz ove banje!*

I dok je trajao ovaj dijalog, okupili su se i ostali igrači. Neko je „slučajno“ gurnuo *Radosava* u bazen, zatim *Radovića*, *Aleksića*... Pola tima odjednom se našlo u vodi i „slučajno“ okupalo. Među njima je bio prvi golman *Pantelić*, koji je zaboravio da skine sat sa ruke pre nego što je neko od mangupa i njega „slučajno“ gurnuo u vodu.

– *Ko me gurnu!* – vikao je iz bazena i gnjurao se ne mareći za sat na ruci.

● **AMIGOSI** – *Trivić, Pušibrk, Savić i Radosav*, slikali su se za uspomenu na gostovanje u dalekom Meksiku 1966. godine.

● ● **POSLEDNJA PREPREKA** – I na turneji po Americi *Ilija Pantelić*, golman šampionskog tima „Vojvodine“, branio je u velikom stilu.

● ● ● **U SENCI** – Mladi golman „Vojvodine“ *Veljković*, branio je i za juniorsku reprezentaciju Jugoslavije, ali nije mogao u „Vojvodini“ da dođe do punog izražaja, jer je na голу bio nezamenjivi *Ilija Pantelić*. Na slici vidimo jednu uspešu paradu *Veljkovića*. Za svaki slučaj, *Aleksić* je na liniji gola, ako bude potrebna bekovska intervencija.

zagoreli

Na dugoj i napornoj američkoj turneji 1966. godine, fudbaleri „Vojvodine“ su se obreli jednog dana u Los Angelesu. Imali su mali predah između dve utakmice, ali trener Stanković nije dozvoljavao nikakvo opuštanje. Uporno je insistirao na svakodnevnim treninzima, posebnom režimu ishrane, zabranjivao bilo kakve izlaske, piće, žene...

Igračima je dojadilo večiti karantin, pa su se dogovarali i smišljali kako da doskoče rigoroznom treneru i dođu do svojih pet minuta.

Plan je skrojen.

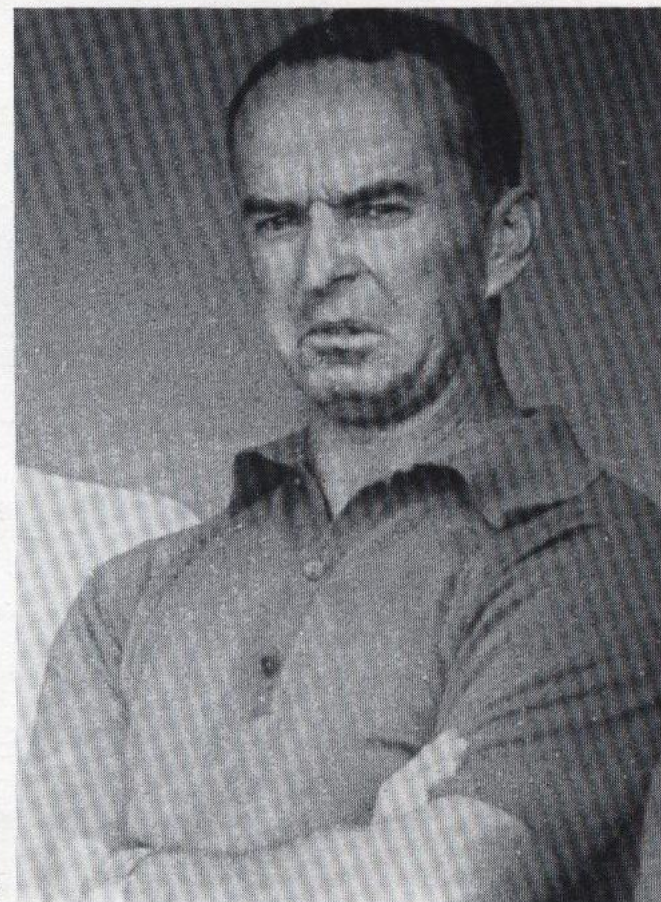
Neko je pozvao trenera u kuhinju hotela, radi dogovora o pripremi hrane. U stvari, u tom trenutku u kuhinji nije bilo nikoga, jer je i osoblje hotela imalo slobodan dan, zbog nekog praznika. Kad se Stanković pojavio u kuhinji, za njim su se zatvorila vrata i zagoreli mangupi su sa druge strane okrenuli ključ u bravi.

Uzalud je Stanković lupao na vrata i dozivao nekoga da ih otvori i pusti ga iz kuhinje. Igrači su krenuli u provod kao da se ništa nije dogodilo, a zatim su se u grupama vratili u sitne sate. Stanković je protestovao i tražio da mu odgovore zašto su otišli u grad bez njegove dozvole.

– *Mi smo vas svugde tražili da vam se javimo, ali vas nigde nije bilo*, – pravdale su se opuštene naivčine, kao da pojma nemaju o tome da je njihov trener bio u to vreme zaključan u kuhinji.

● **NADMUDREN** – Branko Stanković je poznat kao veoma pedantan trener. Zahvaljujući strogom režimu, stručnom radu i upornosti, postigao je i u „Vojvodini“ maksimalne rezultate. Naravno, igrači nisu uvek spremni da se povinuju i na razne načine pokušavaju da doskoče treneru.

● ● **SUPERLATIVI** – Na turneji po Americi, štampa je posvetila centralna mesta gostovanju šampiona Jugoslavije. Ovo je jedan od mnogih napisa koje je o „Vojvodini“ objavio, na naslovnoj strani, meksički list „El informador“.

EL INFORMADOR

DIARIO INDEPENDIENTE
MIEMBRO UNITED PRESS INTERNATIONAL

NO. 1000 LXXXVIII VAL. 40 CENTAVOS

GUADALAJARA, JAL. JUEVES 7 DE JULIO DE 1966

NUMERO 17

Extraordinarias Faenas de Soares y Aguilar

El Juego Atlas Vojvodina Promete Resultar de Alta Calidad

Hacer Goles

Debut de un Equipo Yugoslavo

El encuentro internacional de esta noche en el Estadio de Guadalupe será un duelo de alta calidad. Atlas Vojvodina, el equipo que representa a Yugoslavia, promete un juego de alta calidad. El equipo de Atlas Vojvodina, que debutará en esta noche, promete un juego de alta calidad. El equipo de Atlas Vojvodina, que debutará en esta noche, promete un juego de alta calidad.

Seleccionado Juvenil

Orejas Para Ambos

Por LATOUR ELIAS
El encuentro de esta noche promete ser un duelo de alta calidad. Atlas Vojvodina, el equipo que representa a Yugoslavia, promete un juego de alta calidad. El equipo de Atlas Vojvodina, que debutará en esta noche, promete un juego de alta calidad.

Peligroso Delantero

ambasador

Godina 1966.

„Vojvodina“, kao šampion Jugoslavije, na američkoj turneji.

U našoj ambasadi u Njujorku, svečani prijem za igrače i rukovodstvo kluba. Među zvanicama bio je i *Miroslav Radojčić*, dopisnik „Politike“, simpatizer „Vojvodine“ i intimni prijatelj trenera *Branka Stankovića*, koji je, još dok je bio aktivan igrač, dobio nadimak „Ambasador“.

Atmosfera na prijemu je bila vrlo oficijelna. Naš ambasador pozdravio je goste biranim rečima, a zatim ih pozvao na koktel. Stankoviću se ovaj deo programa nije dopao, jer je strogo branio igračima druženje s čašicom, pa je počeo o svoju čašu da udara nekim ostrim predmetom, da bi prisutnima skrenuo pažnju da želi nešto da kaže.

Kad je žamor za trenutak utihnuo i sve oči bile uprte u trenera „Vojvodine“ koji je nameravao da saopšti igračima svoj do detalja razrađen plan rada i strogu satnicu, odjednom ga je preduhitrio Miroslav Radojčić:

– *Mir, tišina!* „Ambasador“ *Stane želi da održi govor duži od dve rečenice!*

Dok su se igrači uzdržavali od smeha, Stanković je mrgodno pogledao prijatelja, a zatim u svom stilu odrecitovao zadatke igračima, koji su i pored Radojčićeve šale, morali bez pogovora da se izvršavaju.

● **VELIKI STRATEG** – U tandemu sa *Vujadinom Boškovim*, trener *Branko Stanković* doveo je „Vojvodinu“ do šampionske titule. Kao igrač, Stanković je bio nezamenjivi bek „Crvene zvezde“ i državnog tima. Za reprezentaciju Jugoslavije odigrao je 61 utakmicu. Bio je član naše reprezentacije na Olimpijskim igrama u Londonu i Helsinkiju, kada je Jugoslavija, oba puta, osvojila srebrne medalje.

● ● **SVETSKI PUTNICI** – Fudbaleri „Vojvodine“ u svojoj bogatoj istoriji, gostovali su na svim kontinentima i uspešno reprezentovali boje svoga kluba i jugoslovenski fudbal. Na slici vidimo *Radosava, Neštickog, Veljkovića* i druge igrače na aerodromu, prilikom jednog od mnogobrojnih putovanja po svim meridijanima.

● ● ● **PRED POLETANJE** – *Silvester Takač, Vujadin Boškov, Branislav Veljković, Zoran Dakić i Dobrivoje Trivić*, snimljeni pre poletanja aviona.

nesalomivi

Zdravko Rajkov, zlatno ime vojvođanskog i jugoslovenskog fudbala, često je bio pred dramatičnim iskušenjima i u situacijama koje su pretile da prekinu njegovu blistavu fudbalsku karijeru: dva puta je preživeo avionske katastrofe (u Batajnici i Lajpcigu), zbog teške povrede nije otputovao na Svetsko fudbalsko prvenstvo u Švajcarskoj. Posle operacije u Zagrebu, stručnjaci su ga smatrali otpisanim za fudbal, ali ih je on brzo demantovao nezaboravnom predstavom u Rimu, kada je četiri puta pogodio mrežu „Rome“ i poraz „Vojvodine“ pretvorio u trijumfalnu pobjedu. Kao trener tima šaha Reze Pahlavija, u poslednjem trenutku izbegao je krvave obračune u Iranu...

– *Zaista sam imao puno teških trenutaka u životu, ali jedan nikada neću zaboraviti. To je gostovanje „Vojvodine“ u Izmiru, kada smo sa „Gestepeom“ igrali u takmičenju za Kup sajamskih gradova – veli Rajkov.*

Zašto je ova utakmica za Rajkova nezaboravna?

U februaru 1968. godine „Vojvodina“ je imala dva meča sa predstavnikom Turske u Kupu sajamskih gradova. Prvu utakmicu u Novom Sadu crveno-beli su jedva rešili u svoju korist, golom Savića (1:0). Turci su se naoštrili za revanš i po svaku cenu su želeli pobjedu. Rajkov je tada bio trener „Vojvodine“.

– *Spustila se strašna kiša. Autobus nije došao da nas preveze do stadiona, pa smo uzeli taksije. Na stadionu nisu hteli da nas puste, maltretirani smo na svakom koraku. Stadion je bio pun vojske i policije. Hrabro smo se držali. Pantelić je čak odbranio penal a zatim je Trivić dao pobjedonosni gol. Na stadionu je zavladao kaos. Jedna flaša pogodila me je u glavu. Imao sam sreće: tom prilikom sam prvi put u životu imao šešir na glavi. Za mene ne važi ona narodna da čizma glavu čuva. Moju je spasao – šešir!*

● **KAPITEN** – Zdravko Rajkov u vreme kada je igrao za „Vojvodinu“ i bio njen kapiten.

●● **DVE GENERACIJE** – Ilija Pantelić i Zdravko Rajkov, posle uspešno završene igračke karijere, posvetili su se trenerskom pozivu i na novom poslu ogledali su se i u „Vojvodini“.

●●● **POMOC** – Doktor Popović ukazuje pomoć treneru Rajkovu, koga je jedna flaša na izmirskom stadionu pogodila u glavu.

elisa

Krajem 1967. godine „Vojvodina“ je igrala dve utakmice sa „Lokomotivom“ iz Lajpciga, u okviru takmičenja za Kup sajamskih gradova. Posle prve utakmice, 1. novembra 1967. godine u Novom Sadu, koja je završena bez golova, Novosađani su charter letom otputovali na revanš, s malo nade u konačan uspeh.

Zoran Dakić je bio jedan od onih igrača koji radije ne bi putovao – kad je trebalo da se putuje avionom. I ovom prilikom šćućurio se negde pored stjuardese i pokušavao da prikrije prava osećanja. Kada je trebalo da slete u Lajpcig, Dakić iznenada zgrabi stjuardesu za ruku i jedva procedi kroz zube:

– *Odlete elisa!*

– *Neslana šala* – odbrusi stjuardesa i odgurnu Zoranovu ruku. Ipak, pogled joj se zaustavi na motoru koji je zaista bio bez elise. Tog trenutka ona bez reči pade u nesvest, a Dakić ponovo, još jače povika:

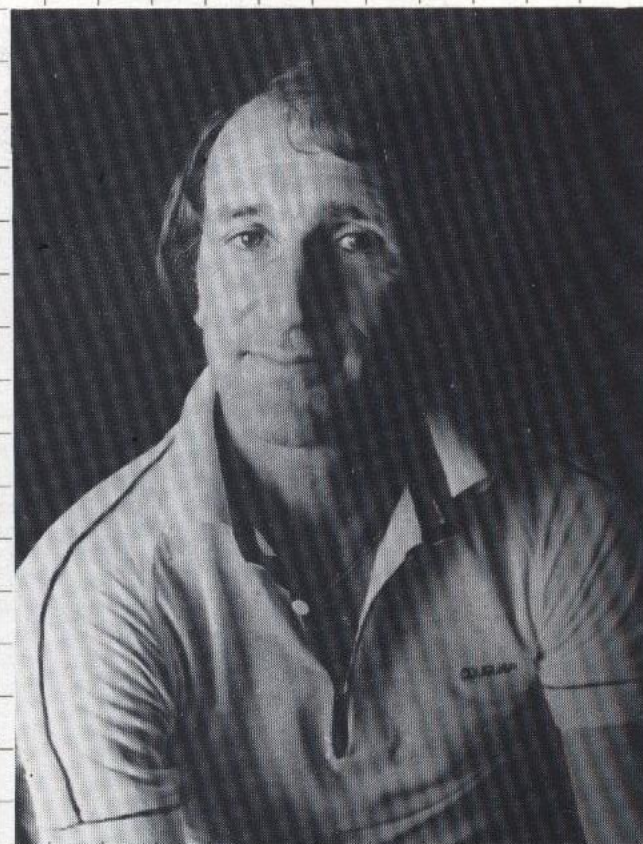
– *Odlete elisa!*

– *Daka se uplašio* – prokomentarišase najbliži.

– *Ama, ljudi, ode elisa!* – uspaničeno skoči Dakić.

Nasta opšta pometnja, ali se putnici nekako smiriše na zahtev kapetana i posade aviona. Uz izuzetne napore, avion je bez jednog motora sleteo na ledinu pored aerodroma, pa je izbegnuta katastrofa.

Iako su bili pod šokom neprijatnog leta, igrači „Vojvodine“ su dobro zaigrali i tog, 22. novembra 1967. godine u Lajpcigu, zabeležili pobedu od 2:0, golovima Savića i Đorđevića.

● **SREĆA U NESREĆI** – Zoran Dakić je sa svojim drugovima preživeo avionski udes u Lajpcigu. Igrao je za šabačku „Mačvu“, zatim „OFK Beograd“, „Vojvodinu“, francuski „Rems“, korzikanski „Ajači“, „Kijaso“ i „Nojšatel“ u Švajcarskoj, grčki „Pjerikos“ i „Proleter“ u Zrenjaninu. Za „Vojvodinu“ je odigrao preko 200 utakmica, a više puta je nastupao i u dresu sa državnim grbom u „A“ i „B“ reprezentaciji Jugoslavije.

● ● **PRED RASTANAK** – Ekipa „Vojvodine“ 1969/70. godine pre odlaska Zorana Dakića u inostranstvo: Trivić, Zemko, Nikolovski, Aleksić, Birovljev, Pirmajer, Savić, Čakovac, Krivokapić, Jovičević, Dakić; čuče: Radosav, Nikezić, Karamehmedović, Láslo, Kurcinak, Rodić, Ivezic, Pušibrk.

● ● ● **IZBEGNUTA KATASTROFA** – Igrači „Vojvodine“ pored elise koja je otpala avionu na njihovom putovanju u Lajpcig, novembra 1967. godine.

● ● ● ● **NA NEBU** – Elisa aviona u trenutku kada je bezbrižno plovio između oblaka.

tovljenici

Jedno vreme, dok je *Vujadin Boškov* bio direktor kluba, fudbaleri „Vojvodine“ odlazili su, u pauzi prvenstva, na pripreme u Bajšu, na poljoprivredno dobro „Panonija“. Igrači baš nisu obožavali ovaj karantin, jer su bili odvojeni od navijača i od bilo kakve zabave.

Ipak, rukovodstvo kluba rado se opredeljivalo za pripreme na „Panoniji“ jer su uslovi za stručni rad zaista bili povoljni: dobri sportski tereni, igrači pošteđeni raznih iskušenja i navijačkih strasti, dobra ishrana...

Sa igračima na pripremama je obično bio i klupski lekar koji je određivao način ishrane, kvalitet i količinu hrane. Međutim, direktor imanja, prijatelj kluba i fudbalskog sporta uopšte, često je obilazio kuhinju i hotel u kome su bili smešteni igrači „Vojvodine“ i domaćinski je savetovao svoje ugostitelje:

– *Igrači moraju da se osećaju bolje nego kod svoje kuće! Svaki njihov uspeh na sportskom polju najbolja je reklama za naše usluge! Posle „Vojvodine“ doći će i drugi klubovi kod nas na pripreme.*

Za vreme priprema, kada je trener *Čabrić* vodio ekipu „Vojvodine“, domaćini na „Panoniji“ zaista preteraše sa gostoprimstvom. Hrana je toliko bila obimna i kvalitetna da su svi igrači, pa i rukovodstvo tima, otežali po nekoliko kilograma. Kad je *Čabrić* shvatio šta se dogodilo („Vojvodina“ je za redom počela da gubi utakmice na početku zimske sezone), odveo je igrače u Frušku goru i naterao ih da vuku jedni druge na sankama, sve do Venca.

– *Al' nam ovaj cedi mast!* – gundali su igrači.

– *Pa, tovljenici za to i služe da im se cedi mast!* – odgovorio je trener koji je, za nekoliko dana torture po snegu uspeo da vrati igračima telesnu težinu na normalu. Odmah zatim „Vojvodina“ je ređala i bolje rezultate.

● ● ● ●
KALORIJE – Na poljoprivrednom dobru „Panonija“, kod Bajše, fudbalerima „Vojvodine“ pripreman je uvek pravi domaćinski obrok koji im je pomogao da prikupе potrebne kalorije za naporna takmičenja.

● ●
RAVNOTEŽA – Da bi skinuli višak kilograma, fudbaleri „Vojvodine“ su morali da izdrže maratonska trčanja kroz snežne staze Fruške gore. Na slici su *Kosanović, Vučeković, Nikezić, Mišić i Malešev* prilikom jednog zimskog treninga u Fruškoj gori.

● ● ● ●
SPREMNI ZA BOJ – Trener *Čabrić* na čelu tadašnje „Vojvodine“: *Zemko, Nikolovski, Aleksić, Birovljev, Pirmajer, Savić, Jovičević, Čakovac, Krivokapić, Dakić*, trener *Joca Marjanović*; čuče: *Trivić, Pušibrk, Radosav, Nikezić, Laslo, Kurcinak, Rodić, Ivezić, Karamehmedović*.

● ● ● ●
PREDAH – Trener *Čabrić* sa *Vujadinom Boškovom* za vreme odmora na „Panoniji“

dodatak

U takmičarskoj sezoni 1971/72. godine, „Vojvodina“ je dobro igrala i visoko se plasirala, na četvrto mesto Prve savezne lige. Ovom uspehu sigurno je doprineo i čvrst režim koji je uspostavio tadašnji trener *Dragoljub Bebula Milošević*. On je naročito insistirao da igrači sportski žive, da se ne kockaju, ne piju, ne puše...

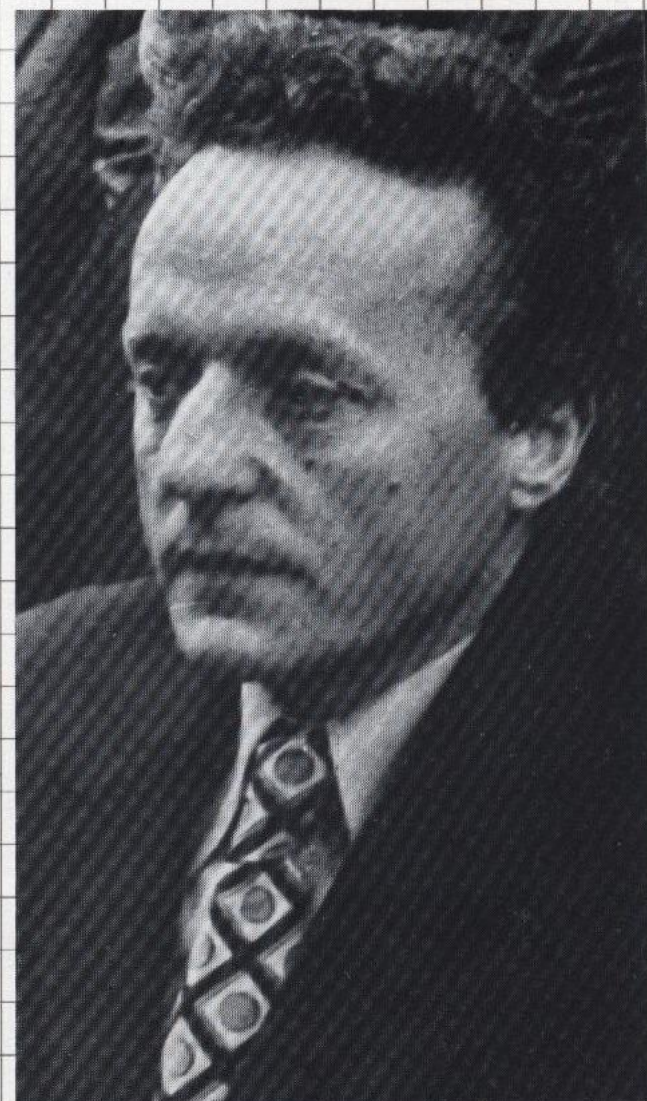
Prilikom putovanja na utakmicu s „Radničkim“ u Nišu, igrači „Vojvodine“ su se zadržali u poznatom motelu „Hrast“, pored autoputa. Posle obilnog ručka, trener je naredio obavezan odmor i spavanje. Međutim, grupa igrača u kojoj su se nalazili *Zemko, Stamevski, Ivezić i Nikezić*, zabarikadirala se u jednoj sobi. Kartali su se u oblacima dima od cigareta. Da ih ne bi trener primetio, sva su vrata zaključali i na prozore navukli šalukatre. Ali, zaboravili su da na jednom prozoru iznutra zatvore rezu. Trener Milošević mislio je da se igrači odmaraju, da spavaju, kad je naišao na zaključana vrata. Ali, kad je otvorio šalukatre na prozoru imao je šta da vidi.

– *Svi napolje! Imamo vanredan trening!* – kratko je naredio a zatim brojao krugove dok su igrači trčali oko motela.

Sutradan, u Nišu, „Vojvodina“ je domaćinima uzela jedan bod. Bilo je 1:1. Kad su se autobusom vraćali iz Niša nisu se zadržavali kod „Hrasta“. Neko je samo prokomentarisao:

– *Uzesmo nišlijama bod zahvaljujući vanrednom treningu kod „Hrasta“! Oni krugovi po suncu iščistili su nam pluća od dima.*

Trener se smeškao u brk. Kazna se isplatila.

● **OSCILACIJE** – Trener *Dragoljub Milošević* došao je u „Vojvodinu“ 1969. godine i, zajedno s *Radomirom Čabrićem* trenirao je crveno-bele. „Vojvodina“ je te sezone bila jedanaesta na tabeli Prve lige. Sledeće tri sezone „Bebula“ Milošević je sam trenirao igrače „Vojvodine“, sa kojima je imao velike oscilacije na tabeli. Prve godine su bili petnaesti, druge četvrti a treće trinaesti i to je bio rastanak ovog trenera s „Vojvodinom“.

● ● **LIČNI PRIMER** – Trener *Milošević* demonstrira jednu vežbu na treningu, igračima „Vojvodine“: *Karamehmedoviću, Aleksiću, M. Kovrlji, Lerincu, Radosavu i Ličinaru*.

● ● ● **PAUZA** – Restoran „Stari Hrast“, na autoputu Beograd–Niš, uvek je bio mesto za predah, na putovanjima mnogih sportskih ekipa, pa i „Vojvodine“.

...

..

daltonista

Posle jedne prvoligaške utakmice, novinari su u svojim komentarima napali novosadskog sudiju *Dušana Maksimovića*, zbog toga što igraču za teži prekršaj nije dao crveni, nego samo žuti karton. Nazvaše ga tada daltonistom.

Jednom prilikom, putuju igrači autobusom na utakmicu i čitaju izveštaje sa utakmice na kojoj je „Maksa“ bio u centru pažnje. Kad je stigao do reči „daltonista“ igrač se obrati svom kolegi koji se zadubio u krimić o razbojничkoj porodici Daltonovih:

- *Šta je to daltonista?*
- *Pa razbojnik!* – odgovori saputnik iz prve.
- ?

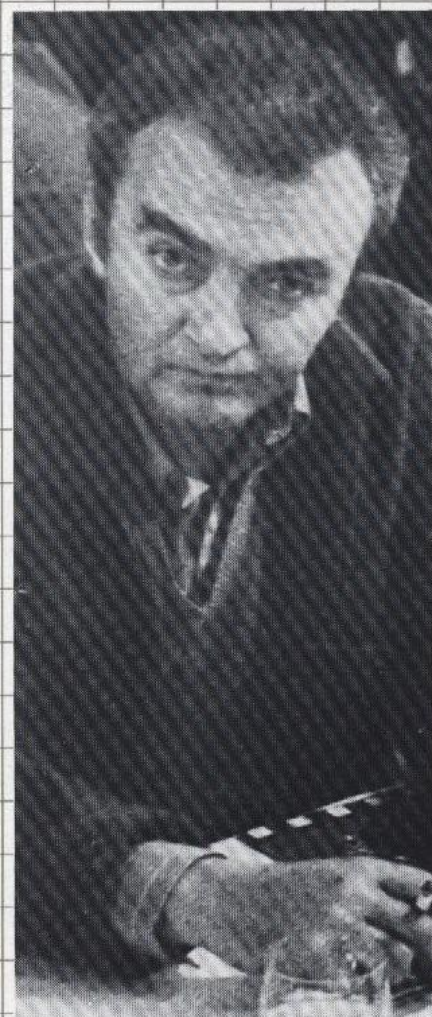
Videvši zabezeknuto lice svoga kolege, onaj sa krimićem u ruci poturi knjigu drugu pod nos i reče:

- *Evo, čitaj, Daltonovi su svi razbojnici!*
- *Znači da je i naš Maksa razbojnik?!*

Sad se ovaj drugi pretvori u znak pitanja.

– *Evo, pogledaj, novinari pišu da je Maksa daltonista, a ti tvrdiš da to znači da je – razbojnik!*

Počašćen je on i tim „epitetom“ od zagriženih navijača, naročito – daltonista, koji raspoznaju samo svoju klupsku boju.

● **VIDEO VIŠE NEGO ŠTO TREBA** – *Dušan Maksimović* prestao je sa suđenjem utakmice pre nego što se očekivalo. Verovatno i zbog toga što je često „video i više nego što je trebalo“. Ipak, ostao je u sudijskoj organizaciji kao kontrolor.

● ● **INTERNACIONALAC** – Na utakmici u Novom Sadu, između „Vojvodine“ i reprezentacije Rumunije, odigranoj 5. septembra 1973. godine, *Dušan Maksimović* je bio glavni sudija a pomagali su mu *Nikolić i Gavrilović*. Kapiten „Vojvodine“, koja je izgubila ovu utakmicu sa 1:3 (1:2), bio je *Zvonko Ivezić*, a jedini gol za crveno-bele dao je *Adžić*.

● ● ● **NA TOČKOVIMA** – Fudbaleri „Vojvodine“ u autobusu, na jednom putovanju. Svim napred su trener *Vučurević, Pantelić, Roganović* (sa šešikom), *Radimir Krstić*, tehniko (sa šubarom), doktor *Belegišanin, Takać i Vučinić*, a pozadi sede *Jergić, Đudak, Hevizi, Radošević, Tadijin, Lambi i Sekereš*.

•••

••

klizavo

Pred jednu značajnu utakmicu, stručni štab „Vojvodine“ odlučio je da povede ekipu na pripreme u Frušku goru. U karantinu na Andrevlju, kod Čerevića, bilo je prilično monotono, pa su se igrači dosađivali. U jednom trenutku neko je predložio:

– *Dajem pet hiljada onom ko se popne na ono usamljeno drvo!*

Prvi se javio klupski maser, kome je dinar bio slaba tačka u životu. To su igrači znali i jedva su čekali priliku da ga „nasankaju“. Svi su se skupili oko drveta i bučno navijali, dok se maser poput mačke pentrao uz visoko drvo.

– *Sprem'te lov!* – pobednički je vikao maser sa najviše grane.

Međutim, put do para bio je još daleko. Trebalo je u povratku savladati „minsko polje“! Mangupi, igrači, primetili su krave koje su pasle na obližnjoj livadi, pokupili balege i njima namazali stablo na kojem se nalazio maser. Silazeći sa drveta, naišao je na „klizav teren“, pa mu presedoše pare zbog kojih je izigravao Tarzana na drvetu.

● **U PRIRODI** – Fudbaleri „Vojvodine“ su često bili gosti odmarališta na Andrevlju, gde postoje izvanredni uslovi za odmor i rekreaciju.

●● **KONTROLA** – *Vujadin Boškov*, direktor „Vojvodine“, *Mile Jagetić*, fizioterapeut i *Lazar Vasić*, novinar, posmatraju trening fudbalera „Vojvodine“ na Andrevlju.

●●● **PUNIM PLUĆIMA** – Na padinama Fruške gore, kod odmarališta na Andrevlju, fudbaleri „Vojvodine“ se pripremaju za takmičenje u Prvoj saveznoj ligi.

kamere

U vreme poznatog Internacionalnog fudbalskog turnira u Vijaređu, u Italiji, održavaju se i druge tradicionalne svečanosti među kojima je i veliki karneval.

Prilikom jednog učešća omladinske ekipe na turniru u Vijaređu, vođa puta juniora „Vojvodine“ bio je *Milivoj Drakulić*, popularni „čika-Lija“, predsednik komisije za rad s pionirima i omladincima.

U pauzi takmičenja organizatori turnira povelili su mlade fudbalere na karneval, da učestvuju u svečanoj povorci, a za rukovodstvo ekipa predviđena su počasna mesta na tribinama. Međutim, zbog izuzetno velikog interesovanja za karneval, na tribinama su sva mesta bila popunjena i organizatori su se bog zna kako izvinjavali što nisu u mogućnosti da goste najbolje smeste.

– *Ja sam se nekako snašao i stao pored jedne lepe žene i simpatičnog muškarca. Činilo mi se da ih odnekud poznajem, ali tome nisam pridavao pažnju, jer je program počeo. U toku programa ispred mene su stalno sevali blicevi i zujale kamere. Snimali su me sa svih strana i ja sam pomislio da to domaćini čine, da bi se rehabilitovali za propuste oko smeštaja gostiju, – seća se čika-Lija karnevala u Vijaređu.*

Posle karnevala pričao je igračima da su ga novinari snimali i da će njegova slika sigurno sutra biti u novinama. Međutim, kad je sutradan otvorio novine, u reportaži sa karnevala bile su fotografije poznatih filmskih zvezda *Klaudije Kardinale* i *Rosana Bracija*. Milivoj Drakulić je odmah prepoznao simpatični par sa karnevala, pored koga se nalazio, ali je za novine čika-Lija – ispao iz kadra.

● *Milivoj Drakulić – čika-Lija, igrao je svoje vreme u podmlatku „Vojvodine“, a kada je prestao aktivno da igra, niz godina se brinuo o najmlađim fudbalerima crvenobelih.*

● ● **USPOMENA** – *Lep dekorativni porculanski tanjir podseća na uspešno učešće omladinske ekipe „Vojvodine“ na XXI međunarodnom turniru u Vijaređu, 1969. godine.*

● ● ● **JUBILEJ** – *Silvester Takač, nezaboravni igrač šampionskog tima „Vojvodine“, u prvenstvu 1965/66. godine, jedan je od mnogih koje je odnegovao Milivoj Drakulić. Na slici ih vidimo prilikom jubileja Takača, 300-te utakmice u dresu „Vojvodine“.*

rogati

Jedne godine, kad su u „Vojvodini“ vedrili i oblačili *Vujadin Boškov*, kao direktor kluba i *Aleksandar Ivoš*, kao sekretar „Vojvodine“, smislili su „spektakularno“ odmeravanje snaga crveno-belih: novosadske „Vojvodine“ i beogradske „Crvene zvezde“ – i to na svim frontovima! Sastali su se pioniri, juniori, seniori i veterani.

Ova revija fudbala završena je po „Vojvodinu“ „revijalno“ – na svim frontovima trijumfovali su crveno-beli, ali beogradski!

Najveći adut „Vojvodine“ bio je njen mladi tim koji je u to vreme vođen stručnim nadzorom trenera Petra Vučurevića, nekadašnjeg igrača „Vojvodine“. Očekivalo se da njegova selekcija sigurno pobedi Beograđane, ali je i ona igrala slabo i izgubila.

– *Aco, idemo na sastanak s igračima i Perom. Spremio sam se da im svašta kažem!* – reče Boškov sekretaru kluba i s njim pođe da deli lekcije.

Međutim, na sastanku je sve bilo mirno. Boškov nije ništa rekao, kao da se ništa nije ni dogodilo. Za reč se javio Ivoš:

– *Momci, vi ste na utakmici sa „Zvezdom“ izgledali kao „fiće“ pored „mercedesa“!*

Vraćajući se sa sastanka, Ivoš ironično dobaci svom direktoru:

– *Vujke, ala si ih ispreskakao...!*

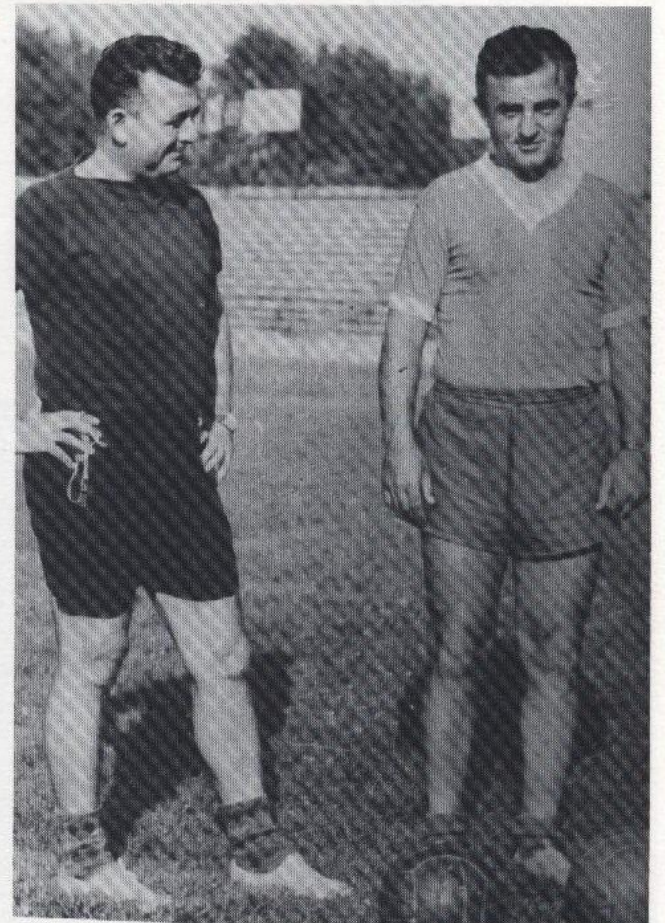
– *Mani, Aco, setio sam se da tih Vučurevića ima makar kol'ko!* – pravdao se Boškov, misleći na braću Pere Vučurevića, koji su bili poznati privrednici i društveno-politički radnici.

Znao je da krv nije voda.

● **TRANSVER ZNANJA** – *Franja Hirman* (levo) i *Petar Vučurević* svojevremeno su zajedno igrali u timu „Vojvodine“, a zatim bili treneri crveno-belih.

● ● **DELEGATI** – *Vujadin Boškov*, *Aca Ivoš* i *Novak Roganović* na jednom skupu „vojvodinaša“

● ● ● **VISOK PLASMAN** – *Ekipe „Vojvodine“*, višešampion Jugoslavije 1961/62, godine. U gornjem redu su (s leva na desno): *Dugandžija, Aleksić, Vučinić, Vereš, Pantelić, Borbelj, Sekereš, Radović*; srednji red: *Bena, Mijatović* doktor *Belegišanin, Vučurević*, trener, *Jovanović*, tehnički direktor, *Hirman*, trener, *Jergič, Nikolić*; sede: *Rajkov, Radosav, Takač, Stefanović, Milić, Sentin* i *Pavlić*.

„(samo)kritika“

U Banatu, u Sečnju, okupili se poznati društveno-sportski radnici na nekom savetovanju o unapređenju fizičke kulture. Ispred Fudbalskog saveza „Vojvodine“ savetovanju su prisustvovali instruktori *Petar Vučurević* i *Jovica Jovanović*, nekadašnji igrači „Vojvodine“.

Da bi znao ko sve prisustvuje savetovanju, Jovanović je beležio imena prisutnih. Kad je došao red na jednog snažnog momka on se predstavi:

– *Ja sam Markan Markanović.*

Jovica ga pogleda iznad svojih naočara i pred svima upita:

– *Znate li vi zašto imate isto ime kao i prezime?*

– ? – prozvani slegne ramenima.

– *Kad vam je otac ugledao facu shvatio je da niste baš bistri da mnogo pamтите!*

U sali nastaje tajac. Očekivalo se da ovakvu uvredu Markanović neće moći da prihvati i da će Jovanović izvući deblji kraj. Međutim, pre nego što je bilo ko reagovao, Jovanović nastavi:

– *Ni ja nisam bolje prošao. Zovem se Jovan Jovanović!*

Umesto revolta u sali se razleže gromoglasan smeh.

I Markan Markanović razvuče usta od uha do uha.

● **ISKUSTVO** – Šezdesetih godina, na čelu stručnog štaba „Vojvodine“ nalazila se ova trojka, koja je pripremila i temelje šampionskog tima crveno-belih: *Petar Vučurević*, trener mladog tima, *Jovan Jovanović*, tehnički rukovodilac i *Franja Hirman*, trener prvog tima. Sva trojica su svojevremeno igrali uspešno u dresu „Vojvodine“.

● ● **VETERANI** – Stari igrači „Vojvodine“, *Veljko Đurica Avramović*, *Jovan Jovanović* i *Petar Vučurević*, na sednici Organizacionog odbora za proslavu 70-godišnjice „Vojvodine“.

● ● ● **KREPAK** – *Jovan Jovanović*, na tribinama stadiona „Vojvodine“, uvek spreman za šalu, bilo na svoj ili tuđ račun.

srce

Omladinci „Vojvodine“ bili su česti gosti na fudbalskim turnirima juniora u Italiji. Na njima su osvojili velik broj vrednih trofeja i uvek su rado viđeni gosti u Parmi, Modeni, Vijaređu, Napulju,...

Na jednom turniru u Napulju „Vojvodina“ je igrala izvanredno, a posebno je oduševio Zvonko Ivezić, koji je već tada nagoveštavao da se razvija u odličnog fudbalera. Neumorno je trčao, gradio igru, davao golove. Bez mnogo dileme, proglašen je za najboljeg igrača turnira.

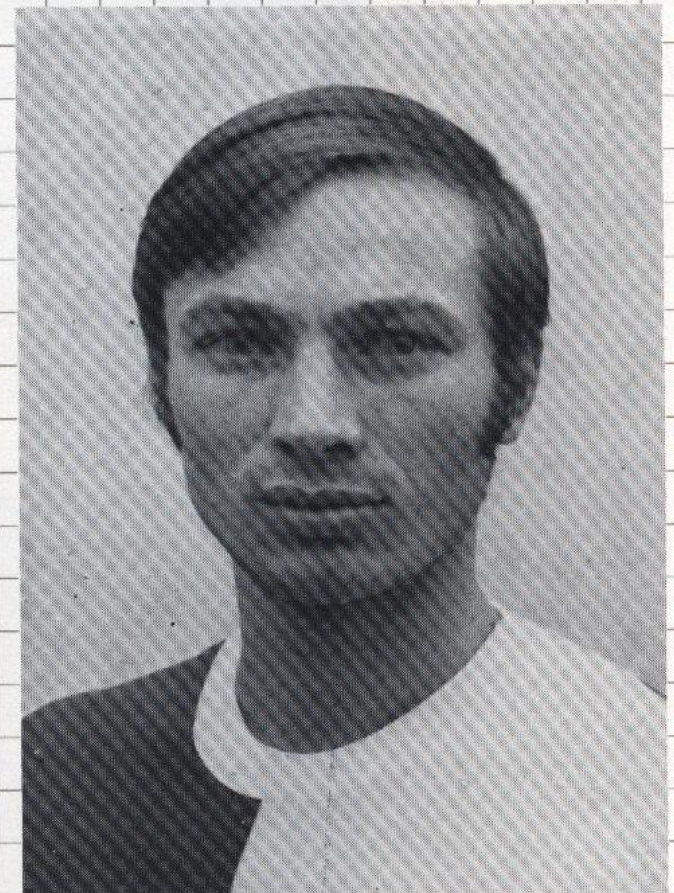
Za vreme jedne utakmice, na tom turniru u Napulju, doktor Petar Manola je sedeo pored nekog poznatog italijanskog hirurga koji je, oduševljen igrom malog, vižljastog i srčanog Zvonka Ivezića, u jednom trenutku uskliknuo:

– Pa ovaj dečak je na utakmici pretrčao veću razdaljinu nego što je Napulj udaljen od Novog Sada! Eh, sa kakvim bih zadovoljstvom voleo da mu izvadim srce i vidim kakva je to snaga u njemu! Kakav li je motor ugrađen u to srce?!

– Za to moramo imati dozvolu vođe ekipe „Vojvodine“ – obrati se dr Manola vođi puta „Vojvodine“, Milivoju Drakuliću, koji je sedeo u njihovom društvu.

– Može, može, – prihvati šalu čika-Lija, – samo doktor prvo mora da garantuje da će srce uspešno vratiti na isto mesto!

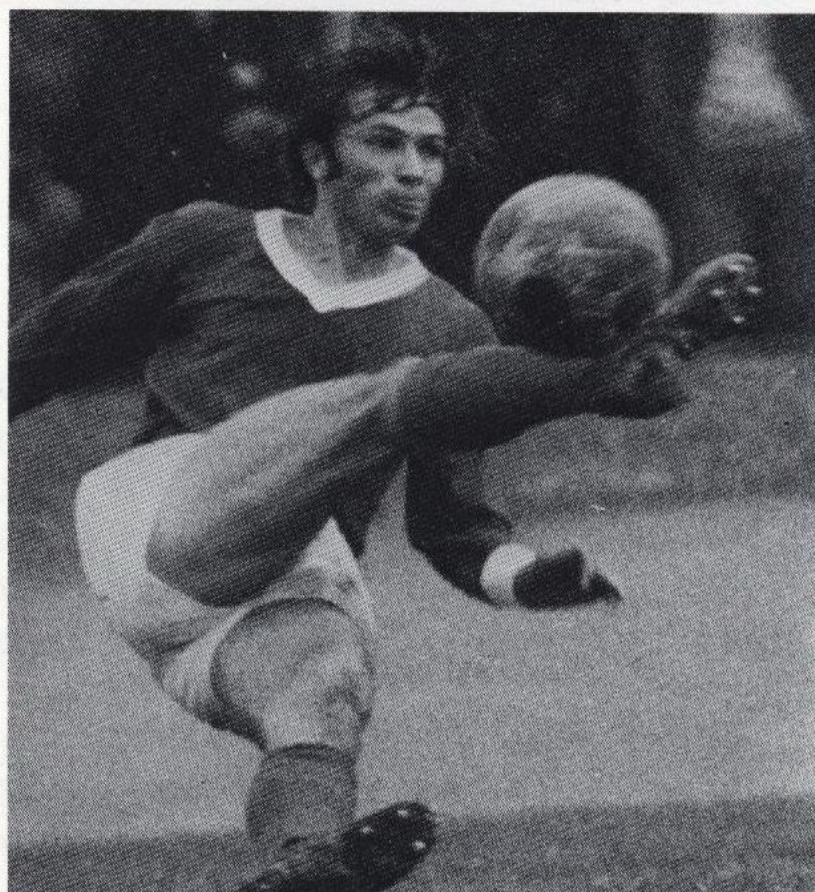
Ceo stadion je aplaudirao kada je Zvonku Iveziću uručena nagrada kao najboljem igraču Internacionalnog omladinskog turnira u Napulju.

● **OD NOVOG SADA DO PARIZA** – Zvonko Ivezić je počeo fudbalsku karijeru u mladom timu „Vojvodine“. Uspešno je branio i boje naše reprezentacije, a igračku karijeru je završio u Francuskoj, gde je igrao za „Sošo“ i pariski „Rasing“

● ● **NA VRHU EVROPE** – Mada je najčešće igrao na mestu veznog igrača, Zvonko Ivezić je bio i veoma efikasan strelac. U takmičarskoj 1979/80. godini, sa 15 golova postignutih u polusezoni, našao se i na rang-listi najboljih strelaca Evrope.

● ● ● **PRVACI** – Omladinci „Vojvodine“ koji su 1967. godine postali prvaci SR Srbije. Ista ekipa je s uspehom nastupala i na mnogim internacionalnim omladinskim turnirima. S leva na desno su: Stanoje Vasiljev, član omladinske komisije, Milivoj Drakulić, predsednik omladinske komisije, Stevan Seke, Rada Šovljanski, Gradimir Milivojević, Lazar Bobinac, Milorad Samarđžija, Miroslav Mandić, Joca Marjanović, trener; čuče: Miloš Štrboje, Petar Nikezić, Vladimir Daljac, Zvonko Ivezić i Slobodan Mančić.

••

•••

uslov

Dobrivoj Trivić je bio veoma popularan dok je igrao u šampionskom timu „Vojvodine“. Imponovala je njegova borbenost, standardno dobra forma i lucidnost u nadmudrivanju protivnika. Često je svojim potezima na terenu odlučivao utakmice, pa zato nije bila retka slika da su ga navijači „Vojvodine“ na svojim ramenima, s ponosom, iznosili sa terena do svlačionice.

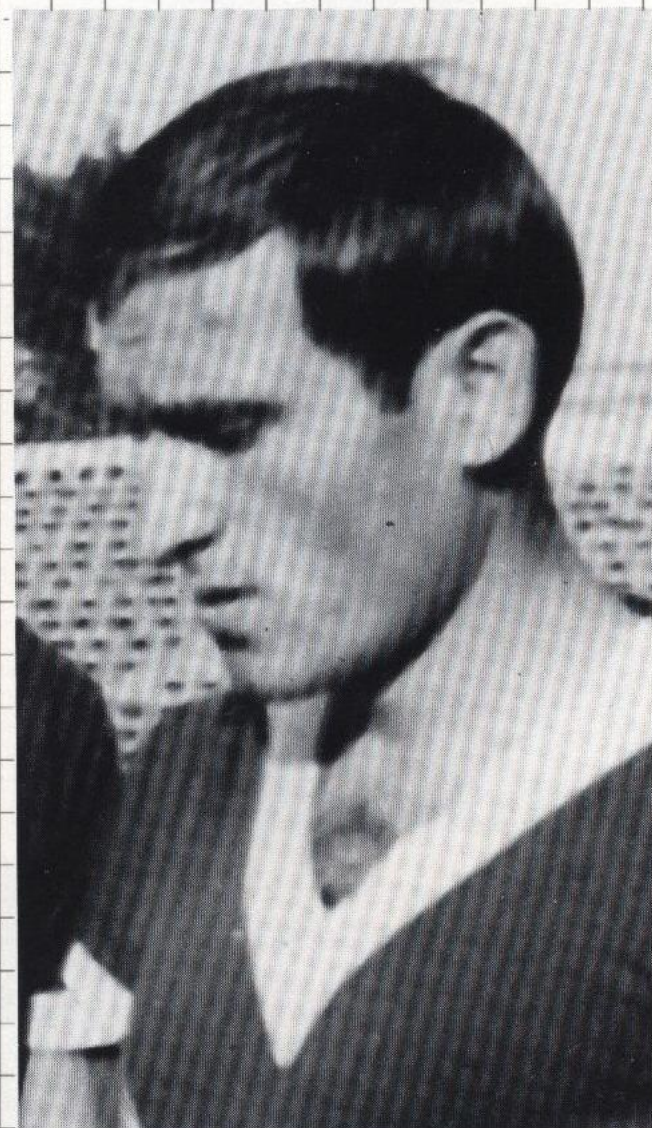
Kao što je izgarao u dresu „Vojvodine“, tako je Trivić uvek opravdao i poverenje saveznih selektora, jer je i u dresu reprezentacije bio među najzapaženijim akterima. Među igračima, svojim kolegama, bio je i ostao među najomiljenijima.

Sve je to dobrim delom uticalo da Trivić, nakon završetka igračke karijere, nije mogao da se otrgne od fudbala i fudbalskih poslenika. Stručnjaci su smatrali da Trivić ima sve predispozicije za izvanrednog fudbalskog trenera. U tom svojstvu radio je i u „Vojvodini“, ali i u mnogim drugim manjim klubovima širom Pokrajine.

Jedno vreme angažovan je u jednom subotičkom klubu. Imao je prilično uspeha, ali mu je strahovito teško padalo svakodnevno putovanje na relaciji Novi Sad–Subotica i nazad. Subotičani nisu mogli da mu obezbede smeštaj, a Trivić nije imao srca da zahteva naknadu za odvojen život i putne troškove. Kad je doneo odluku da prekine rad u Subotici, učinio je to na neuobičajen način:

– *Ako želite da vas i dalje treniram moraćete da dopuštete s ekipom u Novi Sad, svake nedelje tri puta!*

Uslov je bio neprihvatljiv. Saradnja je prekinuta, a Trivić je prihvatio povoljniji posao koji mu je više omogućavao da bude u Novom Sadu i češće da se druži sa svojim kolegama, fudbalskim veteranima „Vojvodine“.

● **KAO TENK** – *Dobrivoj Trivić* je bio nezadrživ u napadu. Uspešno je igrao ne samo u „Vojvodini“, nego i svim selekcijama državnog tima. Dva puta je igrao u mladoj reprezentaciji, 14 puta u „A“ i jednom u „B“ reprezentaciji Jugoslavije.

●● **RADOST** – Dok se *Trivić* (broj 9) i njegovi drugovi raduju posle postignutog gola, golman „Čelika“ iz Zenice, *Stijović*, uhvatio se rukama za glavu. U sezoni 1966/67. godine, u Novom Sadu je bilo 1:1.

●●● **VETERANI** – Bivši igrači „Vojvodine“, *Lazar Vasić*, *Todor Veselinović*, *Đorđe Pavlič* i *Dobrivoj Trivić*, u vreme kada su se posvetili trenerskom pozivu, prenoseći svoja bogata iskustva na mlade generacije.

Lekari „Vojvodine“

(od 1914. do 1986. godine)

Dr Radomir ALEKSIĆ

Dr Dragan BELEGIŠANIN (19. maj 1928,
Novi Sad)

Dr Milenko BERIĆ (17. jun 1921)

Dr Božidar ČETKOVIĆ

Dr Uroš ČAKOVAC

Dr Milenko DOŠEN

Dr Vladimir GALETIĆ

Dr Duško JOVANOVIĆ (18. januar 1922,
Novi Sad)

Dr Živko KALANJ

Dr Branko LAKIĆ

Dr Stojan LETIĆ (4. septembar 1919, Novi
Sad)

Dr Đorđe MAČVANIN

Dr Vojislav MELKUS

Dr Milan MOGA

Dr Miloje MILOJEVIĆ

Dr Aleksandar MOMČILOVIĆ

Dr Tomislav PAVLOVIĆ

Dr Marko POPOVIĆ (6. novembar 1919,
Begeč)

Dr Stojan PUŠIĆ

Dr Milić STANIŠIĆ

Dr Vlada STOJIĆ

Dr Branko ŠEĆEROV

Dr Vladislav VIŠKOVIĆ

Dr Boriša VUKOVIĆ

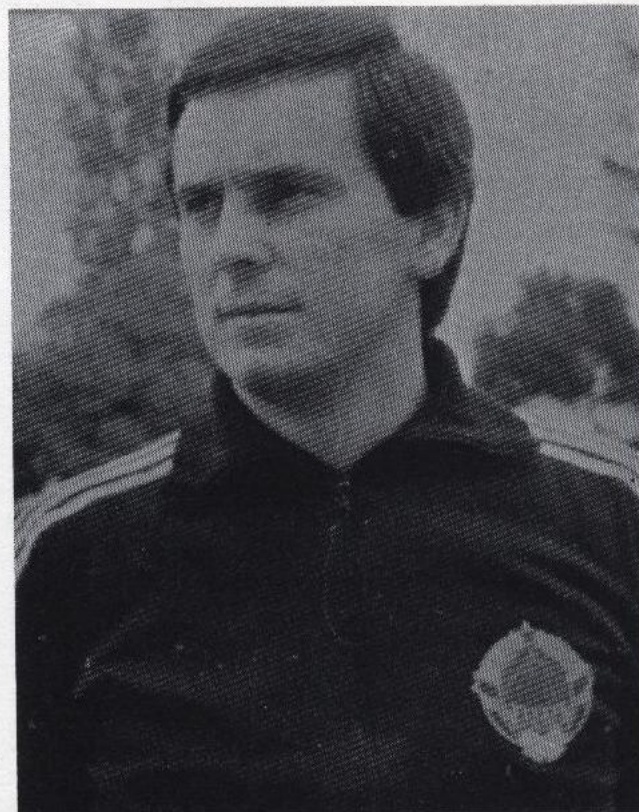
Fizioterapeuti:

Janko HRABOVSKI

Miloš JAGETIĆ

Milorad MILIVOJEVIĆ

Miloš TODORIĆ

● **CIBRA** – Doktor Vladimir Galetić već niz godina je lekar fudbalera „Vojvodine“ i reprezentacije Jugoslavije.

● ● **POMOĆ** – Doktor Stanišić (desno) i fizioterapeut Jagetić, pružaju pomoć povređenom Jablanu.

1974–1984.

- Ukazom Predsednika Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, Josipa Broza Tita, 26. septembra 1974. godine, Fudbalski klub „Vojvodina“ odlikovan je ORDENOM BRATSTVA I JEDINSTVA SA ZLATNIM VENCEM, za naročite zasluge na unapređenju fudbalskog sporta i za razvijanje naprednih ideja među sportistima, u duhu bratstva i jedinstva, među našim narodima i narodnostima.

- U reprezentaciji Jugoslavije pojavljuju se nova imena igrača „Vojvodine“: *Ivezić, Nikezić, Vujkov, Novoselac, Jurčić, Svilar, Kustudić, Marić...*

- Najviši plasman u Prvoj ligi postignut je 1975. godine, kada je kraj prvenstva „Vojvodina“ dočekala na drugom mestu, iza šampiona splitskog „Hajduka“. Novosađani te godine nisu izgubili ni jednu utakmicu na svom terenu, a slavili su pobjede nad svim renomiranim protivnicima. Šampiona „Hajduka“ su pobedili u Novom Sadu sa 2:0 i u Splitu – čak sa 4:1.

- Na međunarodnoj sceni „Vojvodina“ je postigla zapažene rezultate. U Internacionalnom fudbalskom kupu „Vojvodina“ se takmičila neprekidno od 1975. do 1978. godine i pobedila „Ajntraht“ iz Braunšvajga, zatim „Cirih“, „Veje“, „Vöest“, „Zaglebie“, „Makabi“, „Halmstadt“, „Amsterdam“, „GAK“, „START“, „Pirin“...

- Najveći uspeh „Vojvodina“ je postigla 1977. godine. Tada je bila pobednik Srednjoevropskog kupa. Pred crvenobelima su pali praška „Sparta“, „Fiorentina“ iz Firence i budimpeštanski „Vašaš“. Na ovim utakmicama su igrali: *Svilar, Purać, Mokuš, Jakovljević, Vujkov, Trifunović, Radosavljević, Pavković, Ličinar, Lerinc, Dragojević, Ilić, Bošnjak i Nikezić*. Ekipu su vodili treneri *Stanković i Brzić*.

● **KAPITEN** – Vladimir Trifunović-Tridža sa peharom koji je „Vojvodina“ osvojila na takmičenju za Srednjeevropski kup 1977. odine.

asistent

Poznato je da fudbaleri vole da imaju lepa i dobra kola. Često se u tom pogledu međusobno nadmeću. Neki od njih znatna sredstva ulože u automobil, pre nego što savladaju veštinu vožnje.

Tako je bilo i s *Martinom Novoselcem*. Čim je došao do prvih većih para, uložio ih je u novi „audi 80“, koji je svojevremeno bio hit na tržištu automobila. Da bi svoj novi auto sačuvao od uticaja nevremena, hteo je da ga parkira ispod tribina, na stadionu „Vojvodine“. To je posmatrala grupa igrača iz koje se izdvojio *Đorđe Vujkov*, sa željom da pomogne novom vozaču.

– *Ja ću da ti komandujem!* – povikao je *Đorđe* dok je *Novoselac* pokušao vožnjom u nazad da se parkira ispod tribina.

– *Može, može... motaj, još motaj... teraj, teraj!*

Odjednom kola udariše branikom a *Vujkov* povika:

– *Stani, stani! Ne može više!*

Novoselac stade i sav razjaren istrča iz kola, a *Vujkov* ga dočeka rečima:

– *Zašto nisi kočio?*

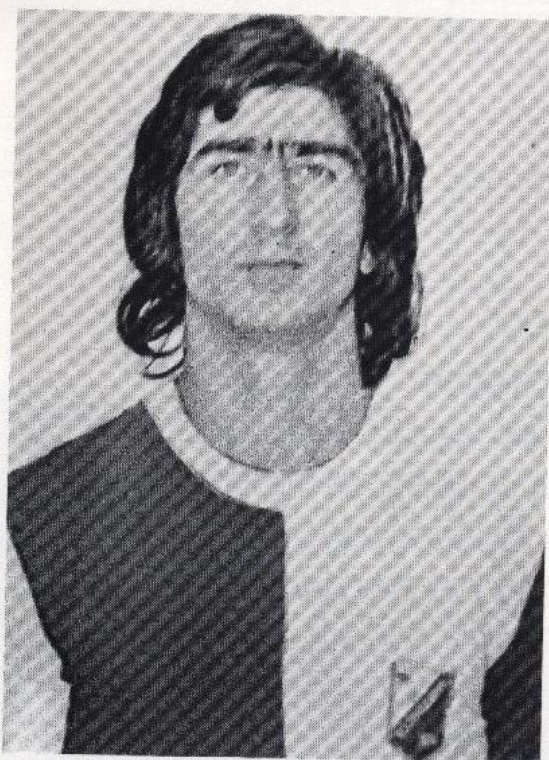
Nasta prepirka iz koje se zamalo nije izrodila tuča. Priskočio je *Ivezić* u pomoć, parkirao novi auto i sa malo polir paste očistio oštećeno mesto, na kome se jedva primećivala ogrebotina.

Novoselac je mislio da je *Vujkov* namerno hteo da on ošteti novi auto, pa dugo nije govorio sa svojim klupskim drugom. Tek kasnije, kad je bolje upoznao *Vujkova*, shvatio je da mu je pravi prijatelj.

● **POUZDAN** – *Martin Novoselac* je stekao simpatije novosadskih ljubitelja fudbala, jer je uvek bio pouzdan čuvar kaznenog prostora crveno-belih. O njega su se razbijali svi opasni napadi protivnika.

● ● **UVEK U GUŽVI** – Hrabrom i atraktivnom igrom isticao se u timu „Vojvodine“ *Đorđe Vujkov*, koji je uvek bio tamo gde je najvažnije – bilo u napadu ili u odbrani. Iza buketa igrača u kome se *Vujkov* (u skoku s belim gacicama) nalazi u sendviču, *Petar Nikezić* očekuje rasplet ove uzbudljive scene.

● ● ● **JEDAN DO DRUGOG** – *Martin Novoselac* i *Đorđe Vujkov* pomagali su jedan drugom na sportskom terenu i van njega.

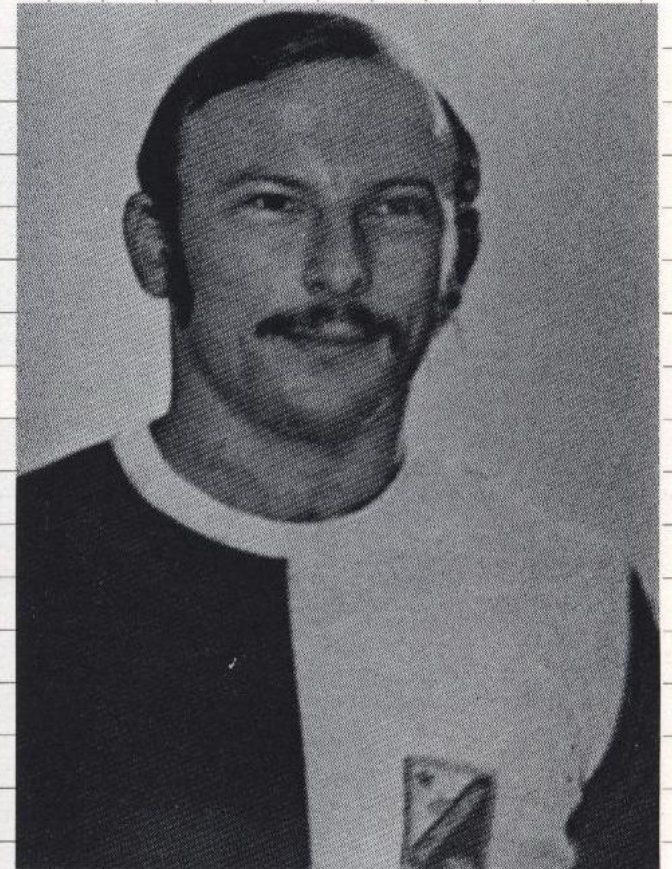
mrak

Utakmice između sarajevskog „Željezničara“ i „Vojvodine“ uvek su bile pravi praznik za ljubitelje lepog fudbala. Uvek je to bilo nadmetanje pravih sportista u otvorenoj igri, bez kalkulacija. Tako je bilo i u susretu ova dva prvoligaša u takmičarskoj 1973/74. godini. Noćnoj utakmici na sarajevskoj Grbavici prisustvovao je velik broj navijača.

U jednom trenutku, *Ivezić* je proigrao brzonogog *Lerinc*, koji se poput vihora stušio u kazneni prostor „Željezničara“. Očekivao se šut i pogodak, ali je tog trena ceo stadion ostao u mraku. Nestalo je struje!

Igrači su se polako povukli u svlačionicu. Dok su uz svetlost sveća očekivali da se ponovo upale reflektori, fizioterapeut *Jagetić* je primetio da jednog igrača „Vojvodine“ nema u svlačionici. Pošli su da ga traže sa svećama i baterijskim lampama i pronašli ga pred golom „Željezničara“. Bio je to *Laslo Lerinc* koji je, *onesvešćen, ležao u mraku na travi. Tek u svlačionici došao je k svesti, uz intervenciju lekara.*

– *Sad mi je dobro, mogu da igram* –, govorio je *Lerinc*, iako nije mogao da objasni šta mu se dogodilo pre nego što mu je „pao mrak na oči“. Međutim, kad je utakmica nastavljena *Lerinc* je, čim je prvi put došao do lopte pojurio s njom ka голу „Vojvodine“! Samo zahvaljujući *Martinu Novoselcu*, koji mu je loptu oduzeo klizajućim startom, nije pogodio sopstveni gol! Očigledno je bio toliko potrešen da je potpuno izgubio orijentaciju. Čak ni po dolasku u Novi Sad, nije verovao da je utakmica prekinuta zbog nestanka struje. Mislio je da se druгови s njim šale. Utakmica je završena bez golova. *Lerinc* nije pogodio „Željnu“, a srećom, ni sopstvenu mrežu.

● **U CARSTVU SNOVA** – *Laslo Lerinc*, brzonogo krilo „Vojvodine“, bio je nokautiran u mraku na Grbavici, pa je trebalo da prođe dosta vremena da bi stekao normalnu orijentaciju.

●● **MLADA GARDA** – Ekipa „Vojvodine“, koju je kroz prvenstvene okršaje vodio *Toza Veselinović*. U gornjem redu s leva na desno su: *Svilar, Novoselac, Pavković, Vučeković, Vujkov, Mokuš, Z. Veselinović, Letica, Ilić, Radosavljević, Purać*, srednji red: *Bošnjak, Franić, Dragojević, Vučković, Mišić, Vukašinović, Jurčić, Vještica, Rutojnski, Todorović*, sede: *Lerinc, Stakić, Titov*, trener *Malešev*, fizioterapeut *Jagetić*, trener *Todor Veselinović, Nenadić, Nikézić i Kosanović*.

čorba

Svi koji su gledali igru *Martina Novoselca*, svojevremenog stuba odbrane „Vojvodine“, stekli su utisak da se radi o hrabrom borcu, neustrašivom mladiću. Ko ga privatno nije poznavao, pomislio bi da je u pitanju čovek koji je pomalo i „grubijan“.

Međutim, Martin Novoselac spada u sasvim drugu grupu ljudi. O tome najbolje govori sledeći slučaj:

Kad je Martin došao u „Vojvodinu“ iz Vinkovaca, bio je smešten neposredno u susedstvu svog klupskog druga *Zvonka Ivezića*. Bio je samac, pa su Ivezići odlučili da pozovu svog suseda na ručak. Martin se dugo nećkao, a pristao je tek kada je Ivezićeva supruga rekla da je spremila njegovo omiljeno jelo – riblju čorbu.

Sto je bio svečano ukrašen, kao što je red kada u kuću dođe gost. Martin se osećao neprijatno što se domaćini trude da mu ukažu toliku čast. Najzad, trebalo je kao gost da prvi sebi sipa čorbu u tanjir. Ruka je zadrhtala i sa kašike je kanula jedna kap riblje čorbe na beli stolnjak. Kad je Martin video crvenu kapljicu kako se upija u čaršav, udarila mu je krv u obraze. Polako se podigao sa svog mesta i krenuo ka izlaznim vratima.

– *Kuda Martine?* – pitao je Zvonko komšiju.

– *Idem kući!*

– *Zar ti se ručak ne dopada?*

– *Sve je odlično, samo ja sam kriv, napravio sam ženi posla da za mnom pere čaršave... Sramota me je...*

Tek tada su Ivezići shvatili u čemu je stvar. Dugo je trebalo ubeđivati Martina da to nije ništa, pa je na jedvite jade ostao i posrkao svoje omiljeno jelo.

● **PLAVI** – *Ratko Svilar, Zvonko Ivezić i Martin Novoselac*, igrači „Vojvodine“ u reprezentaciji Jugoslavije. Prvi je odigrao devet utakmica, drugi četiri, a treći pet utakmica u dresu reprezentacije Jugoslavije.

● ● **VICESAMPIONI** – Ekipe „Vojvodine“ koja je 1975. godine bila vicešampion Jugoslavije. Snimljena je pred utakmicu protiv „Ajntrahta“ iz Braunšvaiga, koju je „Vojvodina“ dobila sa 3:1, u takmičenju za Internacionalni fudbalski kup. S leva na desno su: *Novoselac, Svilar, Rutonjski, Vujkov, Mokuš, Vučeković, Srdanović, Ivezić, Trifunović, Pavković i Adžić.*

stomakolog

Miodrag Adžić je došao u „Vojvodinu“ kao već istaknuti strelac, koji je bio prava opasnost za protivničke golmane. Čim je stigao u novu sredinu, želeo je da potvrdi svoj re-nome, ali nije najbolje startovao.

– *Šta je s tobom, Adžo?* – pitao ga je njegov dobar prijatelj, *Vasa Rutonjski*, koji je s njim istovremeno igrao u „Vojvodini“.

– *Imam problema sa zubima. Bole me,* – poverio se Adžić prijatelju.

– *Pa, što ne kažeš?! Mogu da ti pomognem: moj brat je stomatolog pa ćemo otići kod njega...*

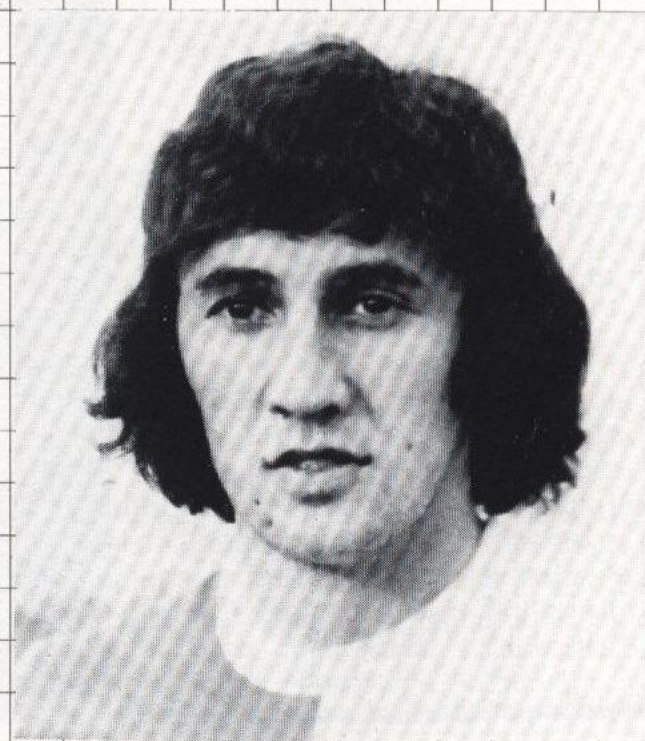
– *Ama, čoveče, ne boli me stomak, nego zubi! Šta ću kod stomakologa?* – usprotivi se Adžić.

Tek kada mu je Rutonjski objasnio da je njegov brat stomatolog, stručnjak za lečenje zuba, a ne stomakolog – shvatio je koliko je duboko bio u – ofsajdu.

● **OLIMPIJAC** – Miodrag Adžić odigrao je pet utakmica u olimpijskoj reprezentaciji Jugoslavije.

●● **POUZDAN** – Vasa Rutonjski je šest puta igrao u mladoj reprezentaciji Jugoslavije.

●●● **PRVA POSTAVA** – Godine 1974. „Vojvodina“ je najčešće igrala u ovom sastavu: *Svilar, Jurčić, Aleksić, Vukašinović, Novoselac, Rutonjski, Lerinc, Nikezić, Adžić, Perazić i Ivezić.*

•••

gaće

Igrajući za francusku ekipu „SOŠO“, Zvonko Ivezić se dva puta plasirao u Kup UEFA. Jedne godine, prilikom gostovanja u Cirihi, gde se „SOŠO“ sastao sa domaćim „Grashopersom“, igračima iz Francuske dogodila se mala nezgoda.

– Kad smo iz hotela autobusom stigli na stadion i počeli da se skidamo za zagrevanje, primetili smo da nemamo golmana –, seća se Ivezić. – Bili smo ozbiljno zabrinuti jer je to bila vrlo značajna utakmica, a na голу nismo imali pravu zamenu.

U stvari, golman „SOŠO-a“ ostao je u hotelu, u klozetu, zbog problema sa stomakom. Kada je obavio „posao“, njegovi drugovi su već bili na stadionu. Uzeo je taksi i stigao do kapije stadiona, ali vratari nisu hteli da ga puste bez ulaznice. Nisu mu verovali da je on golman gostiju i da treba da je već na zagrevanju.

– Stadion je bio ispunjen do poslednjeg mesta. Kada je već trebalo da istrčimo na teren naš golman se nekako probio do svlačionice, pa nam je laknulo. I nama su već bile pune gaće, pri pomisli da u Kupu UEFA igramo bez golmana. Uspehli smo, i pored ove neprilike, da odigramo utakmicu bez golova, a na svom terenu smo pobedili sa 2:1 i plasirali se u sledeće kolo takmičenja za Kup UEFA.

● **USPEŠNO** – Zvonko Ivezić je iz „Vojvodine“ nastavio uspešno da igra u francuskom prvoligašu „SOŠO-u“, sa kojim je jednom bio drugi, a dva puta treći na tabeli Prve fudbalske lige Francuske.

● ● **PEŽO** – Ekipa „SOŠO-a“, u kojoj je igrao Ivezić (na kraju gornjeg reda) je pod patronatom čuvene automobilske firme „Pežo“

● ● ● **PARIZ** – Karijeru profesionalnog fudbale-
ra, Zvonko Ivezić je završio u ekipi pari-
skog „Rasinga“ (Ivezić je u sredini donjeg
reda).

kombinator

„Vojvodina“ je putovala na utakmicu, za Kup maršala Tita, sa „Istrom“ iz Pule, u jesen 1981. godine. Na surčin-skom aerodromu je saopšteno da avion kasni i da će putnici preko razglasa biti naknadno obavješteni o tačnom vremenu poletanja aviona. Ipak, igrači se nisu razilazili.

Trener *Dušan Drašković*, bilo gde da se pojavio, uvek je pronalazio neke prijatelje. Tako je i ovom prilikom, sa nekoliko svojih „poznatika“ sišao u restoran koji se nalazi u suterenu aerodromske zgrade. Po svom ustaljenom običaju, Drašković je razvio fudbalsku teoriju koju je i praktično demonstrirao na improvizovanom igralištu, na kafanskom stolu. Čaše i čašice, šoljice i kašikice, drvca od šibice i drugi predmeti, predstavljali su zamišljene fudbalere koje je trener Drašković pomerio, prikazujući jednu od bezbroj varijanti.

Društvo je napeto slušalo velikog kombinatora, a on, zanesen u svoju priču, zaboravio je na igrače i avion koji je sa njima već bio na putu prema Istri. Kad se treneru „upalila sijalica“, na pisti je stajao samo avion za Maribor. Bez mnogo razmišljanja, seo je u taj avion i nastavio da objašnjava svoju taktiku.

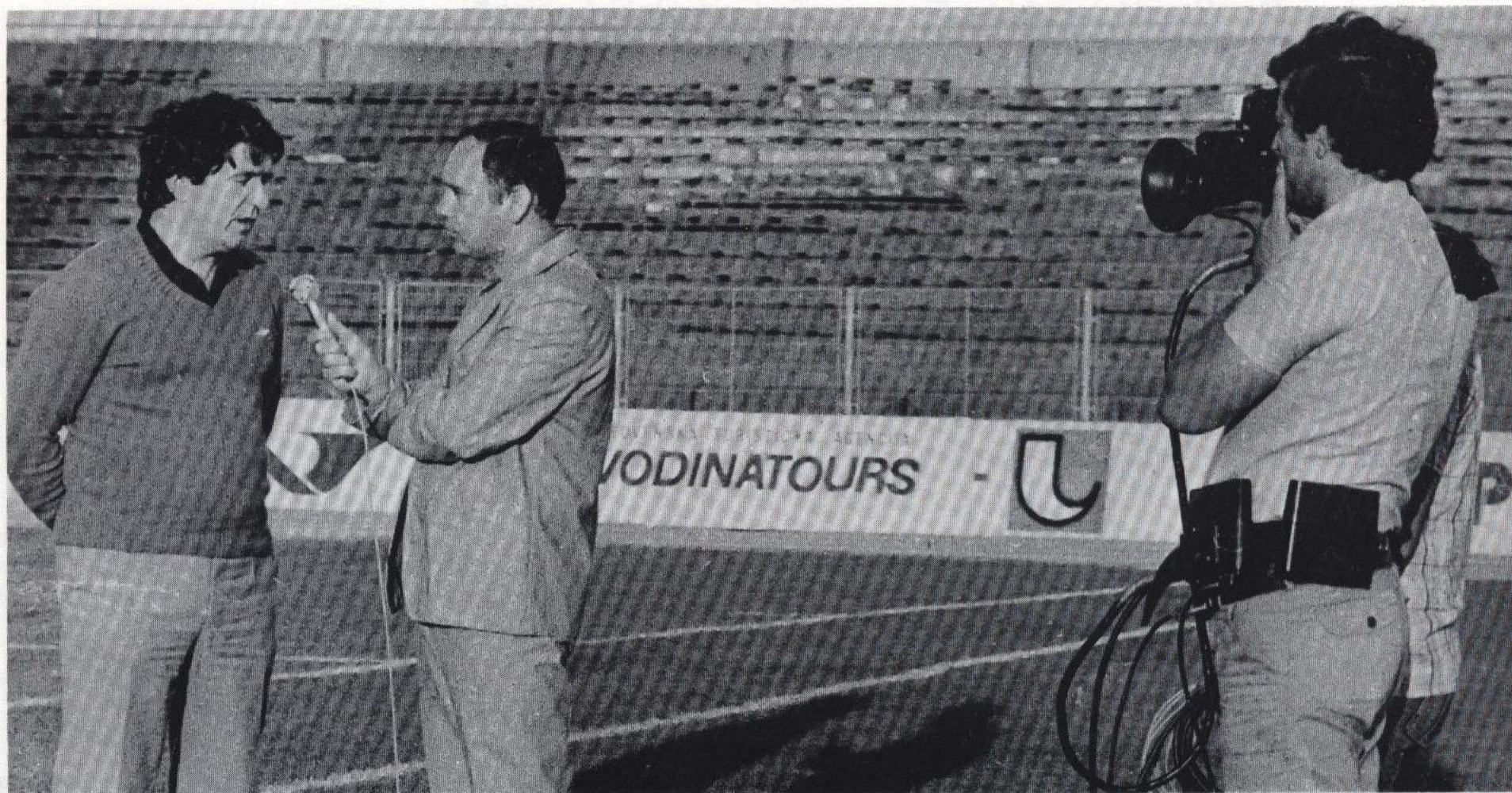
– *Sad će Miša maser da nam sastavi tim i objasni taktiku!* – šalili su se igrači „Vojvodine“ kad su stigli u Pulu i ustanovili da je njihov trener seo u drugi avion. Po dolasku u Maribor, Drašković je seo u voz, ali je prespavao stanicu na kojoj je trebalo da presedne za Pulu! Probudio se, sutradan u Kopru, a zatim ga je neki prijatelj automobilom dovezao do Pule. Igrači su se već spremali da krenu iz hotela na utakmicu, kad je stigao trener, sa prespavanom taktikom. Maser Miša je bio pošteđen nepredviđene uloge.

● ● ●
INTERVJU – *Dušan Drašković daje izjavu Miodragu Jergiću, novinaru Televizije Novi Sad.*

● ● ●
DRUGARSKI – Igrači „Vojvodine“ lako su savladali „Istru“ u Puli sa 3:1, u takmičenju za Jugo-kup 1981. godine. Na slici vidimo *Josifa Ilića* i *Zorana Marića*, u trenutku kada pomažu protivničkim igračima da „osposobe“ za dalju borbu jednog igrača iz Pule, koga je uhvatio grč u obe noge.

● ● ●
ODLUTAO – *Dušan Drašković*

recept

Nekoliko sezona, krajem sedamdesetih i početkom osamdesetih godina „Vojvodina“ se neprekidno grčevito borila za opstanak. U tom periodu promenila je i velik broj trenera.

U jesen 1981. godine, kada je na čelu Kolegijuma trenera bio *Dušan Drašković*, mnogi članovi zdravstvene komisije izbegavali su da putuju s ekipom, jer su se skoro redovno vraćali pognute glave u Novi Sad, sa punom mrežom golova.

Na utakmicu sa „Rijekom“ putovao je dr *Branko Lakić*, jedan od najprivrženijih simpatizera „Vojvodine“, koji je, posle osvojenog boda na Kantridi, sa zadovoljstvom zalio uspeh špricerima.

Očekujući utakmicu s „Rijekom“, u slobodnom vremenu je trener Drašković prošetao sa svojim prijateljima po kvarnerskoj rivijeri. Vozili su se gliserom. Nameravali su da se iskrcaju na nekom kupalištu. Drašković je jednom nogom stao na obalu i za trenutak se zagledao u gologuze turistkinje koje su se tu sunčale. Gliser se zaljuljao i trener „Vojvodine“ se u odelu našao u moru. Sve ovo je praćeno sa šalom i smehom, a u gliseru je bio i sekretar kluba *Borivoj Miroslavić*, koji je ovaj „istorijski“ trenutak ovekovečio foto-aparatom.

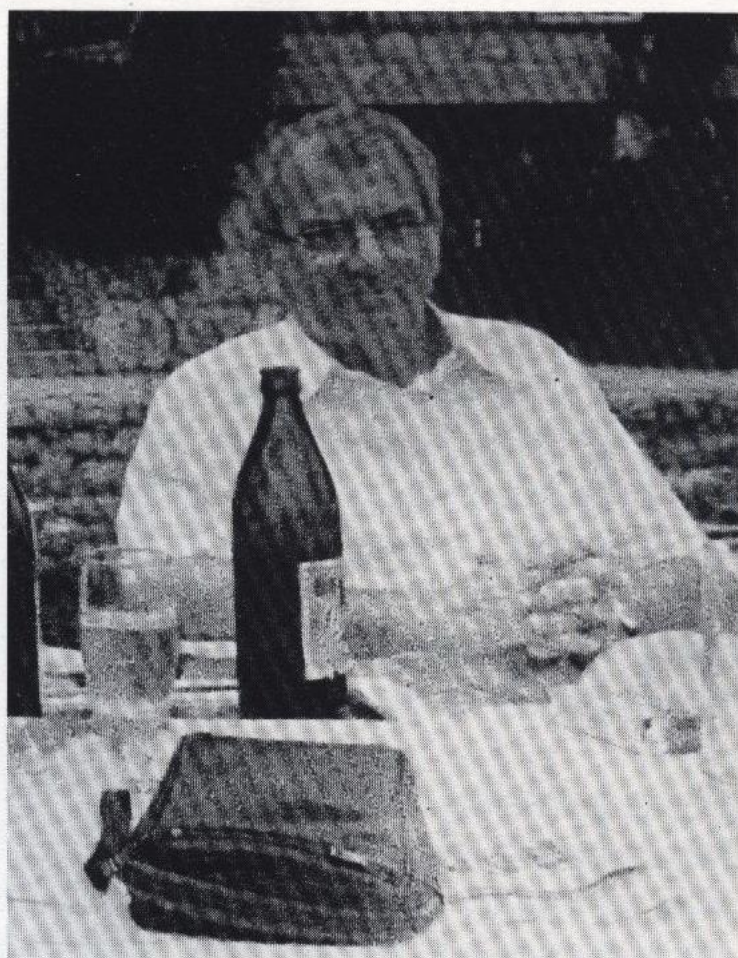
– „Vojvodina“ neće ispasti iz Prve lige, ona je na sigurnim nogama! – kategorički je tvrdio Drašković na večeri posle osvojenog boda u Rijeci.

– *Ako su joj noge sigurne kao tvoje, onda treba što pre da promeni trenera!* – procedi dr Lakić, aludirajući na Draškovićevo nepredviđeno kupanje u moru.

● **TRENER U MORU** – *Dušan Drašković ispao je iz čamca i u odelu se okupao u moru.*

● ● **SVE ZA VOJVODINU** – *Doktor Branko Lakić uvek je pomagao igračima „Vojvodine“ kada im je bilo najteže. Na slici ga vidimo u trenutku odmora, pred utakmicu u Rijeci.*

● ● ● **DRAGOCENI BOD** – *Igrači „Vojvodine“ pozdravljaju publiku na riječkoj Kantridi pre početka utakmice, 9. avgusta 1981. godine (1:1) u kojoj su izborili jedan dragoceni bod. Na toj utakmici „Vojvodina“ je igrala u sastavu: Čirić, Mićović, Mokuš, Zovko, Grubor, Bekvalac, Novaković, Z. Marić, Mićanović, Ilić (Čurčić), Jablan (Rac).*

bistar

Sportski lekari u društvu sa sportistima doživljavaju mnoge zgone i nezgone. Zanimljiv slučaj ispričao je *dr Vladimir Galetić*, asistent na katedri za hirurgiju Medicinskog fakulteta u Novom Sadu, lekar fudbalera „Vojvodine“ i reprezentacije Jugoslavije.

Na jednom turniru za juniorsko prvenstvo Evrope u Poljskoj, reprezentacija Severne Irske nije imala svog lekara, pa su zamolili pomoć dr Galetića.

– *Jedan igrač povredio je zglob, pa sam mu dao tablete i rekao da stavlja obloge na povređeno mesto. Posle nekoliko dana primetio sam ga da igra, ali je nekoliko puta napuštao igru. Posle utakmice sam se zainteresovao šta je sa njim.*

– *Bolje mi je, doktore, noga je sasvim u redu –*, rekao je mladi Irac. – *Međutim, stalno trčim u klozet. A one vaše velike pilule jedva sam progutao!*

Doktor se jedva uzdržao da ne prasne u smeh, kad je čuo da je mladić progutao burove tablete za obloge! Nije ni čudo što je dobio – trčkavicu!

● ● ●
POMOĆ MLADIMA – Doktor *Vladimir Cibra Galetić* igrao je fudbal u mladom timu „Vojvodine“, a kad je završio studije medicine postao je jedan od najrevnosnijih članova zdravstvene komisije crveno-belih.

● ● ●
POBEDA U GRČKOJ – Ekipa mlade reprezentacije Jugoslavije koja je sa 2:0 pobedila odgovarajući tim Grčke na Korintu 1981. godine: *Toplak*, selektor, *Gerum*, trener, *Vilotić*, selektor juniora, *Omerović*, *Vermezović*, *Marković*, *Baljić*, *Radeljaš*, *Janković*, *Pivić*, *Turuković*; čuče: *Deverić*, *Mlinarić*, *Marić*, *Rac*, *Krkić*, *Baždarević*, *Majstorović*, *M. Đurovski*, *dr Galetić* i *B. Đurovski*.

● ● ●
INTERVENCIJA – *Dr Galetić* pomaže povređenom kapitenu „Vojvodine“ *Josifu Iliću*, na utakmici „Olimpija“ (Ljubljana) – „Vojvodina“ 0:0. Levo je igrač „Vojvodine“ *Dragan Jablan* koji takođe pomaže svom klupskom drugu.

svedok

Bila je zima, aerodromi zatvoreni zbog magle, pa su igrači „Vojvodine“ vozom krenuli na utakmicu protiv „Veleža“ u Mostar. Dugo i naporno putovanje su prekratili kartanjem, vicevima i šalama na sopstveni račun.

U Beogradu je u susedni vagon ušla jedna starica u pratnji svojih rođaka. Videlo se da je teško bolesna, a kasnije se ispostavilo da je tek puštena iz bolnice, jer joj više nije bilo leka. Neposredno pred dolazak voza u Mostar, starici je pozlilo. Sa ekipom „Vojvodine“ nije bilo lekara, pa je fizioterapeut *Miša Todorčić* pokušao da pomogne starici. Međutim, mogao je samo da konstatuje da je starica umrla.

Dok se Todorčić pozabavio oko starice, igrači u dokolici smisliše „zvrčku“. *Marjan Zovko* je iz Todorčićevog prtljaga uzeo povratne karte za celu ekipu i predao ih kapitenu *Josifu Iliću*. Todorčić nije primetio nestanak karata i svi su uskoro na njih zaboravili.

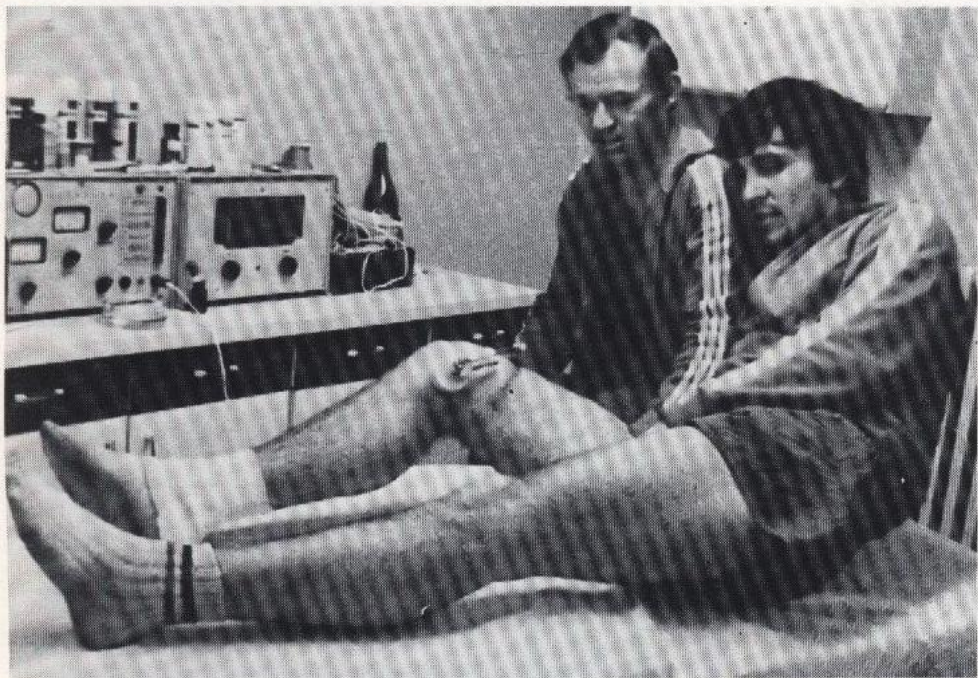
Sutradan, utakmica je odigrana, „Vojvodina“ je osvojila jedan bod i došlo je vreme povratka u Novi Sad. Vođa puta *Mirko Barberić* je po dolasku na željezničku stanicu zatražio putne karte od *Miše Todorčića*, da bi ih overio za povratak. Fizioterapeut je tada počeo da ih traži po svom prtljagu i sav usplahiren, konstatovao da su karte nestale. Usledilo je ubeđivanje dežurnog željezničara da su karte kupljene, jer se bez njih ne bi moglo ni doputovati u Mostar, a zatim je skrojen plan kako da se ekipa „Vojvodine“ vrati u Novi Sad. Tek tada igrači su prekinuli muke fizioterapeuta, predali mu karte i rekli da je sve to bila samo šala. Međutim, Todorčić se toliko bio iznervirao da je počeo da preti: – *Predložit ću da se svi novčano kaznite. Imam svedoke...*

– *Smiri se, Mišo, tvoj svedok je umro!* – reče trener *Kovrlija*, misleći na pokojnu baku, pa se nepredviđeni incident završio opštim smehom.

● **PREVENTIVA** – *Miloš Todorčić*, fizioterapeut Vojvodine u ordinaciji Sportskog centra u Veterniku kontrolishe saniranu povredu kolena *Šandora Mokuša*.

● ● **SAVET** – Na utakmici u Zagrebu, protiv „Dinama“ *Brane Novaković* je dobio udarac po nosu. Prvi mu je pritekao u pomoć *Miša Todorčić* i savetovao ga kako da zaustavi krvarenje.

● ● ● **PREDAH** – U očekivanju utakmice protiv „Veleža“ fudbaleri „Vojvodine“ su prošetali mostarskom čaršijom i slikali se na starom mostu.

„prekor“

Nekoliko uzastopnih sezona „Vojvodina“ se borila za opstanak u Prvoj ligi. Najdramatičnije bilo je krajem sedamdesetih i početkom osamdesetih godina, kada se na kormilu „Vojvodine“ izređalo mnogo trenera, a niko od njih nije uspeo da crveno-beli brod za duže vreme usmeri u mirnije vode. Posle Veselinovića došao je Stanković, zatim Brzić, Pavić, Valok, Drašković...

Dušan Drašković bio je sušta suprotnost svojim prethodnicima. U nekim trenucima vodio je s igračima takve dijaloge da oni u početku nisu mogli da shvate da li on to ozbiljno govori ili se šegači. Kasnije, kad su se bolje upoznali, prihvatili su to kao njegov manir, koji je protivnika ponekad dovodio do ludila. Tako, na primer, na utakmici protiv „Hajduka“, kada je uvodio u igru još nepoznatog *Mirka Tintara*, rekao mu je tako glasno da čuje i stručno rukovodstvo „Hajduka“:

– *Uđi, Mirko, daj dva gola i izadi!*

Još karakterističniji primer je sa utakmice „Sloboda“ – „Vojvodina“, 31. maja 1981. godine, koju je „Vojvodina“ neočekivano dobila sa 1:0, zahvaljujući divnom голу koji je glavom postigao *Rajko Vujadinović*, u poslednjim minutima igre.

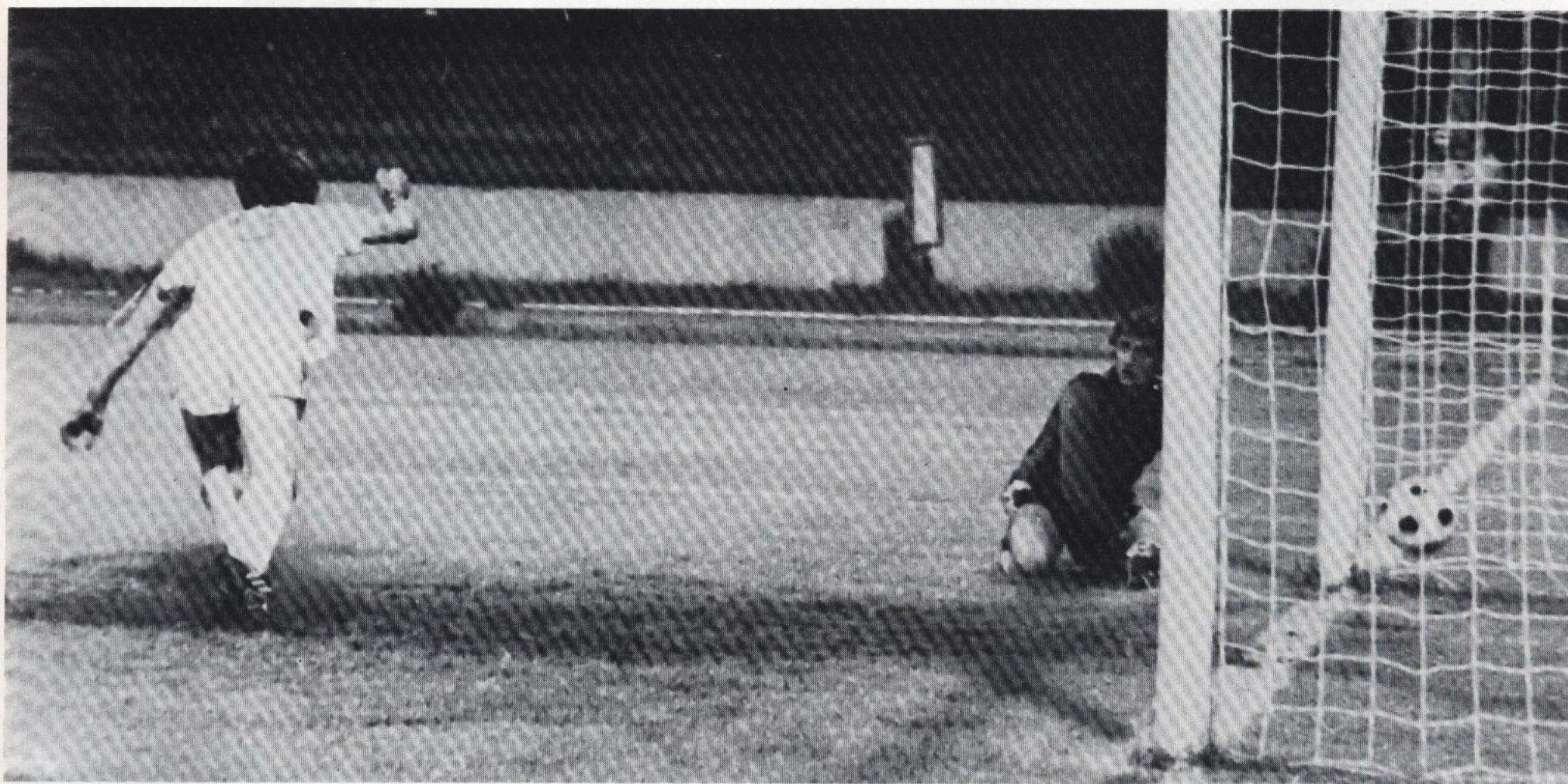
– *Kako si smeo da daš gol glavom kad smo se dogovorili da to učiniš levom nogom!* – „prekorevao je“ trener „Vojvodine“ strelca Vujadinovića posle utakmice i to tako glasno da čuje i njegov kolega *Đorđe Gerum*, koji je, ljut zbog poraza svojih igrača, smrknuta čela silazio sa terena u Tušnju. Svima je posle bilo jasno da Drašković na taj način „diže moral“ svojim igračima, a istovremeno „cedi mast“ protivniku.

● ● ●
TANDEM – *Dušan Drašković*, trener i *Hugo Ruševljan*, predsednik Stručnog saveta „Vojvodine“, uoči utakmice u Tuzli „Sloboda“ – „Vojvodina“ 0:1.

● ● ●
„MIMO DOGOVORA“ – Gol *Rajka Vujadinovića* u Tuzli, koji je Novosađanima doneo dva dragocena boda.

● ● ●
ZNA ZA JADAC – Brzonogi napadač „Vojvodine“ *Mirko Tintar*

cipela

U XIII kolu Prve savezne lige, odigranom 25. oktobra 1981. godine, u Splitu su se sastali domaći „Hajduk“ i „Vojvodina“. Domaćinima su bodovi bili veoma važni, jer su se borili za vrh tabele, dok su gosti iz Novog Sada igrali neopterećeni, nakon što su obezbedili plasman u sredini tabele. Posle lepe igre, utakmica je završena bez golova i verovatno se ne bi pamtila, da, na sedam minuta pre kraja igre, nije došlo do ne-svakidašnje scene.

Evo šta se dogodilo.

Po običaju, sudija je bio malo naklonjen igračima domaćeg tima. Kada je *Šandor Mokuš*, bek „Vojvodine“, vodio loptu pored aut-linije, s leđa mu je došao „Hajdukov“ igrač *Vulić* i zajedno s loptom poslao je Mokuša u aut. Umesto prekršaja nad igračem „Vojvodine“, sudija *Dragojević* iz Titograda dosudio je aut za domaći tim.

Prilikom nedozvoljenog starta *Vulića*, Mokušu je s noge pala cipela. On se pridigao držeći kopačku u ruci i kada je video nepravednu odluku sudije, zavitlao je cipelu prema njemu!

Naravno, to je izazvalo i publiku i sudiju koji je podigao crveni karton i poslao Mokuša u svlačionicu.

– *Žao mi je što ga nisam pogodio!* – mrmljao je Mokuš odlazeći sa „Poljuda“. Disciplinska komisija mu je odmerila kaznu pa naredne tri utakmice nije igrao u crveno-belom dresu.

● **NEMIRAN DUH** – *Šandor Mokuš* je ponikao iz pionirskog tima „Vojvodine“

● ● **REMI NA POLJUDU** – Golman „Vojvodine“ *Zvonko Ćirić*, interveniše na utakmici „Hajduk“–„Vojvodina 0:0“, u jesen 1981. godine. Sasvim levo je *Šandor Cane Mokuš*

● ● ● **BOD U DŽEPU** – Na slici su *Đurović, Grubor, Žovko i Rac*, radosni nakon osvojenog boda na „Poljudu“. Utakmica, odigrana u jesenjem delu prvenstva 1983/84, završena je u Splitu bez golova.

•••

••

poklon

Desetak kilometara od Niša nalazi se planinsko selo Leskovik. Iz tog sela, grupa mladića se školovala u Novom Sadu i zavolela „Vojvodinu“. Nesreća mladog *Stevana Neštickog*, koji je u najvećem sportskom i ljudskom usponu nesrećno izgubio život, duboko ih je potresla. Da bi sačuvali uspomenu na ovog divnog sportistu i druga, dali su njegovo ime svom seoskom fudbalskom klubu.

Posle niz godina, kada su saznali da u timu „Vojvodine“ igra sin *Stevana Neštickog*, mladići iz Leskovika uspostavili su prijateljsku vezu sa novosadskim prvoligašem. Posetili su Novi Sad, sportski centar u Veterniku, odigrali utakmicu sa „Vojvodinom“ i položili cveće na grob *Stevana Neštickog*. Istovremeno su pozvali Novosađane u goste, u Leskovik. Da to im je obećanje koje je ispunjeno prilikom gostovanja „Vojvodine“ u Nišu.

Dolazak „Vojvodine“ u Leskovik, 11. juna 1983. godine, pretvorio se u seosko slavlje. U centru sela treštala je muzika, igralo se kolo, orila se pesma, a na bogatoj trpezi u seoskoj školi bilo je svega što se može poželeći: kajmak, sirevi pogača „crepulja“ ...

Na igralištu se okupilo sve živo iz sela i okoline. A posle utakmice, nikog ne pustiše da ode u Niš, u hotel na spavanje. Zadržase sve kod svojih kuća, da ih ugoste, kao pravi domaćini. Neki se uvrediše što gostiju nije bilo više.

– *Zašto sam ja celu noć pekla kolače kad sad za mene nema gosta!* – bunila se jedna domaćica koja je ostala bez posetioca.

– *Nemoj se ljutiti, – tešila je susedka, – pa ova deca su nam donela najlepší poklon – počela je da pada kiša, doneli je Vojvođani!*

Igralo se i pevalo do zore, zbog gostiju i kiše, koja je željno očekivana skoro dva meseca.

● **PAŽNJA** – Pre početka utakmice, između mladog tima „Vojvodine“ i ekipe „*Stevan Nešticki*“ iz Leskovika, predsednik kluba, *Ristić* predao je poklon mladom igraču „Vojvodine“ *Stevanu Neštickom*, koji nosi ime svog proslavljenog oca.

● ● **USPOMENA** – Zajednički snimak fudbalera „Vojvodine“ i njihovih prijatelja iz Leskovika, čiji klub nosi ime nekadašnjeg igrača crveno-belih i reprezentacije Jugoslavije – *Stevana Neštickog*

● ● ● **SA NJIVE NA IGRALIŠTE** – Kiša nije omela stanovnike Leskovika i okolnih mesta da dođu i posmatraju igru svojih ljubimaca i gostiju iz Novog Sada. Radovali su se i gostima i kiši koja je tih dana dugo očekivana.

poranio

Mladi *Dušan Mijić* je još kao junior došao u „Vojvodinu“ iz kulskog „Hajduka“ i odmah mu je pružena prilika da igra u prvom timu. Od prvog dana „uzeo ga pod svoje“ stariji kolega *Dragoljub Bekvalac*, pa gde god krenu, njih dvojica su zajedno.

Jednog jutra, u cik zore, zazvoni telefon u stanu Bekvalca.

– *Beki, Beki, ovde Mija!*

– *Šta je, šta hoćeš, što me budiš tako rano?* – uzgorepadi se još bunovni Bekvalac.

– *Gde nam je ekipa? Ja sam zakasnio...*

– *Kakva ekipa?*

– *Pa, za Split! Rekoše da u pet putujemo...*

– *Da, u pet, ali posle podne!* – odbrusi Bekvalac, zalupi slušalicu i nastavi da spava.

Kad su se u pet popodne sastali na zbornom mestu, Mijić se izvinio svom klupskom drugu za nepredviđeno buđenje, a zatim je objasnio šta mu se dogodilo: misleći da se putuje u Split u pet ujutro i da je zakasnio, platio je taksi i tražio igrače „Vojvodine“ na stadionu, zatim u Veterniku i na željezničkoj stanici. Taksista mu se nudio da ga preveze, naravno uz dobru naknadu, i do surčinskog aerodroma, ali je Mijić prethodno okrenuo broj telefona svoga „cimera“ Bekvalca.

Kao što je počelo s pehom, tako se i završilo: prvu utakmicu na „Poljudu“ Mijić nije ni odigrao do kraja, jer je igru morao da napusti zbog povrede.

● **POVREDA** – Prilikom povrede *Dušana Mijića* u Splitu, prvi mu je pritekao u pomoć međašni sudija *Zuber* iz Bačke Topole, zatim kapiten *Marić*, fizioterapeut *Todorić* i doktor *Milojević*.

●● **NEPRELAZAN** – *Dragoljub Bekvalac*, kapiten „Vojvodine“, zaustavlja napad protivnika ispred svoga gola.

„padavičar“

Mladi perspektivni igrači iz vojvođanskih klubova, za koje je i „Vojvodina“ zainteresovana, dobijaju od klubova stipendiju i školuju se u Novom Sadu, a najčešće su smešteni u sobama na stadionu. Kroz te sobe prodefilovalo je mnogo mladih fudbalera, među kojima je bilo dosta vragolana.

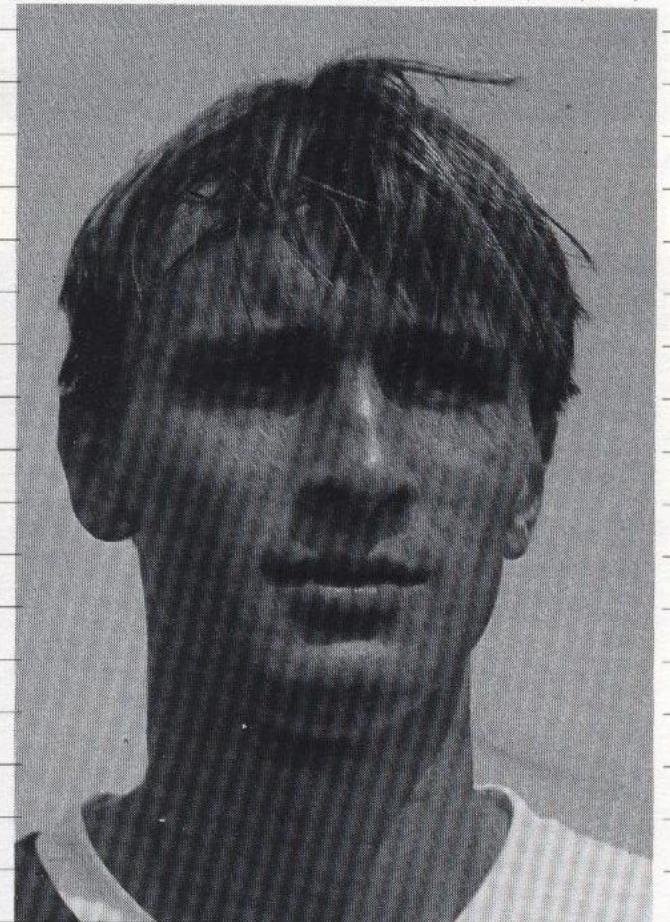
Jedan od njih je bio i *Mile Vrga*, koji je svojevremeno doveden iz Sombora. Društvo na stadionu su mu pravili *Brane Novaković*, *Dragan Jablan*, *Milan Ičin* i mnogi drugi mladi fudbaleri.

U dokolici, Vrga je smislio, a zatim i realizovao nezaboravnu predstavu. Našli su ga na patosu „bez svesti“ a na usta mu je „udarila pena“. Cimer-kolege pozvali su u pomoć spremačicu, a ona, kad je videla „bolesnog padavičara“ zatražila je lekarsku pomoć. Stigao je klupski lekar *dr Stojan Pušić*, koji je u prvi mah pomislio da ima posla s ozbiljnim bolesnikom.

Međutim, ispostavilo se da je Vrga sve odlično odglumio, a pena na ustima je zaista bila pena, ali od paste za zube!

Sekretar kluba pozvao je čak i Vrgine roditelje da bi se proverilo da li njihov sin boluje od padavice. Mile Vrga je morao da dokazuje – da nije bolestan!

Možda su i ovi nestašluci uticali na odluku stručnog štaba „Vojvodine“ da na određeno vreme ustupi ovog vrsnog fudbalera subotičkom „Spartaku“. Tek kasnije je konstatovano da je to bila šteta i za njega i za „Vojvodinu“, jer je, po povratku iz Subotice, pokazao da se na njega i te kako može računati.

● **VRAGOLAN** – *Mile Vrga*

●● **UGOVOR** – U prisustvu *Miodraga Nikolića*, predsednika „Vojvodine“ i *Miše Miloševića*, predstavnika Novosadskog fudbalskog podsaveza, *Mile Vrga* potpisuje ugovor s „Vojvodinom“.

●●● **EFEKTNO** – Na utakmici protiv „Partizana“ u Novom Sadu, *Mile Vrga* je postigao veoma lep pogodak.

poljubac

Đorđe Vujkov, kapiten „Vojvodine“ koji je odigrao u crveno-belom dresu preko 300 utakmica, bio je izvanredan borac i pravi uzor svojim kolegama. Igrao je uspešno i u dresu sa državnim grbom. Za sve to vreme nikada nije bio isključen niti kažnjavao.

Međutim, kada je fudbalsku karijeru, s proleća 1983. godine, nastavio u ekipi belgijskog prvoligaša iz Lokerena, bio je isključen već na jednoj od prvih utakmica u novom klubu!

Šta se u stvari dogodilo?

Vujkov je veoma emotivna ličnost. Na kraju svoje fudbalske karijere u „Vojvodini“ imao je nekoliko veoma teških trenutaka, a najviše ga je zabrinula povreda zbog koje je morao i na operaciju. Sve se srećno završilo i on je posle nekoliko izvanrednih igara u „Vojvodini“, uspeo da postigne dobar angažman u inostranstvu. Dobro je nastavio da igra i u novoj sredini.

Na prvenstvenoj utakmici lavovski se borio za „Lokeren“ i njegov tim je na spomenutoj kritičnoj utakmici vodio sa 4:2. Pobjeda je bila osigurana i samo se očekivao zvižduk sudije. Međutim, umesto sudije, u pištaljku je dunuo neko iz publike. Mислеći da je to kraj utakmice Vujkov je uhvatio loptu rukom i počeo od sreće da je ljubi! Sudija je to okarakterisao kao namerno igranje rukom, odnosno nesportsko ponašanje, i Đorđu Vujkovu pokazao put u svlačionicu!

Do kraja utakmice ostalo je još samo dva minuta. „Lokeren“ je sačuvao stečenu prednost i zasluženio pobedio i sa deset igrača. Vujkov je istovremeno bio i srećan i tužan. Disciplinski organi ga nisu kaznili jer su ocenili da je isključenje bila dovoljna kazna. Već na sledećoj utakmici protiv višestrukog prvaka „Antverpena“, Đorđe Vujkov je bio jedan od najboljih igrača na terenu. „Lokeren“ je trijumfovao i protiv ekipe u kojoj su igrala dvojica Đorđevih zemljaka – *Ratko Svilar* i *Vladimir Petrović Pižon*.

● **KO GUBI IMA PRAVO DA SE LJUTI** – Đorđe Vujkov, kao kapiten „Vojvodine“, srećan posle pobjede nad „Veležom“ iz Mostara, teši kapitena protivničke ekipe reprezentativca *Vladića*. Iza njih je *Vladan Dimitrić*, half „Vojvodine“, koji je takođe srećan zbog pobjede svoga tima, izvojevane u poslednjem minutu utakmice, odigrane 13. aprila 1983. godine u Novom Sadu (1:0).

●● **SREĆNO!** – Na oproštajnoj utakmici od crveno-belog dresa, *Đorđa Vujkova* nisu zaboravili ni njegovi Ločani. Predstavnici kluba i sela iz kojeg je ponikao, uručili su Đorđu buket cveća i poželeti mu da uspešno nastavi fudbalsku karijeru i u Belgiji.

●●● **UVEK BORBENO I LEPO** – I u dresu belgijskog prvoligaša „Lokerena“ *Đorđe Vujkov* (desno) je brzo stekao simpatije pravih ljubitelja fudbala, jer je na svakoj utakmici igrao požrtvovano, borbeno i ispoljavajući visok stepen fudbalske veštine.

...

•

reporter

Jovan Kovrlija, trener „Vojvodine“, poznat je kao veoma savestan, ali istovremeno i vrlo emotivan stručnjak. Za vreme utakmica, zajedno sa igračima preživljava igru i često reaguje, gestikulira, viče – sve u želji da maksimalno pomogne svojim igračima. Takve reakcije naročito dolaze do izražaja na utakmicama juniorske ekipe, u kojoj nastupaju još nedovoljno izgrađeni igrači, koji u odlučujućim trenucima ne mogu samostalno i blagovremeno da odlučuju.

Suviše glasno reagovanje Kovrlije za vreme utakmice smeta gledaocima, protivničkim igračima pa i sudijama. Više puta su ga sudije opominjale, upozoravale da se smiri i da igračima kaže ono što ima da im kaže pre utakmice ili za vreme poluvremena.

Najoriginalnije je „ućutkao“ Kovrliju jedan rumunski sudija, za vreme turnira omladinskih ekipa u Aradu. Prekinuo je igru kada je trener „Vojvodine“ počeo da viče na svoje igrače, dostojanstveno mu prišao i smirenim glasom ga upitao:

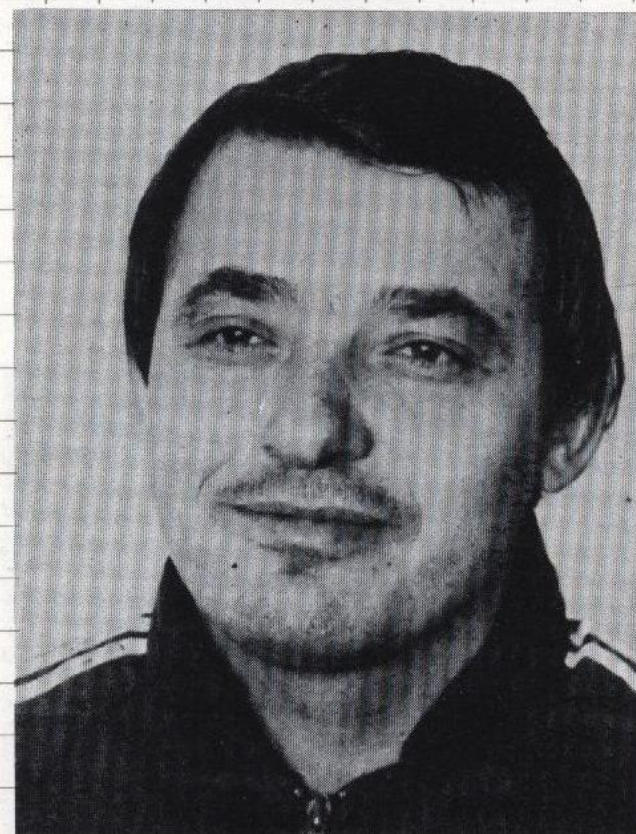
– Prijatelju, jeste li vi trener „Vojvodine“ ili reporter koji prenosi utakmicu?

Kovrlija je za izvesno vreme „uvukao rogove“, ali je već na sledećim utakmicama ponovo bio – reporter!

– *Mario! Mario!* – vikao je Kovrlija ime beka juniora, „Vojvodine“ imajući običaj da stalno spominje jedno ime, kad je opasnost pred golom.

– *Čika Jovo, Mario danas ne igra!* – šapnu mu desno krilo crveno-belih.

– *Nije važno! Važno je da zadržimo protivnika!* – odbrusi trener i nastavi temperamentno da učestvuje u igri, sa klupe za rezervne igrače.

● **OLIMPIJAC** – Jovan Kovrlija je pre odlaska za trenera u „Vojvodinu“ uspešno trenirao zrenjaninski „Proleter“, u kome je više godina bio jedan od nosilaca igre. Kovrlija je odigrao i četiri utakmice u olimpijskoj reprezentaciji Jugoslavije.

●● **FINALE** – Omladinci „Vojvodine“ koje su predvodili Jova Kovrlija i Ilija Pantelić, bili su finalisti omladinskog kupa Jugoslavije. Vidimo ih snimljene u poluvremenu finalne utakmice, odigrane na beogradskoj „Marakani“, na Dan mladosti 1982. godine.

●●● **STRUČNI ŠTAB** – 1981. i 1982. godine nosioci najvažnijih poslova u „Vojvodini“ su bili članovi najužeg stručnog tima koji je na slici. S leva na desno su: Jovan Kovrlija, pomoćnik prvog trenera, Željko Jurčić, trener pionira, Borivoj Mirosavljević, sekretar kluba, Dušan Drašković, predsednik Kolegijuma trenera i prvi trener ekipe, Ilija Pantelić, pomoćnik prvog trenera; sede: Aleksandar Kozlina, trener juniorske ekipe, Hugo Ruševljan, predsednik Stručnog saveta, Petar Palkovljević, predsednik Predsedništva Konferencije kluba, Miloš Todorčić, fizioterapeut i Žarko Nikolić, trener omladinske ekipe.

••

•••

sreća

Svake godine „Vojvodina“ priređuje u novosadskom Hotelu „Park“ tradicionalno zabavno „crveno-belo veče“. Učestvuju mnogobrojni estradni umetnici, zabavljači, a redovno se priređuje i nagradna igra na sreću – tombola.

– *Cilj ove igre je da se zabavimo, ali istovremeno i da prikupimo koji dinar u klupsku kasu za pokriće velikih troškova tamičenja i rada kluba,* – objašnjava Ivica Jurić, predsednik Komisije za marketing i propagandu i član Predsedništva Konferencije kluba.

Normalno je da su u igri na sreću učestvovali i mnogi ugledni gosti na večeri „Vojvodine“. Međutim, sticajem okolnosti, već nekoliko godina za redom, glavnu premiju na tomboli dobijaju gosti za stolom predsednika Skupštine grada Novog Sada.

– *Zaista se igralo po svim pravilima tombole i puka je slučajnost da su nagrade došle baš za taj sto,* – objašnjava Jurić. – *Prava je sreća što premiju nije izvukao neko iz uprave kluba, jer nas tada ne bi mogla oprati ni voda celog Dunava. Svi bi posumnjali da je u pitanju neka nameštaljka.*

Da li će sreća zaobići sumnjivi sto?

Videće se na sledećoj večeri „Vojvodine“.

● **ZA VELIKE RIBE** – Jovan Dejanović, predsednik Skupštine grada Novog Sada, dobio je na tomboli „Vojvodine“ mrežu za ribe – meredov.

● ● **VESELO** – Svako „Veče Vojvodine“ obiluje pesmom, igrom, humorom. To je prilika da se sretnu prijatelji i da se zaborave brige i problemi.

sagoreo

Dušan Mijić je imao meteorski uspon, a u jednom trenutku, baš poput meteora, spustio se na zemlju!

Sa šesnaest godina ušao je u prvi tim kulskog „Hajduka“, a već sledeće godine zaigrao je u prvom timu „Vojvodine“. Istovremeno, zapazio ga je *Stevan Vilotić*, selektor juniorske reprezentacije Jugoslavije, pa je Mijić osam puta obukao dres sa državnim grbom, još pre nego što je postao punoletan.

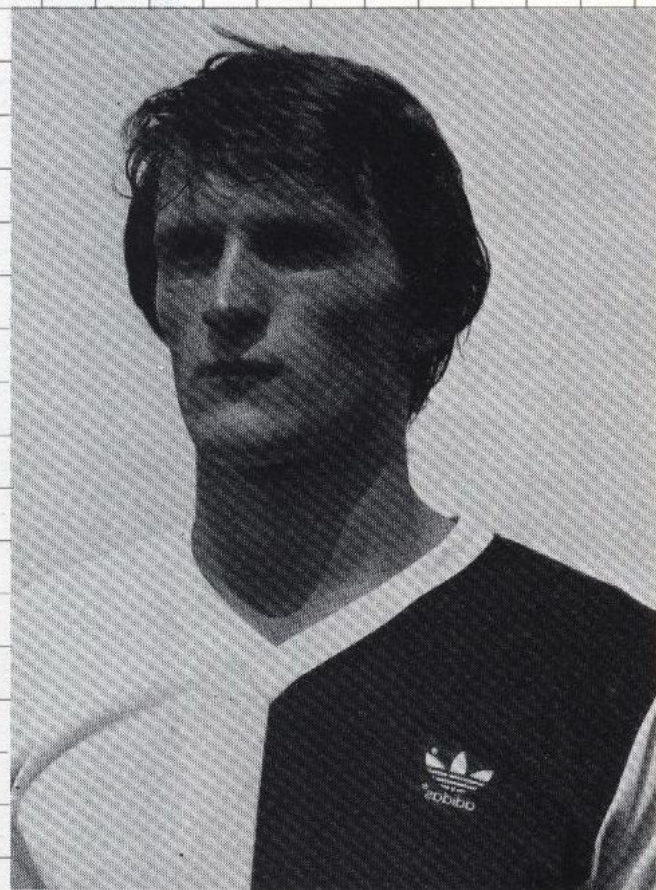
Debi u omladinskoj reprezentaciji Mijić nikad neće zaboraviti. Vilotić mu je pružio priliku da u reprezentaciji zaigra na utakmici protiv Mađarske, koja je u okviru kvalifikacija za prvenstvo Evrope odigrana 1982. godine, u Crvenki.

– *Mijo, tebe zadužujem da od svih igrača pokupiš pasoše* –, rekao je Vilotić najmlađem reprezentativcu.

Golobradi Mijić ozbiljno je shvatio zadatak i sakupio sve pasoše. Međutim, stalno mu je na umu bila predstojeća utakmica. Goreo je od želje da baš tu, u Crvenki, odlično zaigra, jer je znao da će doći rođaci i prijatelji, devojke iz Lipara i Kule, da gledaju svog ljubimca. Svi oni su bili iznenađeni kada je naša reprezentacija istrčala na teren bez Dušana Mijića.

Šta se dogodilo?

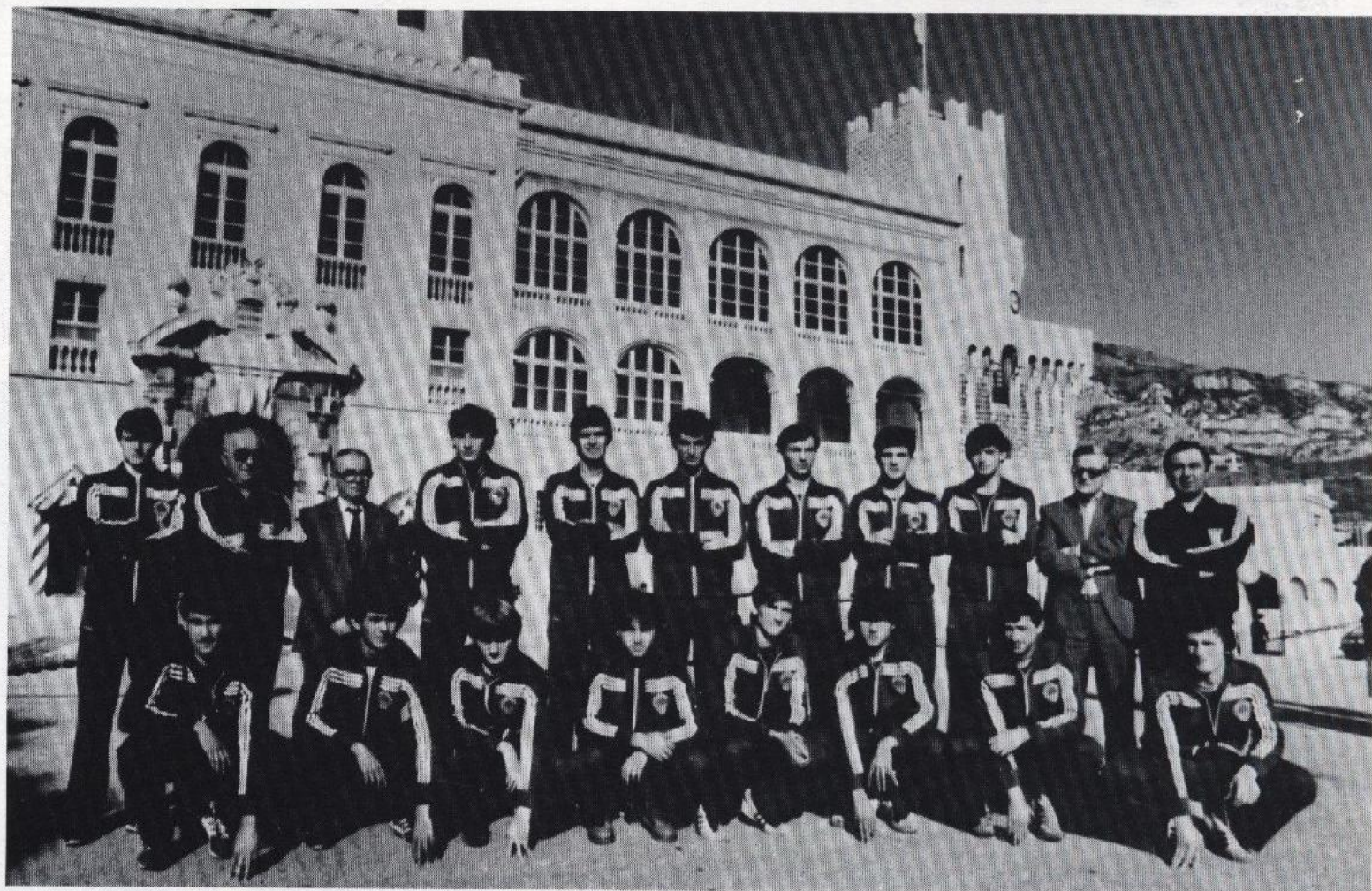
Mijić je kod kuće zaboravio cipele u kojima je trebalo da igra! Tu se našao *Ilija Pantelić* koji je pokušao da spase situaciju. Odjurio je kolima u Lipar po cipele. Međutim, kad je stigao na nekoliko minuta pre početka utakmice, ispostavilo se da je Mijić sakupio sve pasoše – osim svoga, koji je takođe ostao u Liparu! Spasa više nije bilo. U reprezentaciji se ne može igrati bez pasoša. Za kaznu je dobio od čika Pante vruć čveger po usijanoj glavi.

● **VAGABUND** – *Dušan Mijić* ima sve predispozicije da se razvije u vrsnog napadača „Vojvodine“. Da bi to postao, potrebno je da predano prihvata iskustva starijih kolega i da „zaboravi“ neke svoje nestašluke.

● ● **MONAKO** – 1982. Juniorska reprezentacija Jugoslavije koja je u oktobru 1982. godine učestvovala na velikom međunarodnom turniru princa *Alberta*. Selektor *Stevan Vilotić* (stoji drugi s leva) ukazao je poverenje i dvojici mladih igrača „Vojvodine“, *Predragu Maleševu* (čuči četvrti s desna) i *Dušanu Mijiću* (čuči prvi s desna).

● ● ● **RASADNIK** – „Vojvodina“ je stalno negovala mlade, talentovane fudbalere, od kojih su mnogi oblačili dres juniorske reprezentacije Jugoslavije. Na slici je *Stevan Vilotić* (drugi s desna), selektor juniorske reprezentacije Jugoslavije, na konferenciji za štampu u klupskim prostorijama „Vojvodine“.

živko

Januara 1984. godine gostovala je „Vojvodina“ u Africi. Pozvali je u goste radnici jugoslovenskih firmi „25. maja“ iz Novog Sada i beogradskog „Autoputa“, koji u dalekom prijateljskom Gabonu već niz godina uspešno grade puteve. Na turneji je odigrano nekoliko utakmica, u Gabonu i Kongu. „Vojvodina“ je dve utakmice pobedila i dve izgubila, pa su bili zadovoljni i gosti i domaćini. Najvažnije je bilo da su ispunjena dva osnovna zadatka: nastavljena je sportska saradnja sa dalekom prijateljskom zemljom, sa kojom se odvijaju, na obostrano zadovoljstvo, i privredno-ekonomski odnosi, a „Vojvodina“ je, na najbolji mogući način, skratila pauzu između jesenjeg i prolećnog dela prvenstva države u fudbalu.

U okviru dalje sportske saradnje sa prvakom Gabona, ekipom „USM-a“ iz Librevila „Vojvodina“ je na povratku u Jugoslaviju povela i jednog igrača „USM-a“, sa željom da mu omogući dalje napredovanje u fudbalu i školovanju. *Anselm Delike* došao je u Novi Sad s ambicijom da zaigra u crvenobelom dresu.

– *Kako ću se ja s njim sporazumevati?* – zabrinuo se *Anton Molnar*, obućar „Vojvodine“, još pre nego što je avion stigao iz Gabona.

– *Pa, lepo, na tvom maternjem jeziku,* – ozbiljno mu reče *Mile Jagetić*, penzionisani fizioterapeut „Vojvodine“! A zatim, da bi bio još uverljiviji, nastavi:

– *Andraš Mesaroš je s njim u Gabonu i u avionu stalno razgovarao mađarski!*

Čim je ugledao crnputog gosta u sportskom centru u Veterniku, majstor Molnar mu ljubazno pride i na mađarskom poželi dobrodošlicu. Delike ga je radoznalo posmatrao, ali ništa nije razumeo. Kad je shvatio da ga je Jagetić „nasankao“, Molnar pruži ruku gostu i reče:

– *Da si ti meni živ i zdrav!*

Debele usne gosta iz Gabona razvukoše se u blaženi osmeh. Sad mu skoro niko ne zna pravo ime. Svi ga zovu jednostavno – naš *Živko*.

● **POZDRAV** – Fudbalerima „Vojvodine“, na turneji u Gabonu i Kongu, dobrodošlicu su poželele mlade, simpatične Afrikanke.

● ● **GOST** – Anselm Delike u dresu „Vojvodine“.

● ● ● **DRUGAR** – „Žika“ se brzo sprijateljio i sa fotoreporterima. Na slici ga vidimo sa Borislavom Vojnovićem, fotoreporterom „Mađar So“-a.

● ● ● ● **PRIJATELJI** – Gost iz Gabona odmah se sprijateljio s Mišom Todorićem fizioterapeutom i Antalom Molnarom, obućarom „Vojvodine“.

Igrali su u „Vojvodini“

ABRAHAM Eugen-Saraz	1921–1926	AVRAMOVIĆ Veljko Đurica (1. novembar 1914, Novi Sad)	1947–1952
ABT Zoltan	1923	AZUCKI Laslo (1. juni 1955, Subotica)	1973–1975
AĆAMOVIC Ranko (3. februar 1964)	1977	BABIĆ Nikola Cukika	1946
ADAMOVIĆ Zdenko (20. decembar 1963, Osijek)	1986	BABIĆ Milan (5. avgust 1955, Nakovo)	1984–1985
ADŽIĆ Dragomir (25. mart 1939)	1958–1959	BABIĆ Miodrag (11. septembar 1958)	1973–1974
ADŽIĆ Miodrag (22. decembar 1948, Bačko Dobro Polje)	1977–1979	BACINAC Todor (25. januar 1959)	1972
ADŽIĆ Slavko (8. juni 1958)	1972–1975	BAJAC Milutin (5. juni 1946, Žabalj)	1962–1965
AGOŠTON Josip (23. mart 1941 Novi Kneževac)	1966–1968	BAJAGIĆ Voja „Bajda“	1933–1941
AHMED Nazif (16. maj 1966)	1979	BAJAZET Toma (3. februar 1917, Novi Sad)	1938–1941
AJVAZOVIC Iljaz (28. januar 1958)	1972	BAJCETIĆ Srđan (9. septembar 1971, Zrenjanin)	1983...
ALABAŠOVSKI Gruja (18. april 1951, Novi Sad)	1967–1969	BAJIN Stevan	1929–1935
ALEKSIĆ Branko (5. novembar 1941, Novi Sad)	1964	BAKALOVIĆ Mirko (30. juli 1952)	1968
ALEKSIĆ Jovan-„Čufte“	1925–1928	BAKI Franja	1948
ALEKSIĆ Kosta-„Kole“ (12. februar 1925, Novi Sad)	1940–1949	BALABAN Milosav (15. februar 1943, Teočak, Bihac)	1960
ALEKSIĆ Rajko (19. februar 1947, Srpska Crnja)	1965–1978	BALABAN Milovan	1960
ALEKSIĆ Veljko-„Ale“ (19. septembar 1939, Sokolovo)	1956–1966	BALAŠKA Oto (6. april 1961, Bečej)	1978–1979
ALEKSIĆ Zdravko (20. juni 1950, Sokolovo)	1966–1968	BALMOŽAN Nikola	1931–1933
ALIJEVIĆ Nesim (15. mart 1947, Novi Sad)	1963	BALOG Jožef (11. februar 1962, Novi Sad)	1976–1978
ALIMPIĆ Stojan	1931–1937	BALTOVIĆ Đorđe (25. septembar 1948, Novi Sad)	1963–1965
ALMAŠI Rudolf (12. avgust 1961, Kanjiža)	1976–1978	BAN Šandor (9. januar 1956)	1972–1974
ANDREJIĆ Sava (25. januara 1936, Borča)	1955–1958	BANAC Spasoja (24. januar 1958, Darda)	1980–1981
ANDRIĆ	1921	BANJAC Bogoljub (26. februar 1964, Novi Sad)	1977–1980
ANDRIĆ Dušan (8. maj 1946, Nikšić)	1969–1970	BANJAC Novak (13. mart 1959, Novi Sad)	1977–1978
ANDRIĆ Milan	1948–1951	BARBERIĆ Mirko (26. avgust 1931, Novi Sad)	1949–1952
ANDRIĆ Vlada (1908, Zmajevu)	1921–1927	BARJAKTAREVIĆ Nestor	1946
ANĐELIĆ Miladin (20. april 1967)	1979	BASTA Milorad (1. oktobar 1950, Crvenka)	1973–1974
ANIČIĆ Dragan (27. septembar 1959, Pljevlja)	1984–1985	BAŠIĆ Luka	1926–1934
ANIČIĆ Nestor Neca	1946–1949	BAURLIĆ Goran (15. maj 1967)	1979
ANIKIĆ Branislav (20. februar 1958, Novi Sad)	1977–1979	BEČAREVIĆ Fuad (16. septembar 1943, Teslić)	1968–1969
ANTANASIĆ Slobodan (2. oktobar 1960, Novi Sad)	1975–1978	BEČELIĆ Petar	1958
ANTONIĆ Dragan (19. avgust 1959, Valjevo)	1975–1978	BEGANOVIĆ Sanid (21. januar 1960, Prijepolje)	1985...
ANTONIĆ Ilija „Mačak“	1919–1932	BEGOJEV Laza (7. septembar 1949)	1965–1966
ANTONIĆ Živko (18. januar 1940, Novi Sad)	1955	BEGOJEV Todor „Bega“	1947
ANTONOVIC dr Nikola	1919–1923	BEK Stevan (5. avgust 1958, Čerević)	1975–1976
ANTUNIĆ Željko (30. juli 1968, Sombor)	1982...	BEKIĆ Branko	1931–1938
ARAPOVIĆ Faruh (10. juni 1959)	1976	BEKIĆ Milan	1928–1934
ASURDŽIĆ Stevan (29. mart 1953)	1970	BEKVALAC Dragoljub (14. juli 1952, Priština)	1968–1969 1980–1984
ATANACKOV Dragan (16. juli 1950)	1966–1969	BELA Zoltan (11. oktobar 1959)	1972
ATANACKOV Mirko	1932–1936	BELANOVIĆ Tibor (17. juli 1942)	1958–1959
ATANACKOVIĆ Dragan (16. juli 1950, Novi Sad)	1968	BELČIĆ Vladimir (23. juni 1966)	1979
AUGUSTIN Mirko	1946	BELIĆ Borivoj (16. mart 1938, Sušak)	1961
AVRAMOV Pera (2. avgust 1960, Novi Sad)	1973–1978	BELIĆ Dejan	1958
AVRAMOVIĆ Ratko „Era“	1936	BELIĆ Ilija	1953–1959
AVRAMOVIĆ Slobodan (14. april 1952)	1968	BELIĆ M. Ilija	1953–1955
		BELIĆ Mirko (7. avgust 1936, Srbobran)	1958–1959
		BELJANSKI Ivan (13. februar 1958, Zmajevu)	1972–1973
		BENA Stevan (23. avgust 1935, Pančevo)	1956–1964

* Ovim spiskom su obuhvaćena imena koja su bila registrovana kod novosadskog Fudbalskog i igrača koji su bili u sastavima ekipe „Vojvodina“ od 1914. do 1986. godine.

BERNHARD Đorđe (18. septembar 1957, Novi Sad)	1972-1976	BRANKOV Momir (18. avgust 1958, Novi Sad)	1972-1977
BEZULJ	1939	BRANKOVIĆ Jovan (27. maj 1952, Suho Polje)	1969-1970
BIKIĆ Žarko (24. novembar 1961, Novi Sad)	1975-1976	BRKLJAČ Dragoljub (22. septembar 1946, Krajišnik)	1963
BIKŠIĆ	1925-1928	BRKLJAČIĆ Zdravko „Picek“ (22. maj 1936, Varaždin)	1959-1961
BINGULAC Milan (gost – „Crvena zvezda“ – Beograd)	1975	BRZAK Milija	1937
BIROVLJEV Stevan (2. januar 1947, Negotin)	1968-1969	BRZAK Živan (1920. Novi Sad)	1939-1941
BJEKOVIĆ Nenad (gost – „Partizan“ – Beograd)	1968	BRZIĆ Ivica (28. maj 1941, Novi Sad)	1964-1972
BJELOŠ Miroslav (8. oktobar 1949, Novi Sad)	1965-1966	BUDANOVIĆ Ivan (22. novembar 1951, Bajmok)	1974-1976
BLANARIK Imre „Bimbo“ (14. septembar 1928, Novi Sad)	1952-1962	BUDIMIROVIĆ Zoran (27. mart 1963, Kiseljak)	1977
BLANARIK Tibor (9. avgust 1956, Novi Sad)	1972-1977	BUGARSKI Milan „Ribac“	1929-1932
BLAŽEVIĆ Metodije	1947	BUKINAG Đorđe (5. septembar 1913, Čepel – Mađarska)	1940-1941
BLAŽIĆ Dragoljub-Dragče (5. oktobar 1938, Skoplje)	1953-1957	BUKTA Boris (18. avgust 1966)	1979
BLAŽIĆ Mileta	1946-1950	BULATOVIĆ Geran (21. mart 1964, Novi Sad)	1977-1979
BOBINAC Lazar (30. maj 1949, Sremska Kamenica)	1965-1968	BULATOVIĆ Nedeljko (19. april 1936, Peć)	1961
BOGIĆ Svetozar (17. novembar 1965, Novi Sad)	1981 ...	BULATOVIĆ Predrag (4. mart 1940, Novi Sad)	1955-1960
BOGDANOV Dimitrije Mika (13. septembar 1939, Kovlji)	1958-1962	BULATOVIĆ Žarko (23. mart 1946, Bar)	1966-1970
BOGDANOVIĆ Branko	1948-1950	BULIĆ Stevan (11. april 1939, Novi Sad)	1955
BOGDANOVIĆ Duško (8. februar 1947, Novi Sad)	1963	BULJA Milan (1914, Titel)	1933-1939
BOGDANOVIĆ Petar (16. april 1940, Grocka)	1955-1956	BUNDALO Aleksandar (23. septembar 1969, Novi Sad)	1982
BOJANIĆ Mile (18. oktobar 1949, Novi Sad)	1961-1963	BUŠTROVIĆ Dimitrije (16. oktobar 1906, Prilep)	1927-1931
BOJOVIĆ Vladimir (6. maj 1971, Novi Sad)	1982 ...	CAPAR Atila (26. oktobar 1966, Novi Sad)	1981
BOJOVIĆ	1937	CEROVIĆ Nenad (28. novembar 1968, Novi Sad)	1981 ...
BOKOR Nandor (1. novembar 1933)	1961	CETENJI Aleksandar (25. januar 1971, Novi Sad)	1983 ...
BOLJANOVIĆ Aleksandar (10. april 1939, Senta)	1958-1960	CIMBAL Tibor (10. maj 1962, Novi Sad)	1984-1985
BORBELJ Laslo (22. februar 1939, Subotica)	1958-1962	COLIĆ Kalman (15. februar 1961)	1975-1978
BOROČKI Branibor (7. mart 1940, Begeč)	1958	CONIĆ Vasa	1934-1936
BOROJEVIĆ	1974	CRNKOVIĆ Jovan (14. maj 1953)	1969-1970
BOROŠ Istvan (28. avgust 1944, Novi Sad)	1960-1964	CRNOJEVIĆ Milan (10. maj 1941)	1957-1958
BOROŠ Ladislav	1955-1960	CRNJANSKI Dragan (7. januar 1946, Novi Sad)	1962
BOROVNIČA Slavko (gost – „Kikinda“, Kikinda)	1977	CVEJANOV Mita	1929-1935
BOŠANČIĆ Jovo (7. avgust 1970, Novi Sad)	1982	CVETKOVIĆ Dejan (1. februar 1962, Damask-Sirija)	1976-1980
BOŠIĆ Milovan (24. avgust 1969, Čurug)	1982	CVETKOVIĆ Draško (25. mart 1952, Beograd)	1971-1973
BOŠNAR Zvonimir	1958	CVETKOVIĆ Dušan	1948-1950
BOŠKOV Vujadin (16. maj 1931, Begeč)	1947-1961	CVIJIĆ Nikola (8. novembar 1944, Negotin)	1961-1963
BOŠKOVIĆ Momčilo (5. oktobar 1951, Novi Sad)	1968-1977	ČAZIĆ Mirko (15. juli 1940)	1957-1958
BOŠKOVIĆ Ratko (23. juli 1940, Struga)	1958-1959	ČERRMOV Živojin	1914-1923
BOŠNJAK Dragan (19. oktobar 1956, Kanjiža)	1975-1980	ČIRIĆ Vladimir „Ture“ (30. septembar 1941, Novi Sad)	1957-1964
BOŠNJAKOVIĆ Borivoj	1938	ČIRIĆ Vojislav (17. oktobar 1947, Bač)	1964-1965
BOŠNJAKOVIĆ Miodrag	1964	ČIRIĆ Zoran (23. januar 1962, Novi Sad)	1978-1981
BOŠNJAKOVIĆ Ratko	1960	ČIRIĆ Zoran (18. maj 1967)	1981
BOŽIĆ Radivoj	1936-1941	ČIRIĆ Zvonko (13. maj 1962, Odžaci)	1979 ...
BOŽIN Radovan (21. decembar 1912, Tovariševb)	1926-1934	ČORIĆ Ljubiša (16. avgust 1961)	1978
BOŽIDAR Borislav (29. januar 1956)	1971-1974		
BOŽOVIĆ Vladimir (1. juni 1970, Novi Sad)	1982 ...		

ČOSIĆ Bogdan (2. septembar 1911, Vojka)	1926–1928	DEMJEN Borislav (4. mart 1945, Novi Sad)	1961–1962
ČULUM Dragan (11. avgust 1967, Novi Sad)	1985 ...	DESO	1920
ČURČIĆ Đorđe (15. decembar 1956, Đurđevo)	1978–1981	DESPIĆ Đorđe (13. oktobar 1968, Titovo Užice)	1982 ...
ČURČIĆ Miroslav (22. mart 1962, Melenci)	1980–1981	DESPOTOV Panta (2. decembar 1949, Kulpin)	1961–1964
ČURČIĆ Radovan (31. decembar 1959)	1975–1976	DEVIĆ Voja	1939–1941
ČURKO Goran (21. avgust 1968, Novi Sad)	1984	DEVRNJA Slobodan (3. juli 1961, Novi Sad)	1977–1980
ČURKOVIĆ Zlatko (23. oktobar 1955)	1971–1974	DIKIĆ Tomislav (28. oktobar 1954, Bački Jarak)	1970
ČABRADI Goran (4. juli 1968, Novi Sad)	1983 ...	DILJAJ Šaban (2. februar 1962)	1975–1976
ČABRILO Borivoj (6. avgust 1946, Gajdobra)	1962–1967	DIMIĆ Dušan	1958–1959
ČAGLJEVIĆ Toma (11. septembar 1944)	1960–1961	DIMITRIĆ Vladan (19. mart 1958, Vlasenica)	1979 ...
ČAKOVAC Pantelija (15. decembar 1950, Novi Sad)	1968–1969	DIMITRIJEVIĆ Pavle (20. decembar 1949, Novi Sad)	1965
ČAKOVAC dr Uroš (1898)	1914–1928	DIVLJAKOVIĆ	1924
ČALENIĆ Borislav	1975	DIZDAR Vlada (31. januar 1964, Novi Sad)	1980
ČANKOVIĆ Milan (9. avgust 1946, Kolut)	1962–1963	DOBANOVAČKI Mile	1927–1929
ČANJI Ladislav (20. juni 1946, Budimpešta)	1967–1969	DOBANOVAČKI Spasa	1923
ČAPEK Dušan	1920–1922	DOBANOVAČKI Sava	1946
ČEMAN Pavle-Paja (2. februar 1940, Novi Sad)	1956–1959	DOBI	1952
ČENDEŠ Branko (13. april 1958)	1973	DOBRIĆ Stevan (9. avgust 1958, Novi Sad)	1976
ČEPSKI Branislav	1952–1953	DOBRIČKI Lazar	1947
ČERIC Milan (Karlo)	1939–1941	DOBRODOLSKI Miloje	1931–1935
ČETNIK Jovan (21. oktobar 1941)	1960–1961	DOBROVIĆ Nikola	1919–1922
ČEVARUŠIĆ Slobodan (5. novembar 1961, Bačka Topola)	1977–1978	DOKNIĆ Branislav (15. maj 1956)	1971–1973
ČIČIĆ Miroslav (2. juli 1955, Novi Sad)	1969–1973	DOLANSKI	1925
ČIČOVAČKI Aleksandar (22. avgust 1962, Sombor)	1980–1983	DOMONKOŠ Zoltan (11. oktobar 1968, Novi Sad)	1982 ...
ČIKIĆ Vojislav (2. septembar 1938, Novi Sad)	1956	DOROSLOVAČKI Živko (6. juli 1958, Novi Sad)	1972–1973
ČIKIĆ Zoran (22. avgust 1959, Pančevo)	1985–1986	DOSTAN Erne (25. novembar 1956, Bačko Gradište)	1973–1975
ČOGURIĆ Goran (26. avgust 1962, Ljubljana)	1981–1983	DOŠENOVIĆ Mile	1961
ČOGURIĆ Nenad (26. avgust 1962, Ljubljana)	1981–1983	DOŽIĆ Sava (25. januar 1971, Novi Sad)	1982 ...
ČOKANICA Sava (25. maj 1957)	1969–1974	DRAGANIĆ Milan	1936–1938
ČOLAK SAŠA (22. maj 1960)	1977–1978	DRAGIN Duško (16. septembar 1963, Novi Sad)	1977–1981
ČOLOVIĆ Aleksandar (22. avgust 1962)	1980	DRAGIŠIĆ	1928–1930
ČULINA Milan (15. oktobar 1950, Novi Sad)	1967–1968	DRAGOJEVIĆ Milenko (6. april 1954, Novi Sad)	1976–1984
ČUPIĆ Zoran (7. novembar 1962, Novi Sad)	1979	DRAGOLJEVIĆ Ostoja (24. januar 1967, Mušić-Kupres)	1981 ...
ČUPIĆ Vasilije (10. septembar 1967, Novi Sad)	1984	DRAKULIĆ Đorđe (5. septembar 1951, Novi Sad)	1969–1970
DAČIĆ Đorđe (25. septembar 1951, Beograd)	1967–1968	DRAKULIĆ Milivoj „Lija“ (26. juli 1910, Žabalj)	1932–1935
DAKIĆ Sreten (7. novembar 1952)	1969	DRAPIĆ Nenad (27. aprila 1950, Novi Sad)	1965–1966
DAKIĆ Zoran (28. avgust 1940, Šabac)	1966–1970	DRAPIĆ Predrag (27. aprila 1950, Novi Sad)	1965–1966
DAKIĆ Željko (22. juni 1969, Titovo Užice)	1981 ...	DRAPIĆ Slobodan (28. februar 1965, Novi Sad)	1978 ...
DALJAC Vladimir (8. juli 1949, Deronje)	1967–1969	DRAPŠIN Zoran (22. februar 1961)	1975
DALJEV Paja	1925–1930	DRAŠKOVIĆ Dušan (20. juli 1939)	1960
DAMJANOVIĆ Aleksandar	1952–1958	DRAŽIĆ Stevan	1937–1941
DAMJANOVIĆ Ljubiša „Đaša“	1935–1941	DREKALOVIĆ Marjan (30. juli 1959, Zmajevu)	1975–1976
DAMJANOVIĆ Sava „Lika“	1926–1938	DRMANOVIĆ Žarko (3. maj 1967, Vinkovci)	1983 ...
DAMJANOVIĆ Vasa	1930–1938	DUČAK	1927–1963
DARDAI Pal (8. novembar 1954, Vemend – Mađarska)	1986	DUDAK Stevan (15. avgust 1939, Futog)	1961–1963
DAVIDOVIĆ Duško (1966, Novi Sad)	1980	DUDAŠ Šandor	1922–1927
DAVIDOVIĆ Radomir (2. decembar 1961)	1976–1977	DUGANDŽIJA Nedeljko (1. april 1935, Staro Selo)	1961–1965
DEDIĆ Slobodan (6. septembar 1966, Sombor)	1982 ...		
DEJANOVIĆ Dejan	1938–1947		
DELIBAŠIĆ Dejan	1952–1953		
DELIBAŠIĆ Milorad (20. avgust 1953)	1970		
DELICAT Anselme (17. avgust 1960, Kongo) došao iz Gabona	1984 ...		

DUJŠIN	1920	GAČEŠA Dragan (12. oktobar 1965, Stepanovićevo)	1979...
DUKAI Ferenc (19. april 1959)	1979	GAČEŠA Saša (12. februar 1964, Novi Sad)	1976-1977
DUMOVIĆ Aleksandar	1939-1941	GAGIĆ Borivoj	1929-1932
DUNĐERSKI Ljubiša (26. maj 1972, Doboj)	1983...	GAJDOBRANSKI Milivoj	1954-1955
DUŠA Deneš (2. aprila 1960, Temerin)	1977-1978	GAJIĆ Aleksandar (31. mart 1970, Novi Sad)	1983...
DUVANČIĆ Josip-Mića (1. oktobar 1935, Razvođe-Drniš)	1958-1960	GAJIĆ Dušan (16. oktobar 1947)	1965-1966
DERI Aleksandar (18. juli 1963, Novi Sad)	1975-1977	GAJIĆ Ivan	1946-1950
DERMAN Predrag (26. mart 1968, Novi Sad)	1982	GAJIĆ Kosta	1947-1949
ĐINĐIĆ Mišdrag (10. avgust 1950, Odžaci)	1973-1976	GAJIĆ Miroslav (27. septembar 1966, Čurug)	1982...
ĐORĐEVIĆ Đorđe	1948-1950	GAJIĆ Živko (24. januar 1917, Derвента)	1931-1936
ĐORĐEVIĆ Ozren	1936-1939	GAJIN Branislav (11. april 1953, Kovilj)	1973-1976
ĐORĐEVIĆ Tomislav (8. oktobar 1956)	1972	GAJIN Duško	1939-1941
ĐORĐEVIĆ Svemir (1. januar 1947, Čepin, Osijek)	1966-1968	GAJIN Stevan	1954-1956
ĐORĐIJEVSKI Dragan (6. maj 1971, Novi Sad)	1984...	GAJINOVIĆ Đorđe-Gaja (29. novembar 1935, Ledinci)	1950-1956
ĐORĐIJEVSKI Zoran (1. maj 1964, Kač)	1980-1982	GALAMBOŠ Franja (20. februar 1962, Sremski Karlovci)	1975-1980
ĐUKIĆ Dragan (9. februar 1963, Temerin)	1978-1984	GALAMBOŠ Laslo (26. septembar 1944, Budimpešta)	1968
ĐUKIĆ Stevan (13. novembar 1958, Čuprija)	1973-1976	GALETIĆ dr Vladimir Cibra (19. april 1947, Novi Sad)	1964-1965
ĐURAN Mihajlo (24. maj 1958, Novi Žednik)	1982-1983	GARDINOVAČKI Zoran (22. novembar 1959, Novi Sad)	1974-1976
ĐURAN Vlada (12. decembar 1954, Osijek)	1970-1972	GARELOVIĆ Miroslav (25. april 1949, Prhovo)	1961-1966
ĐURĐEV Branislav (3. juni 1972, Novi Sad)	1985...	GAVANSKI	1914-1920
ĐURIĆ Milisav	1934-1938	GAVANSKI Zoran (27. jun 1966, Novi Sad)	1980
ĐURIŠIĆ Nikola (25. januar 1964)	1977	GAVRIĆ Milenko (25. januar 1959)	1972-1974
ĐUROVIĆ Milan (16. januar 1963, Feketić)	1982-1986	GAVRILOVIĆ Stanoje	1919-1923
ĐUROVIĆ Radivoj (25. april 1957, Vrbas)	1979-1980	GEMERI Vilmoš	1946-1947
ĐUROVIĆ Zoran (25. maj 1955, Feketić)	1981-1984	GENČIĆ Milenko (15. maj 1929, Beograd)	1945-1947
DŽADŽIĆ Petar (1. decembar 1940, Pirot)	1958-1959	GETO	1929
DŽANIĆ Svetozar Lala (1917, Mandelos)	1934-1936	GLONČAK Miloš (gost - „Spartak“ - Subotica)	1949
DŽUKLJEV Dragan (22. maj 1957)	1971-1975	GLUVAKOVIĆ Dragoslav (27. april 1961, Vinkovci)	1977-1978
EKMEDŽIĆ Obren (21. mart 1938, Vojka)	1961-1962	GOSTOVIĆ Todor „Englez“	1938-1941
EKRET Istvan (4. septembar 1947, Titel)	1963	GOGIĆ Rade (6. oktobar 1963, Temerin)	1976-1982
ENAHOLO Frederik (12. mart 1971, Novi Sad)	1983	GRAGAROV Vasa Braca (1905, Novi Sad)	1920-1931
EVETOVIĆ Stevan (26. april 1937, Novi Sad)	1955-1956	GRUBOR Lazo (9. februar 1959, Bačko Dobro Polje)	1979...
FABRI Jožef (24. februar 1955, Kula)	1979	GRNČARSKI Milenko (21. januar 1962)	1980
FALB Zoltan (1. decembar 1960)	1974	GRUJIĆ Milan (20. februar 1955, Novi Sad)	1974-1977
FARAGO Gabor (16. septembar 1967, Novi Sad)	1982	GRUJIĆ Zoran (6. septembar, 1969, Novi Sad)	1980...
FARAGO Ivan (16. oktobar 1962)	1980	GUCUNSKI Stanimir (27. oktobar 1956)	1971
FEKETE Karlo (13. april 1940, Pančevo)	1955-1958	GUDELJ Petar (20. oktobar 1955, Crikvenica)	1984
FIFA Kujtim (27. avgust 1966, Novi Sad)	1984...	GULIN Zlatko (22. februar 1949, Slavonska Požega)	1961-1964
FILEP Laslo (2. januar 1941, Novi Sad)	1956-1957	GUTEŠA Dragan	1978
FILIPOVIĆ	1934	GVOZDENAC Goran (3. maj 1964, Novi Sad)	1977-1979
FILIPOVIĆ Aleksandar (6. oktobar 1950, Novi Sad)	1961-1965	GVOZDENOVIĆ Mile Buca	1973
FILIPOVIĆ Dobrica (3. oktobar 1947, Novi Sad)	1963-1964	HADNAĐ Robert (24. juli 1967, Bečej)	1982...
FILIPOVIĆ Đorđe (15. novembar 1949)	1966-1967	HADNADEV Saša (15. mart 1968, Novi Sad)	1981
FILIPOVIĆ Nikola (9. decembar 1946, Grepaja)	1961-1966		
FLORIĆ Voja (9. avgust 1939, Ledinci)	1957		
FRANCER Ivan (26. juli 1947, Subotica)	1963		
FRANIĆ Vladimir (1. oktobar 1957, Novi Sad)	1972-1978		
FRATUCAN Milutin	1958		

HADŽIĆ Dragojub	1952–1955	IVANIŠ Milorad (13. decembar 1955)	1971–1973
HAJDER Čeda (6. avgust 1962, Kanjiža)	1979–1980	IVANOVIĆ Branko (21. oktobar 1962, Novi Sad)	1975–1977
HAJDER Zoran (3. septembar 1963, Kanjiža)	1978–1979	IVANOVIĆ Goran (25. april 1971, Novi Kneževac)	1983...
HARDI Nikola	1931–1936	IVAŠKOVIĆ Jovan (9. jun 1956, Bela Crkva)	1975–1976
HAS Fric	1939–1941	IVEZIĆ Vlastimir (1. april 1935, Kruševac)	1951–1953
HASANEFENDIĆ Sead (1. avgust 1948, Novi Sad)	1963–1964	IVEZIĆ Zvonko (17. februar 1949, Vajska)	1965–1976
HENGL Aleksandar (18. mart 1968)	1981	IVKOVIĆ	1920
HERCEG Anton	1949–1950	IVOŠ Aleksandar-Aca (28. jun 1931, Loznica)	1954–1961
HERCEG Dragoslav (9. februar 1948, Kula)	1963	JABLAN Dragan (7. decembar 1958, Feketić)	1976–1983
HEROR Lazar	1954–1959	JABLANOV Milorad (10. novembar 1931, Novi Kneževac)	1952–1959
HESKO	1923–1925	JACKOVIĆ Miroslav (23. mart 1965, Aleksandrovac)	1980–1981
HEVIZI Petar Pisa (17. jul 1940, Novi Sad)	1957–1964	JAGER Rudolf (5. juli 1956, Novi Sad)	1971
HIRMAN Franja (15. februar 1922, Zrenjanin)	1949–1955	JAKOVLJEVIĆ	1974
HLADNI	1932	JAKOVLJEVIĆ Miroslav (19. novembar 1952, Priboj)	1977–1979
HLOŽAN Pavel (4. avgust 1961, Bački Petrovac) 1978–1983	1978–1983	JAKŠIĆ Vladimir (18. novembar 1958, Rijeka)	1973–1974
HOČEVAR Viktor (17. mart 1939, Paraćin)	1956–1957	JAKUŠ Stevan	1949
HOFMAN Rudolf Rudika	1931–1936	JAMNIK Franja	1939–1941
HOROŠKO Aleksandar (25. mart 1962, Novi Sad)	1975	JAMŠEK Miroslav (7. novembar 1951, Indija)	1969–1970
HORVAT Ferenc (8. april 1959)	1973–1977	JANDRIĆ Đurica (4. septembar 1959, Ravno Selo)	1974–1978
HORVAT Šandor (9. mart 1960, Novi Sad)	1974–1978	JANDRIĆ Miroslav (31. januar 1962, Ravno Selo)	1975–1977
HOVIĆ Zoran (19. septembar 1959)	1975	JANIK	1946
HRISTOVSKI Dragan (18. januar 1952)	1971–1974	JANKOVIĆ Ilija (20. mart 1957, Ruma)	1974–1975
HRNJAK Dušan (23. juli 1948, Novi Sad)	1965–1967	JANUZOVIĆ Nenad (13. februar 1961, Beograd)	1976–1977
HRUBIK Zlatko (11. oktobar 1963, Lug-Beočin)	1980–1982	JANJUŠ Slobodan (7. januar 1952, Sarajevo)	1977–1978
HUC Rudolf	1960	JARIĆ Žarko (3. januar 1959, Bosanski Petrovac)	1976–1977
IBROL Bakšim (8. septembar 1966, Novi Sad)	1981	JAŠAREVIĆ Nedžad (28. avgust 1970, Novi Sad)	1983...
IČIN Milan (8. avgust 1960, Odžaci)	1976–1982	JELAČIĆ Spasoje (17. maj 1968, Novi Sad)	1981...
IGNJAČEV Sava Zec	1914–1925	JELAČIĆ Risto (22. avgust 1958)	1973
IGNJATOVIĆ Nedeljko (8. avgust 1949, Budisava)	1965	JELIĆ Milenko	1946
IGNJATOVIĆ Slobodan (6. novembar 1944, Novi Sad)	1962–1965	JELIĆ Slobodan (8. mart 1955, Mostar)	1969–1971
ILIĆ Boško (15. novembar 1958, Sombor)	1974–1975	JERGIĆ Dobrivoj (28. avgust 1935, Sombor)	1961–1965
ILIĆ Josif (31. avgust 1950, Aleksandrovac)	1976...	JEKOV Dragoslav Gane (18. novembar 1945, Zrenjanin)	1961–1962
ILIĆ Milan (30. april 1962, Novi Sad)	1975–1976	JEVREMOVIĆ Dragan (18. mart 1961, Žabalj)	1974–1976
ILIĆ Momčilo Moma	1953–1954	JEZERKIĆ Jovan	1945–1946
ILIĆ Ranko (26. avgust 1951)	1970	JOCIĆ Aleksandar (28. septembar 1964)	1977
ILIJEVSKI Danilo (29. juni 1951, Novi Sad)	1966–1969	JOCIĆ PETAR-Perić (2. mart 1941, Novi Sad)	1957–1960
ILIN Borislav (23. januar 1943)	1958–1960	JOCKOV Živa	1954–1957
ILUC Rudolf (5. april 1943, Vukovar)	1960–1961	JOCKOVIĆ Jovan	1914
ISAKOV Lazar (9. februar 1949, Silbaš)	1961–1967	JOCKOVIĆ Svetozar	1914
ISAKOV Miodrag (20. mart 1950, Zemun)	1961–1965	JOJKIĆ Dušan (7. februar 1960)	1974–1976
ISAKOV Petar (19. februar 1960, Kač)	1976	JOKANOVIĆ Miodrag (22. februar 1958)	1972–1976
ISIJANOV Vladimir (20. februar 1946, Novi Sad)	1961		
IVANČEVIĆ Zoran (26. decembar 1961)	1979		
IVANIĆ Gojko (11. novembar 1936, Novi Karlovci)	1954–1955		

JOKIĆ Dragan (26. oktobar 1968, Novi Sad)	1981...	KARANFILOVIĆ Stevan (7. mart 1921. Skoplje)	1946–1952
JOKIĆ Saša (3. septembar 1965, Novi Sad)	1980	KARANOVIĆ Ratko (18. oktobar 1962)	1977–1978
JOKSIMOVIĆ Dragiša (29. decembar 1933, Novi Bečej)	1955–1956	KARANOVIĆ Žarko (28. jul 1949, Bački Jarak)	1961–1964
JOVANDIĆ Steva (18. oktobar 1965, Novi Sad)	1981...	KARAPANDŽA Ivica (7. decembar 1960, Zenica)	1974–1976
JOVANIĆ Mladen (8. oktobar 1960, Pečenog Ilova)	1983...	KARLAVARIS – Zec	1939–1940
JOVANIĆ Slobodan (6. oktobar 1944)	1972–1973	KASAŠ Atila (21. septembar 1968, Bečej)	1983...
JOVANOVIĆ Aleksandar (5. oktobar 1946, Zmajevo)	1964	KATIĆ Joca Fijoka	1930
JOVANOVIĆ Branimir (28. septembar 1932, Novi Sad)	1950–1953	KATO Oskar (5. maj 1960, Budisava)	1975–1978
JOVANOVIĆ Jovan Puba	1919–1925	KČIKU Ismet (1. april 1968)	1982
JOVANOVIĆ Jovan Jovica (30. jun 1915, Ruma)	1937–1941	KECMAN Zoran (15. juli 1972, Novi Sad)	1983...
JOVANOVIĆ Jovan (6. avgust 1940, Novi Sad)	1957	KEPIĆ	1938
JOVANOVIĆ Milan (26. januar 1946, Novi Sad)	1961–1965	KEREKEŠ Josip (7. februar 1960, Tovariševo)	1975–1977
JOVANOVIĆ	1975–1980	KESIĆ Dušan (3. februar 1953, Stepanovićevo)	1972
JOVANOVIĆ Radovan (15. maj 1959)	1973	KEŽIĆ Ivan (2. juli 1956)	1971
JOVANOVIĆ Slobodan (1. avgust 1949, Peć)	1970–1973	KISAČANIN Dragan (29. februar 1962)	1977–1978
JOVANOVIĆ Stevan (17. februar 1960, Novi Sad)	1974–1976	KIŠO Nebojša (23. oktobar 1965)	1979
JOVANOVIĆ Stojan	1919–1926	KIŠ Peter (8. februar 1958, Novi Sad)	1972–1976
JOVANOVIĆ Todor Toza	1935–1941	KIŠPAL Ferenc (16. avgust 1939, Senta)	1958–1960
JOVANOVSKI Branko (2. januar 1935)	1960–1961	KITANOVIĆ Saša (6. avgust 1970, Novi Sad)	1980...
JOVIĆ Borko (28. jun 1945, Velika Ilova)	1960–1963	KLASIĆ Radovan (18. decembar 1955, Nova Pazova)	1971
JOVIĆ Milovan (5. februar 1955, Beograd)	1979–1980	KLEM Aleksandar	1940–1941
JOVIĆ Svetislav (28. jun 1955)	1973	KLEM Mirko	1939–1941
JOVIČEVIĆ Drago (26. novembar 1945)	1969–1970	KLINAC Mile (29. avgust 1966, Žabalj)	1982
JOVIČIN Dušan (29. jun 1960, Đurđevo)	1976–1978	KLJAJIĆ Milorad (8. mart 1955, Novi Sad)	1970–1971
JOVIN Milan (12. juli 1955)	1973–1974	KNEŽEVIĆ Dragan	1951
JUGOVIĆ Bogdan-Kepa (21. juli 1941, Irig)	1960–1962	KNEŽEVIĆ Stojan (1. maj 1955)	1971
JURČIĆ Željko (21. juli 1948, Borovo)	1973–1980	KOBILAROV Stevan (22. avgust 1965, Vrbas)	1980
JURIŠIĆ Marko (12. april 1909, Bosanski Brod)	1929	KOJIĆ	1921
JURIŠIN Todor	1935–1941	KOJIĆ Milorad (10. februar 1966)	1979
KALENIĆ Milan-Tata		KOJIĆ Stevan (16. februar 1959, Bačka Palanka)	1975–1976
KALMAR	1948	KOKAI Lajoš (9. februar 1942)	1958–1963
KALOPER Branislav (18. maj 1965, Zrenjanin)	1979–1982	KOKANOVIĆ Zoran (9. april 1963, Novi Sad)	1977
KAMENAREVIĆ Milan	1951–1954	KOKOTOVIĆ	
KANAČKI	1975	KOLAK Ivan (11. oktobar 1966, Petrovaradin)	1980
KANAŽIR Aleksandar Šaca (8. juli 1913, Mošorin)	1931–1935	KOLAR Vlado (5. april 1965, Sremska Mitrovica)	1981
KANTARDŽIĆ Lazar Čikara	1947–1953	KOLAROVIĆ Dimitrije (14. mart 1951, Kralupi)	1967–1968
KARADŽIĆ Radivoj (28. oktobar 1937, Ljubljana)	1953–1955	KOLAROV Jovan (11. oktobar 1950, Zrenjanin)	1965
KARAMEHMEDOVIĆ Mehmed (19. mart 1944, Mostar)	1969–1971	KOLARSKI Dušan (4. mart 1958, Rumenka)	1972–1976
KARANFILOVIĆ Slobodan (14. maj 1959, Karavukovo)	1975–1977	KOLETAR Ištvan (10. novembar 1938, Subotica)	1958–1959
		KOMLJENOVIĆ Stevan (1. maj 1949, Bor)	1979–1982
		KOMNENOVIĆ Dragan	1952
		KONIBIR Pol (gost iz Blek Taun Sitija-Australija)	1983

KONTIĆ Dobrivoje (18. septembar 1958, Stepanovićevo)	1975–1976	KRIVOKUĆA Srboljub (14. mart 1928, Ivanjica)	1957–1958
KOPAČ Stanko (8. januar 1947, Novi Sad)	1962–1965	KRIVOKUĆA Stevan (12. februar 1952, Novi Sad)	1967–1969
KOROŠEC Leo	1933–1936	KRIVOKUĆIN Dimitrije (22. februar 1944)	1960
KORPA Zoltan (17. april 1970, Novi Sad)	1982...	KRKOVIĆ Dragan (23. septembar 1952)	1969
KOSANOVIĆ Milorad (4. januar 1951, Novi Sad)	1976–1979	KRMPOTIĆ Zlatko	1974
KOSIĆ Miloš	1926–1934	KRNJAJSKI Damjan (2. septembar 1939, Krušedol)	1956–1959
KOSO Laslo (26. april 1964, Novi Sad)	1978–1979	KRSMANOVIĆ Dragan (14. mart 1962, Novi Sad)	1976–1977
KOSTADINOVIĆ Vukan (1. novembar 1971, Novi Sad)	1983...	KRSTIĆ Dobroslav (5. februar 1932, Novi Sad)	1950–1962
KOSTIĆ Miroslav (15. mart 1960)	1973–1976	KRSTIĆ Jova	1936–1941
KOSTIĆ Slobodan (20. oktobar 1962)	1978	KRSTIĆ Laza (12. septembar 1939, Novi Sad)	1955–1956
KOSTIĆ Todor-Ciga	1975	KRSTIĆ Milča (23. maj 1956)	1973–1975
KOSTOVSKI Dragoljub (31. mart 1947, Skoplje)	1963–1965	KRSTIĆ Radomir (23. novembar 1927, Begeč)	1946–1960
KOTRBA Franja	1935–1941	KRSTIĆ Saša (28. juni 1971, Odžaci)	1985...
KOVAČ Gabor (24. septembar 1950, Novi Sad)	1967–1970	KRTINIĆ Vladimir (1. decembar 1959, Zemun)	1976–1980
KOVAČ Žolt (8. septembar 1966, Bačko Petrovo Selo)	1982...	KRTOLICA Velimir (21. oktobar 1950, Vrbas)	1973
KOVAČEV Dositej	1914	KRUNIĆ Slobodan (9. maj 1945, Mošorin)	1960–1966
KOVAČEV Miodrad Kove	1952	KUKIĆ Nebojša (7. juli 1952, Doboj)	1969–1970
KOVAČEVIĆ	1919	KUKOLJ Zoran (2. septembar 1963)	1978
KOVAČEVIĆ	1946–1952	KURCINAK Stevan (4. april 1948, Irig)	1963–1970
KOVAČEVIĆ Branislav (4. mart 1968, Novi Sad)	1982	KUSTUDIĆ Miodrag (1. april 1951, Lovćenac)	1971–1974
KOVAČEVIĆ Đorđe (1. juli 1950)	1970–1971	LAGUMDŽIJA Zlatko (17. februar 1960)	1974–1975
KOVAČEVIĆ Milan (10. oktobar 1970, Novi Sad)	1982	LAKIĆ Milorad	1975
KOVAČEVIĆ Rajko (12. januar 1948, Ada-Osijek)	1970–1979	LAKIĆ Tomislav (17. oktobar 1956)	1972–1975
KOVAČEVIĆ Stevan (14. avgust 1936)	1960–1961	LALIĆ Dušan (2. septembar 1951, Novi Sad)	1967–1969
KOVAČEVIĆ Zlatko (16. decembar 1958)	1973–1975	LALIĆ Đorđe (25. januar 1965, Bačka Palanka)	1976
KOVAČIĆ Nedeljko (17. april 1949, Ravno Selo)	1968	LALIĆ Miroslav (19. septembar 1960)	1978–1980
KOVRILIJA Boško (26. jul 1971, Beograd)	1984...	LAMBI Adolf (11. jun 1942, Pančevo)	1962–1966
KOVRILIJA Milan (1. januar 1950, Nakovo)	1970–1971	LANG Krešimir (27. septembar 1951, Petrovaradin)	1968–1969
KOZAREV Sava	1946	LASLO Pal (2. oktobar 1950, Novi Sad)	1967–1969
KOZLINA Aleksandar (20. januar 1942, D. Skrad)	1953–1959	LAUŠIN Branislav (29. juli 1935)	1960–1961
KRAJČAR Vladimir (7. novembar 1943)	1958	LAZAREVIĆ Stevan (3. oktobar 1940)	1961
KRAKANOVIĆ Vojislav (29. oktobar 1939, Čerević)	1957–1959 i 1963	LAZAREVSKI Branislav (8. jun 1958)	1976
KRAMAR Josip (4. avgust 1959)	1972	LAZIĆ Aleksandar (12. mart 1958, Beočin)	1975–1976
KRCO Momir (4. decembar 1968)	1982	LAZIĆ Miladin (13. januar 1964, Rumenska)	1980
KRČMAR Milan (7. mart 1956)	1973	LAZIĆ Milivoj (5. april 1949, Novi Sad)	1961–1964
KREJIĆ Stanislav (28. avgust 1968, Bač)	1981...	LAZOVIĆ Borivoj (21. septembar 1943, Zagora, Kotor)	1960–1961
KRGIN Mladen (15. mart 1929, Žabalj)	1948–1955	LEDER	1934
KRIČKOV Radivoj-Sava „Kona“, „Čiča“	1919–1934	LEKOVIĆ Žarko (19. mart 1942, Virpazar)	1963
KRISTIJAN Laslo (9. septembar 1962, Feketić)	1976–1977	LELOVIĆ Miroslav (28. avgust 1967, Bugojno)	1982...
KRIŠANOVIĆ Boban (14. septembar 1972, Novi Sad)	1983...	LERINĆ Laslo (2. april 1949, Bačka Topola)	1969–1978
KRIVOKAPIĆ Slobodan (7. juli 1951, Novi Sad)	1968–1976		

LEŠKOV Ranko Lala (12. april 1926, Silbaš)	1952–1955	MAKSIĆ Stevan (9. januar 1957, Novi Sad)	1971–1973
LETICA Slobodan (20. oktobar 1956, Vukovar)	1975–1979	MAKSIMOVIĆ Dušan (6. januar 1940, Idvor)	1955–1958
LETIĆ Milan (28. februar 1939, Novi Sad, Čenej)	1956–1961	MAKSIMOVIĆ Miroslav	1954
LICENBERGER Janoš (4. septembar 1964, Kula)	1980...	MAKUH Đula (15. septembar 1961)	1975–1978
LIČINAR Slavko (9. avgust 1952, Budisava)	1969–1980	MALENČIĆ Ilija-Lala (4. septembar 1923, Mokrin)	1947–1956
LILIĆ Ranko (17. april 1965, Novi Sad)	1980	MALENČIĆ Petar (4. februar 1905, Novi Sad)	1921–1926
LOLIĆ Miroslav (1960)	1978–1980	MALENČIĆ Rodoljub-Rodac (3. mart 1903, Novi Sad)	1919–1926
LOMIĆ Radovan (6. maj 1941, Novi Sad)	1958–1959	MALENIĆ Zvonimir (25. maj 1931, Orlovat)	1955–1957
LOŠIĆ Milutin (21. avgust 1956, Gornji Zalukovik)	1972–1973	MALEŠEV Luka (9. jun 1939, Nadalj)	1955–1958 i 1963–1965
LOVRE Milan (22. jun 1965)	1979	MALEŠEV Predrag (14. avgust 1964, Novi Sad)	1977–1985
LOVRIĆ Ljubomir (gost – „Crvena zvezda“ – Beograd)	1947	MALETIĆ Milenko (1. januar 1943, Velika Ilova)	1958–1964
LUČIĆ Radovan (16. juli 1953, Subotica)	1977–1978	MALETIĆ Srboljub (16. juli 1953)	1969
LUKAČ Slobodan (4. oktobar 1949, Novi Sad)	1961–1965	MALIĆ Mladen Ocov	1946–1948
LUKAČ Žarko (15. septembar 1937, Srbobran)	1955–1956	MALINOVIĆ Dragan (2. novembar 1965, Pribelja, Glamoč)	1980
LUKANIĆ Friđeš	1946	MALJKOVIĆ Slavko (2. mart 1937)	1961
LUKIĆ Aleksandar (2. februar 1947, Kačarevo)	1963	MANČIĆ Dragoljub (21. mart 1950, Kula)	1966–1969
LUKIĆ Franja (15. novembar 1941, Sombor)	1960–1961	MANDIĆ Božidar (1. januar 1952, Novi Sad)	1967–1969
LUKIĆ Miladin (3. avgust 1959, Šid)	1984	MANDIĆ Danilo (3. novembar 1953, Subotica)	1978
LUKIĆ Nenad (5. avgust 1958)	1972–1976	MANDIĆ Miroslav (4. decembar 1949, Novi Sad)	1966–1969
LUKIĆ Nikola (7. novembar 1957)	1979	MANOJLOVIĆ Miodrag (29. januar 1954, Sremska Mitrovica)	1969–1971
LUPUROV Lazar (14. juli 1947, Zrenjanin)	1963–1966	MANOJLOVIĆ Momčilo	1934–1935
LUTOVAC Zoran (4. novembar 1971, Kruševo-Dragaš)	1983...	MANOJLOVIĆ Momčilo Mongol	1946
LUTROV Ivan (30. oktobar 1949, Vajska)	1965	MANOJLOVIĆ Šandor	1920
LJUBIČIĆ Saša (10. avgust 1968, Vrbas)	1982...	MAREŠ Siniša (19. septembar 1962, Njegoševo)	1978–1983
LJUBINKOVIĆ Milenko	1926–1930	MARGIT Janoš (23. juli 1943, Novi Sad)	1960–1964
LJUBOJEVIĆ Jovan-Joca	1914–1922	MARIĆ Dušan	1936
LJUBOJEVIĆ Nemanja (25. maj 1940, Novi Sad)	1959–1963	MARIĆ Đura (16. septembar 1931, Novi Bečej)	1950–1955
MAČAK Martin	1946–1947	MARIĆ Đuro (15. mart 1944, Drvar)	1965
MACKO Josip	1949–1952	MARIĆ Goran (18. februar 1971, Novi Sad)	1983...
MAČKO Jožef (24. februar 1953)	1968–1969	MARIĆ Savo (2. decembar 1955, Crvenka)	1980–1982
MAJER Milan (28. juli 1963, Novi Sad)	1977–1980	MARIĆ Slavko (2. septembar 1953)	1979
MAJER Zlatko (27. januar 1958, Subotica)	1978–1980	MARIĆ Zoran (21. februar 1960, Boka)	1979...
MAJOROŠ Petar (25. avgust 1963, Kač)	1978–1982	MARINKOVIĆ Anđelko (19. novembar 1948, Ridica)	1964–1968
MAJSTOROVIĆ Branislav (27. maj 1969, Novi Sad)	1982	MARJANOVIĆ Dragan (3. novembar 1956)	1972
MAJTAN Aleksandar (15. mart 1913, Novi Sad)	1936	MARJANOVIĆ Đorđe (22. april 1938, Novi Sad)	1954–1957
MAJTAN Đorđe (1. januar 1939, Novi Sad)	1957	MARJANOVIĆ Jovan-Joca (28. juni 1915, Novi Sad)	1939–1950
MAJTAN Mihajlo-Miška (29. juni 1910, Novi Sad)	1933–1947	MARJANOVIĆ Nikola (1. avgust 1957, Beograd)	1986...
MAKIEDO Edo	1920–1922	MARJANOVIĆ Stanko	1925–1927
		MARJANSKI Branko	1954–1956

MARKOVIĆ Blagoje (7. april 1968, Prijani-Glamoč)	1982	MIJOVIĆ Žarko (24. decembar 1946, Doboji)	1963
MARKOVIĆ Boža-Kengur	1926–1940	MIJUCIĆ Zoran (23. decembar 1968, Šid)	1985...
MARKOVIĆ Dušan Luks (1902)	1921–1935	MIKALAČKI Dragan (26. decembar 1949, Kikinda)	1965–1966
MARKOVIĆ Dušan Sivonja	1930	MIKEŠ	1932
MARKOVIĆ Mija	1931	MIKIĆ Aleksandar (23. oktobar 1971, Novi Sad)	1983...
MARKOVIĆ Pera	1939–1941	MILADINOVIĆ Svetislav	1937
MARKOVIĆ Siniša (14. jun 1963)	1978	MILANKOV	1970
MARKOVIĆ Slobodan (12. novembar 1962, Indija)	1980–1981	MILANKOVIĆ Petar (16. septembar 1941)	1961
MARKOVIĆ Velja	1938–1941	MILANOV Mladen (29. mart 1950, Novi Sad)	1965
MARKOVIĆ Zdravko (6. avgust 1954)	1971	MILENKOVIĆ Miroslav (29. april 1953)	1976–1977
MARŠALEK Zlatko (5. februar 1955, Lukavac)	1973–1974	MILETIN Žarko	1929
MARTINOVIĆ Đorđe (24. mart 1965, Novi Sad)	1976–1981	MILIĆ	1974
MARTINOVIĆ Nikola (2. januar 1957)	1972–1973	MILIĆ Đorđe (27. oktobar 1943, Beograd)	1960–1966
MASLAČ Ivan (10. decembar 1964, Novi Sad)	1978	MILIĆ Ljubomir (22. april 1946, Novi Sad)	1961–1962 i 1964–1966
MATEOVIĆ Adolf-Puba	1938–1947	MILIĆEV Milorad	1914
MATIĆ Radoslav (2. novembar 1957, Sremska Mitrovica)	1976–1977	MILIČIĆ Darko (25. avgust 1968, Vrbas)	1982...
MATIĆ Zoran (22. oktobar 1964)	1977–1980	MILINKOV Vladimir (30. juli 1964, Žabalj)	1979–1982
MATIĆ Žarko (9. maj 1911, Pirot)	1937–1940	MILINOV Jovan (10. mart 1945, Šajkaš)	1966–1967
MATKOVIĆ Josip	1973	MILINSKI Robert (19. jun 1963, Novi Sad)	1977
MATKOVIĆ Gustav Gustika	1948	MILIVOJEV Gradoje (20. januar 1949, Kovilj)	1967–1968
MAZIĆ	1971	MILOJKOVIĆ	1924
MEDARIĆ Ivan	1938–1941	MILOJKOVIĆ Aca (19. oktobar 1950, Kraljevo)	1971–1974
MEDAKOVIĆ Mile (29. avgust 1961)	1975	MILOSAVLJEVIĆ Aleksandar (27. jun 1962, Skoplje)	1976–1978
MEDIĆ Đura (15. januar 1942, Bosanski Petrovac)	1965	MILOSAVLJEVIĆ Zoran (2. juli 1961, Novi Sad)	1974–1981
MEDIĆ Momčilo (1. maj 1962, Novi Sad)	1981–1984	MILOŠ Miša (22. septembar 1967, Rijeka)	1984...
MEDURIĆ Đorđe (8. septembar 1957)	1973	MILOŠEVIĆ Bojan (27. oktobar 1967, Osijek)	1979...
MEDIMOREC Mario (27. juli 1963, Novi Sad)	1975–1984	MILOŠEVIĆ Đorđe Đuka	1951–1954
MESAROŠ Andraš (1. februar 1959, Kikinda)	1981–1985	MILOŠEVIĆ Milenko Giga	1931
MEŠANOVIĆ Slobodan (8. avgust 1945, Beograd)	1965–1966	MILOŠEVIĆ Mima	1952–1955
MIĆANOVIĆ Zlatomir (8. decembar 1954, Zrenjanin)	1979–1983	MILOŠEVIĆ Miodrag (16. septembar 1943, Lajkovac)	1960–1963
MIČIĆ Dragan (18. septembar 1963, Novi Sad)	1977–1984	MILOŠEVIĆ Predrag (15. septembar 1964, Gajdobra)	1976...
MIČIĆ Petar (21. avgust 1946, Mileševo)	1965	MILOŠEVIĆ Svetozar	1963
MIČOVIĆ Čedomir (1. april 1955, Lučani)	1977–1985	MILOŠEVIĆ Radomir (29. januar 1962)	1979
MIHAILOVIĆ Žarko Crevonja	1929	MILOŠEVIĆ Zoran (21. avgust 1937, Požarevac)	1961–1962
MIHAJLOVIĆ Boško	1925–1940	MILOŠEVIĆ S. Zoran	1963–1964
MIHAJLOVIĆ Stojan Roka	1939–1949	MILOŠEVIĆ	1937
MIHALJČIĆ Milenko (18. juli 1969, Novi Sad)	1981	MILOVANOV Predrag (4. oktobar 1963, Novi Sad)	1980...
MIHALJEVIĆ Milan (15. oktobar 1952)	1969	MILOVANOV Sima (10. april 1923, Bečeji)	1947–1958
MIHOJEVIĆ Nikola Moša (27. decembar 1919, Stolac)	1940–1941	MILOVANOVIĆ Dušan (1. mart 1951, Sremska Rača)	1970–1971
MIJATOV Duško (28. septembar 1971, Novi Sad)	1983...	MILOVANOVIĆ Petar (1944, Bresnica)	1969
MIJATOVIĆ Boško (3. januar 1951)	1968–1969	MILOVIĆ	1952
MIJATOVIĆ Petar (10. februar 1937, Vršac)	1961–1963	MILUTINOVIĆ Dragan-Šilja (7. februar 1940, Deronje)	1955–1960
MIJIĆ Dušan (23. januar 1967, Krupa na Vrbasu)	1982...	MILUTINOVIĆ Milan	1934–1936

MIRANOVIĆ Dragan (18. maj 1956, Feketić)	1973–1980	MUTIBARIĆ Milan	1952–1954
MIRČETIĆ Božidar (4. novembar 1957, Novi Sad)	1974–1977	NAĐ Boris (23. septembar 1972, Novi Sad)	1983...
MIRJANIĆ Saša (4. avgust 1966, Kovilj)	1981–1985	NAĐ Mihajlo (4. juli 1960)	1975–1976
MIRKOV Vladimir	1950	NAĐ Šandor (29. april 1956, Temerin)	1978–1981
MIRKOVIĆ Dragan (2. april 1945)	1962–1964	NAGEL Zdenko (29. avgust 1959)	1974
MIRNIĆ Živko (5. juli 1959, Novi Sad)	1972–1977	NAJVIRT Igor (1. jun 1956)	1971–1974
MIROSAVLJEVIĆ Nikola (6. novembar 1951, Železnik, Beograd)	1963–1967	NARANDŽIĆ Mikloš (6. april 1960, Subotica)	1982–1983
MIŠIĆ Nikola (31. mart 1938, Novi Sad)	1958–1963	NAŠTEVSKI Aleksandar (4. decembar 1955)	1973
MIŠIĆ Zoran (14. decembar 1953, Lukićevo)	1976–1977	NASTIĆ Slaviša (26. april 1960, Gardinovci)	1975–1976
MIŠKOV Slobodan Dečko	1938–1941	NEDELJKOV Đorđe (1. septembar 1952)	1970
MIŠKOVIĆ	1973	NEDELJKOVIĆ Đorđe (30. avgust 1953, Kladovo)	1973
MIŠKOVIĆ Sava (4. novembar 1967, Apatin)	1982...	NEDELJKOVIĆ Mile	1934–1937
MITIĆ Dejan (25. januar 1961, Priština)	1979–1981	NEDELJKOVIĆ Predrag	1934–1936
MITIĆ Žarko (15. oktobar 1959, Novi Sad)	1975–1979	NEDELJKOVIĆ Svetozar Ciga	1948
MITRIĆ Radun-Rade (6. jun 1959, Prokuplje)	1973–1977	NEMET Pal Paja Palika (20. juni 1910, Novi Sad)	1926–1941
MITRINSKI	1923	NENADIĆ Dušan (20. maj 1956, Novi Sad)	1973–1979
MITROVČAN Dragoljub (1. januar 1963)	1978	NEPIL Antun (17. maj 1938, Split)	1955
MITROVIĆ	1940–1941	NEŠIĆ	1934
MITROVIĆ Kostja	1926–1930	NEŠKOVIĆ	1968
MITROVIĆ Miša	1926–1930	NEŠTIĆKI Stevan (1. januar 1944, Kisač)	1960–1967
MITROVIĆ Ratko (28. septembar 1945, Uzovnica, Šabac)	1961–1965	NEŠTIĆKI S. Stevan (23. februar 1965, Novi Sad)	1978...
MLADENOV Rade (22. jun 1942)	1960–1961	NIKETIĆ Saša (24. avgust 1966, Novi Sad)	1981...
MLADENOV Vančo (7. decembar 1943, Strumica)	1961–1965	NIKEZIĆ Petar (3. april 1950, Zmajevu)	1965–1980
MLADENOVIĆ Milisav	1932	NIKIĆ Bogdan (1. januar 1939, Čantavir)	1956
MOGA dr Milan (11. oktobar 1902, Novi Sad)	1920	NIKITOVIĆ Branislav (1. oktobar 1966, Kamenica-Šavnik)	1982...
MOHAN George (28. septembar 1946, Lokve)	1966–1968	NIKOLETIĆ Jovan (6. februar 1963)	1977
MOKUŠ Imre	1946–1947	NIKOLIĆ Aleksandar (6. februar 1958, Novi Sad)	1972–1973
MOKUŠ Šandor Cane (7. februar 1955, Novi Sad)	1974...	NIKOLIĆ Borica	1927
MOLNAR Geza	1922	NIKOLIĆ Čeda	1950–1953
MOLNAR Mirko (4. februar 1962, Novi Sad)	1976–1978	NIKOLIĆ Đorđe (12. januar 1951, Novi Sad)	1967–1968
MOLNAR Slavko (28. septembar 1968, Đurđevo)	1981...	NIKOLIĆ Jovan Joška (28. februar 1911, Beograd)	1938–1947
MOLNAR Vladimir (11. januar 1938, Zemun)	1955	NIKOLIĆ Jovan (24. februar 1949)	1966
MOLJAC Gavra (28. avgust 1947, Novi Sad)	1963	NIKOLIĆ Mladen (14. januar 1963)	1976
MOMČILOVIĆ Mihajlo (19. novembar 1949, Beograd)	1964–1968	NIKOLIĆ Srđan (7. januar 1965, Novi Sad)	1977
MORAČA Miodrag	1973–1974	NIKOLIĆ Srđan (9. avgust 1966, Novi Sad)	1979...
MRĐANOV	1974	NIKOLIĆ Stanko (23. novembar 1946, Split)	1963–1964
MUHA Dragutin Karlo	1934–1936	NIKOLIĆ Žarko Žare (16. oktobar 1936, Novi Sad)	1952–1969
MUJIĆ Ibrahim (1952)	1976–1977	NIKOLOVSKI Kiril (Kavadarci)	1969–1970
MULIĆ Jovan	1939–1941	NINKOV Aleksandar (13. februar 1968, Novi Sad)	1980...
MULIĆ Mirko	1939–1941	NINKOVIĆ Dušan (17. novembar 1960, Sombor)	1978–1979
MUSIN	1936	NINKOVIĆ-PAVLOVIĆ Milutin Nine (1. januar 1927, Zajebčar)	1952–1954
MUSLI Miroslav (30. juli 1958)	1972–1976	NOGIĆ Vlado (6. septembar 1960, Donji Riječani, Doboj)	1981–1985
MUSLI Skender (15. februar 1960)	1972–1976	NOSEK Franja (16. februar 1940, Novi Sad)	1955–1958
MUSTADANAGIĆ Džemail (gost – „Dinamo“ – Zagreb)	1975	NOVAKOVIĆ Branislav (14. decembar 1958, Novi Kneževac)	1974...
MUŠTAGRUDIĆ Kaplan	1938–1939		
MUŠIĆKI Milorad (12. jun 1968, Nikšić)	1980...		

NOVAKOVIĆ Jovan Braca (22. juli 1923, Novi Sad)	1939–1940	PAŠIĆ Slobodan (2. novembar 1957, Indija)	1977–1978
NOVIĆ Zoran (1. septembar 1959, Vukovar)	1975	PAŠO Slavo (27. septembar 1952)	1970
NOVOSELAC Martin (10. novembar 1950, Vinkovci)	1972–1977	PATAČEVIĆ Stevan (6. april 1959)	1974–1977
NOVOSELAC Stevan (21. oktobar 1940, Kovilj)	1958	PAUNESKU Vasilije (20. januar 1920, Kovin)	1946–1947
NUKA Nedmi (19. avgust 1965)	1978–1979	PAVKOV Đorđe (9. februar 1944, Novi Sad)	1960–1964
OBRADOVIĆ Milovan (4. maj 1956, Sibnica–Blace)	1985	PAVKOVIĆ Slobodan (24. oktobar 1955, Novi Sad)	1970–1979
OBRADOVIĆ Ratko (17. avgust 1965)	1979	PAVKOVIĆ Vladimir (9. januar 1943, Šabac)	1959–1963
OBRADOVIĆ Zoran (2. juli 1969, Novi Sad)	1982...	PAVLIĆ Đorđe (29. avgust 1937, Drenovac–Šabac)	1960–1966
OGNJANOV Ivica	1977–1978	PAVLOVIĆ Milovan (12. februar 1950, Bagrdan)	1967–1969
OGNJANOV Milorad (16. oktobar 1908, Sveti Martin)	1928–1932	PAZMANJ Franja	1946–1951
OGNJANOVIĆ Perica	1923–1926	PEĆANIN Dušan	1957
OGNJANOVIĆ Uroš	1925–1927	PEJIĆ Branislav (18. novembar 1956)	1972
OLAH Josip (24. oktobar 1945, Subotica)	1967	PEJOVIĆ Dragoljub (1. januar 1950, Indija)	1968–1969
OLEAR Nikola (8. avgust 1965)	1977	PEJOVIĆ Labud (17. april 1961, Vrbas)	1973–1984
OKLOBDŽIJA Goran (20. februar 1967, Bačka Palanka)	1981...	PEJOVIĆ Milorad (16. avgust 1949, Lovćenac)	1968
OMALJEV Slobodan (6. maj 1963)	1978	PERAZIĆ Dojčin (17. decembar 1945, Cetinje)	1971–1974
OMEROVIĆ Sead (8. jun 1962, Novi Sad)	1975–1977	PERIĆ Marko (6. decembar 1955, Novi Sad)	1971–1976
OREŠKOVIĆ Siniša (21. oktobar 1946, Novi Sad)	1963–1965	PERIŠIĆ Mihajlo (24. mart 1955)	1970
ORLOVIĆ Vasa (15. februar 1965, Novi Sad)	1976	PERIŠIĆ Siniša (19. januar 1959)	1974–1976
OROS Janko (24. jul 1941, Đurđevo)	1958–1959	PERKOVIĆ Mirko (28. februar 1947, Držanlija, Livno)	1964
ORŠOŠ Ferenc (23. februar 1943, Novi Sad)	1958–1962	PEŠTALIĆ Mustafa (28. mart 1963, Brčko)	1981...
OSTOJIĆ Đorđe	1919–1925	PETKOVIĆ Gradimir (7. jun 1956)	1973–1977
OTAŠEVIĆ Srđan (7. januar 1962, Novi Sad)	1978–1980	PETKOVIĆ Milan Gomila	1948
OVARI	1921–1923	PETKOVIĆ Željko (8. januar 1967, Gornji Vrbljani–Ključ)	1981
PACULA Aljoša (12. avgust 1965, Novi Sad)	1982	PETKOVSKI Petar (gost iz Australije–Sidnej)	1983
PAIĆ	1929	PETLJANSKI Nikola–Čale (5. juna 1923, Silbaš)	1940
PAJIĆ Budisav (4. avgust 1951)	1967	PETRIĆ Dobroslov–Dobrica (18. januar 1927, Bačka Palanka)	1947–1955
PAJIĆ Zoran (24. oktobar 1957, Novi Sad)	1972–1978	PETRIĆ Milivoj	1954–1957
PAJOVIĆ Dušan (24. februar 1958, Beočin)	1975–1976	PETROV Milenko (28. avgust 1972, Novi Sad)	1983...
PALKOVLJEVIĆ Đorđe (28. avgust 1967, Novi Sad)	1983...	PETROV Nebojša (27. oktobar 1957)	1972–1973
PANDŽA Ivica (29. jun 1965, Petrovaradin)	1978–1980	PETROVIĆ	1938–1941
PANDŽA Zahid (6. mart 1963, Orašje)	1982	PETROVIĆ Aleksandar Aca Pikavac	1946–1950
PANIĆ Milan	1947–1949	PETROVIĆ Božidar Boško (7. april 1911, Bela Palanka)	1931–1934
PANTELIĆ Božidar (28. januar 1963)	1976	PETROVIĆ Branislav	1957–1960
PANTELIĆ Ilija (2. avgust 1942, Kozice)	1961–1969	PETROVIĆ Branko	1937–1941
PANTELIĆ Nikola (2. juli 1961, Tuzla)	1976–1978	PETROVIĆ Dobrica	1946
PAP	1923	PETROVIĆ Dragoslav	1933–1935
PAP Franja (27. avgust 1958)	1974–1976	PETROVIĆ Dušan (25. april 1964, Novi Sad)	1977–1979
PAPIĆ Čeda (22. oktobar 1950)	1967	PETROVIĆ Jovan Jovica (12. juli 1965, Split)	1979–1980
PAPIŠTA Atila (23. septembar 1963)	1978	PETROVIĆ Milan (29. novembar 1960, Odžaci)	1978–1983
PAPOVIĆ Mija (6. juli 1962, Novi Sad)	1975–1977	PETROVIĆ Miodrag (28. februar 1966, Slavonska Požega)	1980
PAŠANSKI Milan (2. avgust 1958, Novi Sad)	1975–1976	PETROVIĆ Radenko (22. april 1956, Novi Sad)	1971–1973
PAŠCAN Bora (1909, Novi Sad)	1932–1934	PETROVIĆ Rista	1922–1925
PAŠCAN Bora (22. oktobar 1919, Novi Sad)	1946–1947	PILIĆ Borivoj (9. novembar 1946, Novi Sad)	1963
PAŠCAN Sava (3. februar 1914, Novi Sad)	1936–1937	PILIPOVIĆ Dragan (10. januar 1970, Bačka Palanka)	1982...
PAŠCAN Uroš (1. februar 1912, Novi Sad)	1926–1937	PILIPOVIĆ Milorad (3. jun 1958, Banatsko Veliko Selo)	1977–1979
PAŠIĆ Ilija (gost – „Željezničar“ – Sarajevo)	1955		

PILIPOVIĆ Nikola (17. februar 1937, Bušević)	1955	PUŠIBRK Cvetko (25. oktobar 1947, Novi Sad)	1963
PINTAČ Đorđe (24. januar 1966, Novi Sad)	1979...	PUŠIBRK Vasa (27. juli 1945, Novi Sad)	1961–1969
PINTER Bela (2. novembar 1912, Novi Sad)	1936–1941	PUTNIK Stevan (29. juli 1954, Bečej)	1971–1972
PIRC	1919	RAC Mihail (8. januar 1963, Ruski Krstur)	1980...
PIRMAJER Josip (14. februar 1944, Srbobran)	1968–1972	RAC Vladimir (8. novembar 1943, Ruski Krstur)	1963–1964
PIVNIČKI	1934	RACIĆ	1949
PLAC Eduard-Edo (15. maj 1911, Sarajevo)	1934–1947	RACKOV Zoran (16. jun 1947, Kikinda)	1974–1975
PLAVŠIĆ Ivica (25. mart 1961, Novi Sad)	1974–1976	RAČIĆ Željko (26. oktobar 1966, Crvenka)	1985–1986
PLETL Stevan-Pišta	1947	RADAKOVIĆ Mile (1. januar 1949)	1967
PLJUCO Zoran (22. jun 1966, Bačko Dobro Polje)	1980...	RADANOV Milan (5. mart 1940, Kovilj)	1957–1958
PODHRADSKI Jan	1935–1937	RADANOVIĆ Branislav (1. mart 1951, Dujkovci)	1967–1968
POLICIR	1921	RADEKA Borislav (26. jun 1952)	1968–1969
POLJANSKI Triva (2. novembar 1942)	1959	RADENKOVIĆ	1975
PONJEVIĆ Radisav (20. mart 1947, Ravno)	1963	RADIĆ Rada (18. septembar 1948, Valjevo)	1972–1973
POPADIĆ Isidor (12. februar 1963, Novi Sad)	1975	RADIĆ Stevan (4. avgust 1945, Trubar)	1961–1963
POPARA Zoran (25. novembar 1947, Beograd)	1963–1965	RADIĆ Triva (25. mart 1946, Bukovac)	1963
POPESKU Virgilije	1938–1941	RADIČEVIĆ Miladin Mića (20. februar 1935, Beograd)	1958–1959
POPIĆ Miroslav (6. januar 1963)	1978	RADINOVIĆ Manojlo (19. april 1946, Sanski Most)	1963
POPIĆ Sava (25. avgust 1962, Novi Sad)	1976...	RADINOVIĆ Mlađa	1927–1930
POPNOVAKOV Milan	1954–1955	RADIŠIĆ Zoran (12. februar 1968, Novi Sad)	1982...
POPOV Jugoslav	1952–1955	RADIVOJEVIĆ Gradimir (4. maj 1943, Crveni Breg–Niš)	1959–1960
POPOV Milivoj (5. februar 1944)	1961	RADOJČIĆ Lazar (27. juli 1959, Novi Karlovci)	1979–1980
POPOV Radovan (11. decembar 1966, Novi Kneževac)	1981	RADIVOJEVIĆ Miladin	1958–1959
POPOVIĆ	1952	RADMANOVIĆ Nikola (1. mart 1969, M. Gata, Bihać)	1985...
POPOVIĆ Danilo (16. septembar 1942, Nikšić)	1970–1971	RADOJČIN Radovan	1926–1930
POPOVIĆ Marko (6. novembar 1919, Begeč)	1936–1937	RADIVOJEVIĆ Radovan Rade (9. septembar 1939, Crveni Breg–Niš)	1958–1960
POPOVIĆ Mijo (6. juli 1962)	1975–1977	RADOKOVIĆ Nikola (1. jun 1964)	1978
POPOVIĆ Milan (8. decembar 1963, Novi Sad)	1977...	RADOSAV Radivoj-Mika (7. decembar 1943, Zrenjanin)	1961–1972
POPOVIĆ Mile (26. oktobar 1957)	1972	RADOSAVLJEV Đorđe (21. novembar 1961, Novi Sad)	1982
POPOVIĆ Mile (5. februar 1968, Novi Sad)	1984...	RADOSAVLJEV Milutin (4. mart 1961, Lok)	1975–1981
POPOVIĆ Milorad (7. septembar 1954)	1971	RADOSAVLJEVIĆ	1949
POPOVIĆ Nikola Čata (1904, Novi Sad)	1923–1932	RADOSAVLJEVIĆ Ivica (29. juli 1952, Zrenjanin)	1976–1980
POPOVIĆ Petar (29. novembar 1938, Njeguši)	1961–1962	RADOŠEVIĆ Branislav (16. februar 1949, Novi Sad)	1963–1964
POPOVIĆ Radenko	1969	RADOŠEVIĆ Dragutin Čopa (5. avgust 1940, Seošćice–Titograd)	1958–1960
POPOVIĆ Saša (17. juli 1968, Novi Sad)	1981	RADOŠEVIĆ Millć Mića	1958–1959
POPOVIĆ Svetozar Braca	1930–1933	RADOŠEVIĆ Rada (4. mart 1964, Novi Sad)	1977–1979
POTKONJAK	1937	RADOVANOV Milenko Čiga (18. januar 1924, Futog)	1939–1941
POŽEGA Zvonimir-Zvonko	1938–1941	RADOVANOVIĆ Dragan (2. oktobar 1963, Beška)	1980
PRAŽIĆ Branko (20. juli 1948)	1961–1964	RADOVANOVIĆ Dušan (5. decembar 1952, Titograd)	1970–1971
PRICA Aleksandar (16. oktobar 1939, Banja Luka)	1960	RADOVANOVIĆ Jovan (28. septembar 1959, Novi Sad)	1973–1974
PRINCIP Valentino (14. avgust 1963, Temerin)	1977–1984	RADOVIĆ Dimitrije Mita (20. avgust 1938, Kovin)	1958–1969
PRODANOV Bora (19. juli 1946, Novi Sad)	1962–1965	RADOVIĆ Zoran (9. januar 1962, Novi Sad)	1976–1977
PRODANOV Obrad (18. juli 1941, Rumenka)	1956–1960	RADUKIN Milenko (25. april 1964)	1978
PRODANOVIĆ Marko (20. mart 1942, Vuković, Tuzla)	1962		
PRODANOVIĆ Veljko (4. decembar 1939, Veternik)	1957		
PROLE Veljko (25. decembar 1957, Zmajevu)	1972–1973		
PROŠIĆ Petar (5. decembar 1946)	1964–1966		
PULISAK Laslo (23. maj 1958)	1972–1974		
PURAC Dušan (14. novembar 1949, Novi Sad)	1961–1964		
PURAC Miladin (23. maj 1951, Novi Sad)	1973...		

RADULOV Zoran (12. oktobar 1968, Bačka Palanka)	1982 ...	ROGIĆ Borislav (19. oktobar 1963, Gornja Kozica)	1978–1979
RADUMILO Mirko (2. januar 1947, Banja Luka)	1962–1965	ROGIĆ Vojislav-Voja	1938–1941
RAĐENović Petar (6. mart 1958, Irig)	1973–1976	ROGIĆ Zvonimir (30. januar 1939, Beograd)	1956–1957
RAĐENović Željko (10. septembar 1959)	1975–1976	ROKIĆ Dušan-Čole (1. januar 1932, Klenak)	1958
RAJEVAC Milovan (1. februar 1954, Čajetina)	1980–1982	RUBIN Milan (4. avgust 1952, Kikinda)	1956–1959
RAJIĆ Jovica (13. januar 1964, Novi Sad)	1980–1982	RUDEŠ Zoran (17. septembar 1970, Novi Sad)	1983 ...
RAJIĆ Zoran (12. septembar 1965, Srbobran)	1982	RUDIĆ Sava-Pupak	1925–1928
RAJKOV Zdravko (5. decembar 1927, Čurug)	1949–1962	RUJEVIĆ Mirko (15. april 1946, Mrde Selo)	1961–1962
RAJKOVIĆ Goran (17. decembar 1964)	1979	RUMAN Pavel	1946
RAJKOVIĆ Milenko Gandi	1929–1938	RUPAR Branislav (6. juni 1941, Vršac)	1958
RAJKOVIĆ Srbojub Srba	1936–1941	RUPAR Gojko (25. avgust 1936, Novi Žednik)	1958
RAKIĆ Aleksandar (15. avgust 1967, Novi Sad)	1982	RUS	1923
RAKIĆ Đorđe (5. maj 1944, Beočin)	1960–1963	RUSOV Miroslav (30. jun 1958)	1972
RAKIĆ Joza (16. oktobar 1957, Futog)	1974–1976	RUŠKUC Nikola (14. avgust 1968)	1981
RAKIĆ Mladen	1934–1940	RUTONJSKI Mile (5. avgust 1954)	1974–1975
RAKIĆ Vladimir Kela (15. septembar 1939, Sombor)	1956–1960	RUTONJSKI Slobodan (18. avgust 1942, Novi Sad)	1960
RAKIĆ Vladimir (1. juli 1946, Novi Sad)	1966–1969	RUTONJSKI Vasa (5. oktobar 1952, Novi Sad)	1970–1980
RALETIĆ Đorđe	1931–1934	RUŽIĆ Stanko	1959
RALETIĆ Milenko	1934–1941	RUŽIČKA Pavle (21. januar 1967)	1981
RANKOVIĆ Jovan	1938	RUŽIN Dušan (16. septembar 1965)	1977
RANKOVIĆ Radivoj (21. februar 1940, Novi Sad)	1955	SABADI	1934
RAPAJIĆ Đorđe (30. januar 1961, Temerin)	1981 ...	SABLJAR Manojlo-Maša „Balkan“ (1916, Novi Sad)	1934–1936
RAPOTI	1940	SABO Elemir	1948–1951
RAŠTOVIĆ Cvetko (12. avgust 1959, Belegiš)	1977–1978	SABO Joakim (25. oktobar 1957)	1972–1977
RAŠETA Stevan (5. april 1961, Novi Sad)	1974–1965	SADŽAKOV Branislav (2. februar 1949, Novi Sad)	1963
RAŠETIĆ	1979	SAKALA Igor (27. februar 1965)	1979
RAŠIĆ Đorđe (31. maj 1960, Maradik)	1975–1977	SALAČ Jovica (7. decembar 1967, Rojtlinger, SR Nemačka)	1982 ...
RAŠIĆ Slobodan (28. februar 1960, Indija)	1976–1977	SAMARDŽIĆ Dragoljub (5. septembar 1946)	1966
RAŠIĆ Zvonimir (26. decembar 1935, Klobuk, Ljubuški)	1956	SAMARDŽIJA Dragan (24. septembar 1959, Sarajevo)	1982–1983
RAŠIOVAN Sima (10. decembar 1943, Novi Sad)	1959–1964	SAMARDŽIJA Milorad (26. februar 1949, Gajdobra)	1961–1969
RATKOVIĆ Branislav (28. jun 1960, Sremska Mitrovica)	1978	SAMARDŽIJA Radovan (21. februar 1951)	1966
RATKOVIĆ Momir (29. juli 1964)	1978	SANKOVIĆ Janko (7. maj 1942, Kula)	1963–1977
RATKOVIĆ Predrag (29. decembar 1961, Novi Sad)	1975–1978	SAULIĆ Nedeljko	1920
REDŽEPOV Hadži (26. avgust 1959, Novi Sad)	1974–1977	SAVANOVIĆ Zoran (8. decembar 1964)	1978
REDŽEPOV Kamber (10. jun 1963)	1975–1976	SAVANOVIĆ Živko (14. jun 1955)	1970–1974
REGODIĆ Dragan (25. januar 1967, Novi Sad)	1979 ...	SAVIĆ Dušan (28. maj 1960, Novi Sad)	1977–1984
RENHER Nikola (21. oktobar 1963, Novi Sad)	1978	SAVIĆ Vladimir (7. novembar 1943, Mačvanska Mitrovica)	1965–1975
RIMSKI Todor (23. septembar 1967)	1979	SAVIN Aleksandar (21. septembar 1943)	1965–1966
RISTIĆ Dušan (17. maj 1928, Srbobran)	1947–1954	SAVOVIĆ Ivan (17. avgust 1923, Beograd)	1947–1954
RISTIĆ Milan	1949	SEBASTIJAN Stevan (28. avgust 1967, Novi Sad)	1981 ...
RISTIĆ Pavle (7. mart 1931, Srbobran)	1951–1956	SEDER Emil	1927–1930
RISTIĆ	1937	SEDMAKOV Mile	1936–1941
RISTOVSKI Ljubomir (29. novembar 1969, Knin)	1982 ...	SEKE Stevan (9. decembar 1948, Požarevac)	1965
RODIĆ Đura (7. avgust 1939, Trubar, Bihać)	1955–1957	SEKEREŠ Stevan (26. septembar 1937, Mirkovac)	1958–1967
RODIĆ Gojko (3. april 1951, Novi Sad)	1967–1970	SEKULIĆ Sava (13. januar 1962)	1976–1977
RODIĆ Miloje (28. jun 1949, Bački Jarak)	1965–1968	SEKULIĆ Vojislav (4. avgust 1963, Novi Sad)	1978
RODIĆ Stevan (4. avgust 1946, Trubar, Bihać)	1963–1964	SEKULOVIĆ Milorad (10. oktobar 1950, Vrbas)	1973–1974
ROGANOVIĆ Novak (14. januar 1932, Senta)	1954–1964		

SELENA Sava (2. jul 1931, Beograd)	1949–1959	STARČEVIĆ Mića	1938–1947
SENTIN Čedomir (26. novembar 1936, Srpska Crnja)	1958–1966	STEFANOVIĆ „Bofl“	1921
SENTIN Veselin (4. avgust 1943)	1961–1962	STEFANOVIĆ Ljubiša (22. juli 1939, Leskovac)	1960–1962
SIC	1952	STEFANOVIĆ Stevan	1954–1955
SILBER Aleksandar-Drca	1926–1932	STEVANOV Branislav (27. oktobar 1959, Osijek)	1975–1976
SIMIĆ Dragan (16. februar 1957)	1971–1977	STEVANOV Dušan (17. decembar 1950, Begeč)	1967–1968
SIMIN Milan (19. decembar 1914, Subotica)	1936–1941	STEVANOV Karpo (15. februar 1970, Novi Kneževac)	1982 ...
SIMIN Petar (21. septembar 1921, Novi Sad)	1940–1941	STEVANOVIĆ Desimir (16. septembar 1949, Novi Sad)	1965–1966
SKALA Igor (27. februar 1965, Novi Sad)	1979	STEVIĆ Miroslav (26. februar 1959)	1979–1980
SKENDŽIĆ Jovan (1. maj 1969, Novi Sad)	1982 ...	STOJA Milan Bata (1920, Bačko Dobro Polje)	1938–1940
SLANKAMENAC Todor	1922–1928	STOJANOVIĆ Aleksandar (19. juni 1954, Kragujevac)	1986 ...
SLAVUJEVIĆ Mladen (29. avgust 1965, Zrenjanin)	1980	STOJANOVIĆ Mirko (gost – „Partizan“ – Beograd)	1955
SLEPČEV Jovan (9. oktobar 1930, Begeč)	1948–1958	STOJANOVIĆ Nastas (15. juni 1934, Beograd)	1955
SLIJEPEVIĆ	1974	STOJANOVIĆ Ozren Bajde (22. maj 1900)	1914–1921
SLIVKA Stevan	1954–1955	STOJANOVIĆ Predrag Čiga	1914–1923
SLUHA Mihailo	1939–1941	STOJČIĆ Aca Sikirica	1946
SMAJIĆ Spasoje (12. jun 1939, Šid)	1960	STOJKOVIĆ Aleksandar	1947–1948
SMILJANIĆ Budimir (1. oktobar 1969, Novi Sad)	1982 ...	STOJKOVIĆ Miroslav (2. septembar 1966, Novi Sad)	1980
SMILJKOVIĆ Zoran (7. april 1966)	1979	STOJNIĆ Željko (4. juli 1967, Bačka Palanka)	1982 ...
SOBČAK Franja (27. jun 1918, Žitište)	1946–1947	STOJŠIN Kosta	1925–1928
SOVILJ Anđelko (6. oktobar 1956)	1973–1977	STOKIĆ Slavoljub (24. decembar 1962, Indija)	1980–1983
SOVILJ Momčilo (7. oktobar 1939, Crveni Bok, Sisak)	1960–1961	STOŠIĆ Dragan (25. januar 1971, Novi Sad)	1982
SPASIĆ Milorad (30. novembar 1963, Odžaci)	1980–1983	STREHAR Rudolf (24. oktobar 1967)	1981
SPASIĆ Nebojša (10. april 1962, Novi Sad)	1976–1977	STRIČEVIĆ Milan (15. decembar 1941)	1961
SPREČAK Mirsad (3. januar 1964, Novi Sad)	1977 ...	STRIŽKA	1968
SRDANOVIĆ Tihomir (11. mart 1952, Srebrenica)	1975–1977	STRUHAR Stevan (16. oktobar 1955, Novi Sad)	1969–1971
SRDIĆ Stevan (1. juli 1945, Mošorin)	1961–1963	STUPAR Miroslav (25. februar 1962, Temerin)	1975–1977 i 1978–1981
SRĐANOV Ljubomir-Srđa (1. septembar 1923, Novi Sad)	1950–1951	SULJAKOVIĆ Jasmin (3. avgust 1970, Doboj)	1985 ...
SREČKOV Branislav Klica	1936–1939	SURDUČKI Dragan (15. januar 1946, Bečeji)	1961–1967
SREČKOV Živko Cule	1926–1929	SURLA Zoran (23. avgust 1961, Ada)	1977–1983
SREČKOVIĆ Bata	1948	SURLIĆ Milenko	1937–1940
SREDANOVIĆ Milan (28. maj 1948, Nikšić)	1968–1969	SUVAJDŽIĆ Dušan	1920–1925
SREMAČKI Slobodan (15. decembar 1959, Novi Sad)	1974–1976	SUVAJDŽIĆ Siniša (30. mart 1966)	1979
SRETENOVIĆ Momislav	1974	SUVAJDŽIĆ Živko (22. januar 1939, Turija)	1955–1958
STAKIĆ Dušan (16. maj 1955, Bečeji)	1974 ...	SVILAR Ratko (6. maj 1950, Crvenka)	1973–1980
STAMENKOVIĆ Dragan (27. decembar 1958)	1973	SVINJAREVIĆ Slavko Saša (6. april 1935, Sremski Karlovci)	1954–1965
STAMEVSKI Tonče (14. avgust 1943, Neprišteno)	1963–1971	SVIRČEVIĆ Jovan	1937–1940
STANČUL Sava (14. avgust 1955, Novi Sad)	1971–1977	SVIRČEVIĆ Nikola Bulka	1932–1935
STANIĆ Dragan (20. avgust 1950)	1970	ŠAGI Zoltan (18. septembar 1945, Temerin)	1963–1964
STANIĆ Milan (3. juli 1941, Titograd)	1966–1970	ŠANTA Vladimir (28. maj 1943, Kučura)	1963–1964
STANIĆ Petar	1954–1955	ŠAPURIĆ Svetozar (28. avgust 1958, Vrbas)	1981
STANIĆ Predrag (20. juli 1950, Titograd)	1970–1971	ŠAPURIĆ Svetozar (15. april 1959, Vrbas)	1985 ...
STANISAVLJEVIĆ Đorđe (27. juli 1951, Ruma)	1970–1971	ŠARČEV Aleksandar Lesa Ćira	1936–1938
STANIVUKOV Petar-Kapetan	1931–1941	ŠARENAC Branko (25. juli 1956)	1977–1978
STANKOVIĆ Darko (19. novembar 1970, Novi Sad)	1983 ...	ŠARIK Ljubomir (23. avgust 1941)	1961
STANKOVIĆ Slobodan (21. avgust 1938, Golubovci, Titograd)	1955	ŠARKOVIĆ Dejan (22. decembar 1969, Novi Sad)	1982 ...
STANOJEV Toša (13. jul 1940)	1957–1958		
STANOJEVIĆ Milan (19. jun 1942, Valjevo)	1957–1962		

ŠARNJARI Mikloš (26. februar 1945)	1961	TADIJIN Slobodan (15. septembar 1941, Zemun)	1958–1964
ŠAULA Goran (1. septembar 1970, Novi Sad)	1983 ...	TADIN Dragan (14. april 1958)	1975–1977
ŠEBEK Andrija	1924–1926	TAIROVIĆ Zoran (16. avgust 1966)	1979
ŠENFELD Lajoš Tuško	1921–1923	TAKAČ Josip Joška (gost – „Spartak“ – Subotica)	1947
ŠEPEC Vladimir (19. novembar 1939, Beograd)	1958–1960	TAKAČ Josip (11. juli 1943, Novi Sad)	1959–1960
ŠEPINSKI Joakim Kepa (15. maj 1935, Novi Sad)	1952–1958	TAKAČ Ladislav (16. jun 1949, Novi Sad)	1961–1962
ŠEREŠ Silvester (7. mart 1918, Temerin)	1948–1954	TAKAČ Silvester (8. novembar 1940, Đurđevo)	1957–1966
ŠEREŠ Zoltan (28. jun 1945, Temerin)	1963	TARABIĆ Stevan (29. maj 1965, Futog)	1979–1980
ŠEVIĆ Atanasije (1901, Temišvar)	1920–1929	TAREVSKI Čamil (21. avgust 1956)	1971–1976
ŠEVIĆ Đura (18. mart 1943, Razboj)	1959–1960	TATIĆ Srbislav	1952
ŠIJAČIĆ Dragan (1. decembar 1963, Sombor)	1984 ...	TATOVIĆ Vlastimir	1934–1936
ŠIJAČIĆ Gojko	1936–1939	TEKIĆ Draško (22. oktobar 1965, Kać)	1982 ...
ŠIJAČIĆ	1926–1931	TELAROV Nikola	1974
ŠIJAKOV Đorđe (23. avgust 1898, Novi Sad)	1914–1920	TEOFANOV Duško (2. novembar 1952)	1969
ŠIJAKOV Milenko (11. septembar 1900, Novi Sad)	1914–1924	TEOFANOVIĆ Milan (4. oktobar 1961, Novi Sad)	1976–1977
ŠIJAKOVIĆ Vašilije (gost – BSK, Beograd)	1959–1960	TEPŠIĆ Vasa (12. februar 1972, Novi Sad)	1983 ...
ŠILIĆ Bogdan Boško (1. septembar 1937, Novi Sad)	1961–1962	TERZIĆ Petar (8. oktobar 1936, Čačak)	1961
ŠIMON	1923–1924	TINTAR Mirko (5. jun 1959, Čelarevo)	1982 ...
ŠIPKA Dragan (31. maj 1956, Vršac)	1978–1980	TIŠMA Gena (5. jun 1961, Beška)	1975–1976
ŠIPKA Jovica	1972	TITOV Luka (8. avgust 1957, Novi Sad)	1973–1981
ŠKORIĆ Pera (18. jun 1969, Novi Sad)	1981 ...	TOBIJAŠ Andraš (21. maj 1950, Ada)	1970
ŠKRBIĆ Dušan (15. novembar 1962, Indija)	1978–1983	TODOROVIĆ Dragan (25. decembar 1958, Novi Sad)	1972–1985
ŠLEZINGER Oto	1922–1923	TODOROVIĆ dr Kosta	1920–1925
ŠLJIVAR Ilija (1. februar 1969, Bačka Palanka)	1982 ...	TODOROVIĆ Milorad (30. oktobar 1949)	1966
ŠLJIVO	1973	TOKOVIĆ Vladimir (4. maj 1962, Čačak)	1986 ...
ŠLJUKIĆ Milivoj (19. februar 1948, Senta)	1963–1966	TOMIĆ Aleksandar (23. oktobar 1966, Novi Sad)	1982 ...
ŠMANJA Saša (4. novembar 1967)	1979	TOMIĆ Aleksandar (15. februar 1972, Novi Sad)	1983 ...
ŠMIT Josip	1952–1955	TOMIĆ Bogdan (14. septembar 1971, Novi Sad)	1983 ...
ŠOBOT Goran (28. jun 1971, Novi Sad)	1983 ...	TOMIĆ Milan (23. decembar 1931)	1961
ŠOLC	1920–1922	TOMIĆ Svetozar Toza (30. avgust 1940, Irig)	1955–1958
ŠOSBERGER Emil	1937–1947	TOMIN Branko Šumar	1934–1936
ŠOVLJANSKI Rada (9. februar 1949, Novi Sad)	1965–1968	TOMIN Miroslav (21. juli 1963)	1977
ŠOVLJANSKI Stojan	1933–1938	TOPAL Đerd (4. maj 1960)	1978–1979
ŠPANIĆ Franja (20. decembar 1943, Novi Sad)	1965	TOPALIĆ Mirko (21. septembar 1969, Novi Sad)	1982 ...
ŠPIS	1923–1924	TOPOLIĆ Miroslav (1. jun 1961)	1974–1977
ŠTRBENK Boris (20. jul 1968, Novi Sad)	1984 ...	TOPOLOVIĆ Savo (10. april 1967, Novi Sad)	1984 ...
ŠTRBENK Nikola (29. juli 1935, Novi Sad)	1950–1953	TORBAROV Dimitrije Mige (18. decembar 1928, Vršac)	1952–1956
ŠTILIĆ Ismet (31. juli 1960, Duboštica–Banovići)	1980–1981	TOT Šandor (29. mart 1964, Čurug)	1980–1982
ŠTRBOJA Miloš (24. oktobra 1949, Novi Sad)	1965–1968	TRAJKOVIĆ Zoran (10. novembar 1960, Novi Sad)	1976
ŠUČOV Dušan (19. maj 1914, Nadalj)	1930–1938	TRIFUNOVIĆ Đura Bugar	1940–1941
ŠUJICA Slobodan (7. avgust 1955, Zrenjanin)	1980–1982	TRIFUNOVIĆ Vladimir (23. juli 1949, Prizren)	1973–1979
ŠUPIĆ Milorad (2. januar 1938, Vajska)	1956	TRIFUNOVIĆ Vladimir (23. oktobar 1950, Lokvica)	1978–1982
ŠURBIĆ	1979	TRIŠIĆ Milan (26. septembar 1954, Šabac)	1978
ŠUSTRIJAN Jovan Joca	1926–1927	TRIVIĆ Dobrivoj (26. oktobar 1943, Ševarica)	1965–1975
ŠUŠAK Tomislav (26. septembar 1949, Novi Sad)	1965–1966	TRNIĆ Jovan (12. mart 1956, Ruma)	1978–1980
ŠUTOVIĆ Radonja (9. januar 1935, Prokuplje)	1956–1958	TUBIĆ Žarko	1927–1930
ŠVEDIĆ Milan (27. maj 1958, Novi Sad)	1975–1976		
ŠVONJA Miroslav (14. januar 1962, Novi Sad)	1974–1978		
TADIĆ Zvonimir (28. septembar 1956, Stanišić)	1971–1974		

UBIPOVIP Nedo (29. mart 1965, Mrkonjić Grad)	1980	VILOVSKI Svetislav Miša	1931–1934
UBORNJI Atila (8. juli 1969, Novi Sad)	1981 ...	VINČIĆ Žarko Pacov	1947–1949
ULIĆ Tomo (17. oktobar 1960, Novi Sad)	1975–1978	VISLAVSKI Joakim (gost – „Partizan“ – Beograd)	1962
URAC Robert (14. januar 1961, Novi Sad)	1975–1976	VISLAVSKI Vladimir (15. decembar 1966)	1979
URBANEK Ivan (5. april 1942, Petrovaradin)	1959–1960	VITASOVIĆ Nenad (28. oktobar 1956, Novi Sad)	1971–1973
UROŠEVIĆ	1980	VITASEK Josip	1921
UTJEŠANOVIĆ Aleksandar (6. oktobar 1963)	1978	VITVINSKI	1923
UTVIĆ Branko (5. septembar 1965)	1979	VJEŠTICA Zoran (10. septembar 1953, Šabac)	1976–1977
UZELAC Bratislav (25. oktobar 1960)	1976	VLADIMIROVIĆ Ljubomir	1926–1928
UZELAC Ozren	1925–1928	VLAHOVIĆ Aleksandar (27. septembar 1966, Novi Sad)	1980 ...
VAJDINGER Rudolf (18. januar 1944, Beočin)	1960–1963	VLAISAVLJEVIĆ Milenko	1954–1956
VAJS Emil	1923–1929	VLAJIĆ Branislav (17. oktobar 1950, Bački Jarak)	1968–1969
VALAN Ilija (12. novembar 1962, Gornji Ribnik – Ključ)	1980–1982	VLAJKOV Stevan	1977
VALENT Andrija	1928–1935	VLAOVIĆ Đorđe (30. mart 1958, Novi Sad)	1972–1976
VALENT Jovan	1922–1925	VLAOVIĆ Svetozar-Ceca	1947–1955
VALENT Stevan	1922–1924	VODALOV Stevan-Peća (8. januar 1933, Bačka Palanka)	1957–1958
VALO Pavel (11. januar 1966)	1979–1983	VOJVODIĆ Stevan (14. septembar 1947, Stepanovićevo)	1963
VAPA Zoran (27. avgust 1954)	1969–1971	VOLF Vladimir (4. januar 1962)	1975–1976
VARGA	1975	VRANEŠ Dragan (8. septembar 1962, Sombor)	1980
VARGA Franja (8. avgust 1944)	1960–1962	VRGA Mile (5. januar 1959, Kraljevo)	1975 ...
VARGA Žolt (30. maj 1965)	1979	VUČEKOVIĆ Slobodan (15. novembar 1953, Titograd)	1971–1979
VASIĆ Dragan (2. septembar 1963, Pađine)	1981 ...	VUČIĆ Đorđe (28. mart 1939, Gospodinci)	1956
VASIĆ Kosta (16. septembar 1948, Novi Sad)	1963–1967	VUČIĆ Slobodan (7. jun 1944, Novi Sad)	1960–1961
VASIĆ Lazar (5. oktobar 1926, Begeč)	1946–1961	VUČINIĆ Mladen (9. januar 1939, Orah)	1955–1969
VASIĆ Petar (1. april 1943)	1959–1964	VUČKOVIĆ Nebojša (13. maj 1949, Bačka Palanka)	1974–1977
VASILJEV Dejan (21. mart 1963)	1976	VUČUREVIĆ Borislav (4. mart 1952, Novi Sad)	1969–1970
VAŠONJ	1924	VUČUREVIĆ Mirko (1937, Banatski Dvor)	1954–1956
VATIĆ Muhamed	1955–1956	VUČUREVIĆ Nikola (15. decembar 1930, Novi Sad)	1955
VEDELEK Čaba (10. avgust 1963, Temerin)	1980–1982	VUČUREVIĆ Petar (14. oktobar 1923, Banatski Dvor)	1946–1950
VEJIN Bogdan (14. oktobar 1959, Glabovac – Slunj)	1981–1982	VUIĆ Siniša (4. avgust 1960, Bjelovar)	1975–1976
VELDI Mihalj (31. decembar 1955)	1971	VUJADINOVIĆ Rajko (13. novembar 1957, Nikšić)	1980 ...
VELIČKOVIĆ Živorad Dživdža	1946–1949	VUJANIĆ Stevan (23. april 1950, Bečej)	1963–1967
VELJKOVIĆ Branislav (31. mart 1944, Beograd)	1961–1968	VUJIĆ Vojislav (30. decembar 1946, Sremska Mitrovica)	1961–1965
VELKER Jožef Joška (1913, Ravno Selo)	1936–1951	VUJIĆ Zoran (17. februar 1958, Odžaci)	1972–1973
VEMIĆ Dragan (16. oktobar 1951, Beograd)	1967–1968	VUJINOVIĆ Zoran (6. novembar 1960, Gajdobra)	1978–1980
VEREBEŠ Menihart (8. oktobar 1952)	1968–1969	VUJKOV Đorđe (19. avgust 1955, Lok)	1971–1983
VEREŠ Andraš Andrija (16. maj 1933, Subotica)	1952–1963	VUJKOV Milivoj (17. mart 1949, Čurug)	1963–1964
VERLIĆ Aleksandar (22. jun 1972)	1983 ...	VUJOŠEVIĆ Zoran (13. avgust 1963, Bačko Dobro Polje)	1978
VERNER Josip (6. april 1939, Suza, Osijek)	1963–1964	VUJOVIĆ Stevan	1946
VESELINOVIĆ Todor Toza (22. oktobar 1930, Novi Sad)	1948–1961	VUJOVIĆ Stevan	1953–1956
VESELINOVIĆ Veselin (7. juli 1931, Novi Sad)	1947–1948	VUJOVIĆ Vladimir (9. decembar 1966, Novi Sad)	1977 ...
VESELINOVIĆ Zoran (8. jun 1958, Novi Sad)	1972–1977	VUJOVIĆ Žarko (19. decembar 1939, Čevo, Cetinje)	1963
VESKOVIĆ Goran (19. maj 1967)	1979		
VESNIĆ Smajo (16. septembar 1964, Mramorak)	1982 ...		
VIČEK Lajoš (14. mart 1943, Novi Sad)	1960–1964		
VIDIĆ Đorđe (26. avgust 1969, Novi Sad)	1982 ...		
VIDOJKOVIĆ	1935		
VIGNJEVIĆ Nikola (4. mart 1957)	1974		
VIJUK Ivan (25. juni 1940, Morović)	1957		

VUKADINOV Đorđe (6. novembar 1947, Bačka Palanka)	1964–1965
VUKAŠINOVIĆ Miroslav (29. avgust 1948, Titovo Užice)	1971–1978
VUKAŠINOVIĆ Nebojša (29. juli 1972)	1983...
VUKELIĆ Milan	1955–1958
VUKIĆ Vojislav (29. oktobar 1968, Novi Sad)	1981...
VUKOBRAT Dragomir (16. novembar 1955, Kikinda)	1971
VUKOBRATOV Miroslav (9. maj 1972, Novi Sad)	1983
VUKOV Bane	1934–1941
VUKOV Ivica (2. februar 1970, Zrenjanin)	1984...
VUKOV Sava	1940
VUKOVIĆ Milan	1960–1961
VUKOVIĆ Sava (2. februar 1953)	1970
VULETIĆ Zoran (28. februar 1954, Trstenik)	1981–1982
VULOVIĆ Risto (14. februar 1947, Vojvoda Stepe)	1963
ZAGORAC Bora (30. mart 1970, Novi Sad)	1983...
ZAGORAC Jovan Joca (24. jun 1912, Žabalj)	1925–1940
ZAGORČIĆ Miroslav (15. juni 1961, Novi Sad)	1977–1981
ZAGORČIĆ Petar (15. juli 1953)	1968–1971
ZAGORČIĆ Zlatomir (15. juni 1971, Novi Sad)	1982
ZARIJA Đorđe (2. novembar 1944, Vladimirovac)	1964–1965
ZELENOVIĆ Vladimir	1968
ZELJKOVIĆ Borislav (12. januar 1956)	1971–1976
ZELJKOVIĆ Đorđe (11. oktobar 1956)	1973–1975
ZELJKOVIĆ Mirko (25. juli 1935, Perna, Bihać)	1960–1963
ZEMKO Josip (13. mart 1946, Subotica)	1966–1972
ZENUN Zoran (7. januar 1960, Osijek)	1977
ZEREMSKI Čeda	1919–1925
ZIMA Radivoj (31. juli 1971, Titel)	1983...
ZLOPAŠA Radoslav (4. mart 1940, Bedenik, Bjelovar)	1960–1961
ZORIĆ Aleksandar (28. april 1971, Novi Sad)	1983...
ZORIĆ Ljubiša (16. avgust 1961, Srbobran)	1975
ZORIĆ Miladin	1953–1955
ZORIĆ Veljko	1953–1956
ZORIĆ Vladislav (5. februar 1943, Sanad)	1971–1975
ZORZIĆ Rajko (12. maj 1965, Vrbas)	1982...
ZOVKO Marjan (21. avgust 1959, Pohijevo-Maglaj)	1980...
ZRNIĆ Petar (11. juli 1947, Ruma)	1966–1968
ZVARIK Milan (23. novembar 1951, Žilina – ČSSR)	
ŽIKIĆ Milan Koza	1927–1933
ŽIVANOV	1934
ŽIVANOV Brane (5. maj 1961, Kovilj)	1977–1978
ŽIVANOV Vladimir Pinda	1952
ŽIVALJEVIĆ Nebojša (10. februar 1960)	1974
ŽIVIĆ Dušan (4. novembar 1955, Novi Sad)	1973–1974
ŽIVIĆ Đorđe Đura (26. april 1906, Novi Sad)	1921–1940
ŽIVIĆ Milan Pican	1926–1935

ŽIVKOVIĆ Dragić-Draga (9. februar 1928, Mošorin)	1946–1958
ŽIVKOVIĆ Lazar	1939–1948
ŽIVKOVIĆ Ljubiša (7. februar 1949, Pirot)	1961–1964
ŽIVKOVIĆ Miroslav (20. februar 1970, Zemun)	1982...
ŽIVKOVIĆ Stevan (19. novembar 1958, Priština)	1973–1976
ŽIVKOVIĆ Zoran (8. septembar 1955)	1970–1975
ŽIŽAKOV Borislav (7. april 1949, Zmajevo)	1961–1963

● **ODUŠEVLJENJE** – Ilija Pantelić, golman šampionskog tima „Vojvodine“ na ramenima navijača posle jedne pobeđe „crveno-belih“.

U zagradi, pored prezimena i imena igrača, štampan je datum i mesto rođenja, a na kraju reda, godine u kojima je igrač nastupao u timu „Vojvodine“.

AUTOR KNJIGE I FUDBALSKI KLUB „VOJVODINA“ UNAPRED SE ZAHVALJUJU SVIMA KOJI DOPUNSKIM INFORMACIJAMA OMogućUJE DA SE OAJ SPISAK DOPUNI I KOM-

Mesta rođenja igrača „Vojvodine“

(od 1914. do 1986. godine)

1. – ADA	53. – ČENEJ	110. – KRALUPI
2. – ALEKSANDROVAC	54. – ČEPEL	111. – KRUPA NA VRBASU
3. – APATIN	55. – ČEPIN	112. – KRUŠEDOL
4. – BAČ	56. – ČEREVIĆ	113. – KRUŠEVAC
5. – BAČKA PALANKA	57. – ČEVO	114. – KRUŠEVO (Dragaš)
6. – BAČKA TOPOLA	58. – ČURUG	115. – KUCURA
7. – BAČKI JARAK	59. – DAMASK (Sirija)	116. – KULA
8. – BAČKI PETROVAC	60. – DARDA	117. – KULPIN
9. – BAČKO DOBRO POLJE	61. – DEDENIK	118. – KUPRES
10. – BAČKO GRADIŠTE	62. – DERONJE	119. – LAJKOVAC
11. – BAČKO PETROVO SELO	63. – DOBOJ	120. – LEDINCI
12. – BAGRDAN	64. – DONJI RIJEČANI	121. – LESKOVAC
13. – BAJMOK	65. – DONJI SKRAD	122. – LIVNO
14. – BANATSKI DVOR	66. – DRENOVAC (Šabac)	123. – LOK
15. – BANATSKO VELIKO SELO	67. – DRVAR	124. – LOKVE
16. – BANJA LUKA	68. – DRŽANLIJA	125. – LOKVICA
17. – BAR	69. – DUBOŠTICA (Banovići)	126. – LOVCENAC
18. – BEČEJ	70. – DUJKOVCI	127. – LOZNICA
19. – BEDENIK	71. – ĐURĐEVO	128. – LUČANI
20. – BEGEČ	72. – FEKETIĆ	129. – LUŽ (Beočin)
21. – BELA CRKVA	73. – FUTOG	130. – LUKAVAC
22. – BELA PALANKA	74. – GAJDOBRA	131. – LUKIĆEVO
23. – BELEGIŠ	75. – GARDINOVCI	132. – LJUBLJANA
24. – BEOČIN	76. – GLABOVAC (Stunj)	133. – LJUBUŠKI
25. – BEOGRAD	77. – GOLUBOVCI	134. – MAČVANSKA MITROVICA
26. – BEŠKA	78. – GORNJA KOZICA	135. – M. GATA
27. – BJELOVAR	79. – GORNJI RIBNIK (Ključ)	136. – MANDELOS
28. – BLACE	80. – GORNJI VRBLJANI (Ključ)	137. – MARADIK
29. – BLEK TAUN SITI (Australija)	81. – GORNJI ZALUKOVIK	138. – MELENCI
30. – BOKA	82. – GOSPOĐINCI	139. – MILEŠEVO
31. – BOR	83. – GROCKA	140. – MIRKOVAC
32. – BORČA	84. – IDVOR	141. – MOKRIN
33. – BOROVO	85. – INDIJA	142. – MOROVIĆ
34. – BOSANSKI PETROVAC	86. – IRIG	143. – MOSTAR
35. – BRČKO	87. – IVANJICA	144. – MOŠORIN
36. – BRESNICA	88. – KAČ	145. – MRAMORAK
37. – BUDIMPEŠTA	89. – KAČAREVO	146. – MRĐE SELO
38. – BUDISAVA	90. – KAMENICA (Šavnik)	147. – MRKONJIĆ GRAD
39. – BUGOJNO	91. – KANJIZA	148. – MUŠIĆ
40. – BUKOVAC	92. – KARAVUKOVO	149. – NADALJ
41. – BUŠEVIĆ	93. – KAVADARCI	150. – NAKOVO
42. – CETINJE	94. – KIKINDA	151. – NEGOTIN
43. – CREPAJA	95. – KISAČ	152. – NEPRIŠTENI
44. – CRIKVENICA	96. – KISELJAK	153. – NIKŠIĆ
45. – CRVENKA	97. – KLADOVO	154. – NIŠ
46. – CRVENI BOK	98. – KLEK	155. – NOVA PAZOVA
47. – CRVENI BREG	99. – KLENAK	156. – NOVI BEČEJ
48. – ČUPRIJA	100. – KLOBUK	157. – NOVI KARLOVCI
49. – ČAČAK	101. – KNIN	158. – NOVI KNEŽEVAC
50. – ČAJETINA	102. – KOLUT	159. – NOVI ŠAD
51. – ČANTAVIR	103. – KONGO	160. – NOVI ŽEDNIK
52. – ČELAREVO	104. – KOZICE	161. – NJEGOŠEVO
	105. – KOVILJ	162. – NJEGUŠI
	106. – KOVIN	163. – ODŽACI
	107. – KRAGUJEVAC	164. – ORAH
	108. – KRAJIŠNIK	165. – ORAŠJE
	109. – KRALJEVO	166. – ORLOVAT

167. – OSIJEK	220. – STEPANOVIĆEVO
168. – PAĐINE	221. – STOLAC
169. – PANČEVO	222. – STRUMICA
170. – PARAĆIN	223. – STRUGA
171. – PEĆ	224. – SUBOTICA
172. – PEČENOG ILOVA	225. – SUHO POLJE
173. – PERNA	226. – SUŠAK
174. – PETROVARADIN	227. – SUZA
175. – PIROT	228. – SVETI MARTIN
176. – PLJEVLJA	229. – ŠABAC
177. – POHIJEVO (Maglaj)	230. – ŠAJKAŠ
178. – POŽAREVAC	231. – ŠEVARICA
179. – PRAHOVO	232. – ŠID
180. – PRIBELJA (Glamoč)	233. – TEMERIN
181. – PRIBOJ	234. – TEMIŠVAR (Rumunija)
182. – PRIJANI (Glamoč)	235. – TEOČAK (Bihać)
183. – PRIJEPOLJE	236. – TESLIĆ
184. – PRILEP	237. – TITEL
185. – PRIŠTINA	238. – TITOGRAĐ
186. – PRIZREN	239. – TITOVO UŽICE
187. – PROKUPLJE	240. – TITOV VRBAS
188. – RAVNO SELO	241. – TOVARIŠEVO
189. – RAZBOJ	242. – TRSTENIK
190. – RAZVOĐE (Drniš)	243. – TRUBAR
191. – RIDICA	244. – TURIJA
192. – RIJEKA	245. – TUZLA
193. – ROJTLINGER (SR Nemačka)	246. – UZOVNICA
194. – RUMA	247. – VAJSKA
195. – RUMENKA	248. – VALJEVO
196. – RUSKI KRSTUR	249. – VARAŽDIN
197. – SANAD	250. – VELIKA ILOVA
198. – SANSKI MOST	251. – VEMEND (Mađarska)
199. – SARAJEVO	252. – VETERNIK
200. – SENTA	253. – VINKOVCI
201. – SEOŠTICE	254. – VIRPAZAR
202. – SIBNICA	255. – VLADIMIROVAC
203. – SIDNEJ	256. – VLASENICA
204. – SILBAŠ	257. – VOJKA
205. – SISAČ	258. – VOJVODA STEPA
206. – SKOPLJE	259. – VRŠAC
207. – SLAVONSKA POŽEGA	260. – VUKOVAR
208. – SOKOLOVO	261. – VUKOVIĆ
209. – SOMBOR	262. – ZAGORA
210. – SPLIT	263. – ZAGREB
211. – SRBOBRAN	264. – ZAJEČAR
212. – SREBRENICA	265. – ZEMUN
213. – SREMSKA KAMENICA	266. – ZENICA
214. – SREMSKA MITROVICA	267. – ZMAJEVO
215. – SREMSKA RAČA	268. – ZRENJANIN
216. – SREMSKI KARLOVCI	269. – ŽABALJ
217. – SRPSKA CRNJA	270. – ŽELEZNIK
218. – STANIŠIĆ	271. – ŽILINA (ČSSR)
219. – STARO SELO	272. – ŽITIŠTE

**IGRAČI „VOJVODINE“
U REPREZENTACIJI JUGOSLAVIJE**
(zaključno sa 1. januarom 1986)

1. Eugen-Saraz ABRAHAM – 2
2. Rajko ALEKSIĆ – 2
3. Stevan BENA – 7 (1) 2 „B“
4. Vujadin BOŠKOV – 57 (6)
5. Ivan BRZIĆ – 1 + 1 „B“
6. Zoran DAKIĆ – 2 „B“
7. Svetozar DŽANIĆ – 3
8. Anton HERCEG – 12 (1) 4 „B“
9. Franja HIRMAN – 1 „B“
10. Zvonko IVEZIĆ – 4
11. Aleksandar IVOŠ – 3 + 7 „B“
12. Željko JURČIĆ – 1
13. Aleksandar KOZLINA – 9 (3)
14. Srboljub KRIVOKUĆA – 7 (2) 5 „B“
15. Dobroslav KRSTIĆ – 30 (3) 1 „B“
16. Radomir KRSTIĆ – 2 „B“
17. Miodrag KUSTUDIĆ – 3
18. Mihajlo MAJTAN – 1 „B“
19. Rodoljub MALENCIĆ – 1
20. Zoran MARIĆ – 2 + 2 „B“
21. Dušan MARKOVIĆ – 1
22. Ivan MEDARIĆ – 3 „1“ „B“
23. Đorđe MILIĆ – 1
24. Sima MILOVANOV – 4 (2) „1“ „B“
25. Stevan NEŠTICKI – 1
26. Petar NIKEZIĆ – 3 (1)
27. Žarko NIKOLIĆ – 9 (1) 6 „B“
28. Branislav NOVAKOVIĆ – 1 „B“
29. Martin NOVOSELAC – 4
30. Ilija PANTELIĆ – 18 (1) 2 „B“
31. Đorđe PAVLIĆ – 2 + 2 „B“
32. Slobodan PAVKOVIĆ – 1 (2)
33. Aleksandar PETROVIĆ – 9 (4) 3 „B“
34. Božidar PETROVIĆ – 1
35. Josip PIRMAJER – 4
36. Jan PODHRADSKI – 1
37. Virgil POPESKU – 1 „B“
38. Zvonimir POŽEGA – 3 + 2 „B“
39. Zdravko RAJKOV – 28 (6) 3 „B“
40. Novak ROGANOVIĆ – 7 (1) 3 „B“
41. Milan ROGIĆ – 1 „B“
42. Stevan SEKEREŠ – 7
43. Ratko ŠVILAR – 9
44. Slavko SVINJAREVIĆ – 6
45. Silvester TAKAČ – 15 + 2 „B“
46. Dobrivoje TRIVIĆ – 13 (1) 1 „B“
47. Jožika VELKER – 3 + 2 „B“
48. Andraš VEREŠ – 2 „B“
49. Todor VESELINOVIĆ – 37 (2) 6 „B“
50. Đorđe VUJKOV – 5 (1)
51. Milan VUKELIĆ – 4 (1)
52. Mladen VUČINIĆ – 1 „B“
53. Josip ZEMKO – 3 (1)

• U zagradi su nezvanične utakmice reprezentacije Jugoslavije

**BILANS UČEŠĆA IGRAČA „VOJVODINE“
U REPREZENTACIJAMA JUGOSLAVIJE**
(zaključno s 1. januarom 1984)

	Igrača	Utakmica
„A“ REPREZENTACIJA	44	380
„B“ REPREZENTACIJA	29	68
OMLADINSKE SELEKCIJE	78	369
AMATERSKA OLIMPIJSKA REPR.	10	27
STUDENTSKA REPREZENTACIJA	10	
VOJNA REPREZENTACIJA	2	6
Ukupno:	175	875

• Pošto su neki igrači nastupali u više selekcija reprezentacije Jugoslavije, to je brojka od 175 igrača manje i iznosi 126 igrača koji su nosili dres sa državnim grbom u raznim selekcijama.

**NAJZNAČAJNIJI TROFEJI IGRAČA „VOJVODINE“
U REPREZENTACIJI JUGOSLAVIJE**

- 1952 – Olimpijada u Helsinkiju – SREBRNA MEDALJA – Vujadin Boškov
- 1956 – Olimpijada u Melburnu – SREBRNE MEDALJE – Dobroslav Krstić i Todor Veselinović.
- 1960 – Olimpijada u Rimu – ZLATNA MEDALJA – Novak Roganović
- 1968 – Prvo prvenstvo Evrope – SREBRNA MEDALJA – Ilija Pantelić i Dobrivoj Trivić
- 1972 – Mediteranske igre u Izmiru – ZLATNA MEDALJA – Vladimir Savić, Josip Pirmajer i Aleksandar Milojković

● **ZLATO** – Novak Roganović je doneo u Novi Sad zlatnu medalju sa Olimpijade 1960. godine u Rimu.

**IGRAČI „VOJVODINE“ U MLADOJ
I JUNIORSKOJ REPREZENTACIJI
JUGOSLAVIJE**

(igrali do 1. januara 1986. godine)

1. Rajko ALEKSIĆ – 6
2. Ilija BELIĆ – 5
3. Dragan BLAŽIĆ – 2
4. Vujadin BOŠKOV – 10
5. Momčilo BOŠKOVIĆ – 2
6. Dragan BOŠNJAK – 14
7. Zdravko BRKLJAČIĆ – 1
8. Zvonko ČIRIĆ – 9
9. Aleksandar ČIČOVAČKI – 1
10. Zoran DAKIĆ – 2
11. Josip DUVANČIĆ – 2
12. Dragan ĐUKIĆ – 4
13. Svemir ĐORĐIĆ – 1
14. Dragan GAČEŠA – 14
15. Milan IČIN – 14
16. Aleksandar IVOŠ – 3
17. Dragan JABLAN – 3
18. Slobodan JANJUŠ – 3
19. Slobodan JOVANOVIĆ – 4
20. Atila KASAŠ – 5
21. Aleksandar KOZLINA – 1
22. Rajko KOVAČEVIĆ – 3
23. Dobroslav KRSTIĆ – 11
24. Miodrag KUSTUDIĆ – 4
25. Pal LASLO – 12
26. Janoš LICENBERGER – 3
27. Slavko LIČINAR – 1
28. Miroslav LOLIĆ – 2
29. Luka MALEŠEV – 2
30. Predrag MALEŠEV – 16
31. Siniša MAREŠ – 3
32. Zoran MARIĆ – 7
33. Dušan MIJIĆ – 12
34. Momčilo MEDIĆ – 2
35. Đorđe MILIĆ – 4
36. Ljubomir MILIĆ – 6
37. Aleksandar MILOJKOVIĆ – 3
38. Predrag MILOŠEVIĆ – 6
39. Saša MIRJANIĆ – 4
40. Mirko MOLNAR – 1
41. Stevan NEŠTICKI – 5
42. Petar NIKEZIĆ – 8
43. Žarko NIKOLIĆ – 2
44. Dušan NINKOVIĆ – 3
45. Branislav NOVAKOVIĆ – 8
46. Martin NOVOSELAC – 1
47. Zoran PAJIĆ – 5
48. Ilija PANTELIĆ – 3
49. Slobodan PAVKOVIĆ – 21
50. Milan PETROVIĆ – 4
51. Josip PIRMAJER – 4
52. Zoran PLJUCO – 4
53. Sava POPIĆ – 16
54. Milan POPOVIĆ – 3
55. Vasa PUŠIBRK – 1
56. Mihal RAC – 5
57. Radivoj RADOSAV – 8
58. Vasa RUTONJSKI – 6
59. Vladimir SAVIĆ – 5
60. Čedomir SENTIN – 5
61. Dragan SURDUČKI – 5
62. Slavko SVINJAREVIĆ – 1
63. Jovan ŠIPKA – 1
64. Dušan ŠKRBIĆ – 5
65. Slobodan ŠUJICA – 3
66. Silvester TAKAČ – 3
67. Draško TEKIĆ – 1
68. Dragan TODOROVIĆ – 19
69. Vladimir TRIFUNOVIĆ – 1
70. Dobrivoj TRIVIĆ – 2
71. Dragan VASIĆ – 1
72. Branislav VELJKOVIĆ – 1
73. Andrija VEREŠ – 6
74. Todor VESELINOVIĆ – 14
75. Mladen VUČINIĆ – 1
76. Đorđe VUJKOV – 17
77. Josip ZEMKO – 15
78. Slobodan ZLOPAŠA – 3
79. Marjan ZOVKO – 1
80. Miroslav ŽIVKOVIĆ – 1

**IGRAČI „VOJVODINE“ U
AMATERSKOJ OLIMPIJSKOJ
REPREZENTACIJI JUGOSLAVIJE**
(do 1. januara 1986. godine)

1. Miodrag ADŽIĆ – 5
2. Željko JURČIĆ – 2
3. Jovan KOVRLIJA – 4
4. Slobodan KRIVOKAPIĆ – 2
5. Laslo LERINC – 2
6. Aleksandar MILOJKOVIĆ – 2
7. Martin NOVOSELAC – 1
8. Josip PIRMAJER – 4
9. Vladimir SAVIĆ – 4
10. Milan ČAKOVAC – 1

**IGRAČI „VOJVODINE“
U STUDENTSKOJ REPREZENTACIJI
JUGOSLAVIJE**
(do 1. januara 1986. godine)

1. Vujadin BOŠKOV
2. Nedeljko BULATOVIĆ
3. Milorad JABLANOV
4. Slobodan KRIVOKAPIĆ
5. Dobroslav KRSTIĆ
6. Dušan RISTIĆ
7. Milan RISTIĆ
8. Novak ROGANOVIĆ
9. Čedomir SENTIN
10. Lazar VASIĆ
11. Mladen VUČINIĆ

**IGRAČI „VOJVODINE“ U VOJNOJ
REPREZENTACIJI JUGOSLAVIJE**

1. Milisav ĐURIĆ – 3
2. Uroš PAŠČAN – 3

FOTOGRAFIJE:

u ovoj knjizi snimili su:

Geza BARTA – Novi Sad
Julije BREŽAN – Novi Sad
Đorđe DAMJANOVIĆ – Novi Sad
Pavle ĐISALOV – Novi Sad
Foto BALAŽ – Novi Sad
Foto-služba „DNEVNIKA“ – Novi Sad
Foto Manojlović – Novi Sad
Foto-služba „Mađar soa“ – Novi Sad
Foto „Roja“ – Novi Sad
Foto „Tempo“ – Novi Sad
Gavrilo GRUJIĆ
Pierre FORIUS-Montbeliard, Francuska
Foto-štampa Montacchini-Amati, Parma, Italija
Helenic Photoreporting organization- Athens, Grčka
Gabor IFJU – Novi Sad
JUGOFOTO – Beograd
Pavle KARAMATIJEVIĆ – Beograd
Ana LAZUKIĆ – Novi Sad
Stevan LAZUKIĆ – Novi Sad
Borivoj MIROSAVLJEVIĆ – Novi Sad
Jelisaveta PRIBIČEVIĆ – Novi Kneževac
SPORTSKA REVIJA – Beograd
Nikola STOJANOVIĆ – Novi Sad
L. De ŠRAJVER – Lokeren, Belgija
Boris ŠIMIĆ – Split
Rihard ŠTAJN („Centrofot“) – Beograd
Jovan VAJDL – Novi Sad
Borislav VOJNOVIĆ – Novi Sad

Najveći broj fotografija snimio je sam autor knjige, prateći fudbalere „Vojvodine“ na njihovim utakmicama u zemlji i inostranstvu. Neke fotografije uzete su iz zbirke Muzeja grada Novog Sada, zatim Biblioteke Matice srpske u Novom Sadu, Vojvodanskog muzeja – Odseka za istoriju fizičke kulture i sporta Vojvodine, kao i privatnih albuma nekadašnjih i sadašnjih igrača Fudbalskog kluba „Vojvodina“ u Novom Sadu.

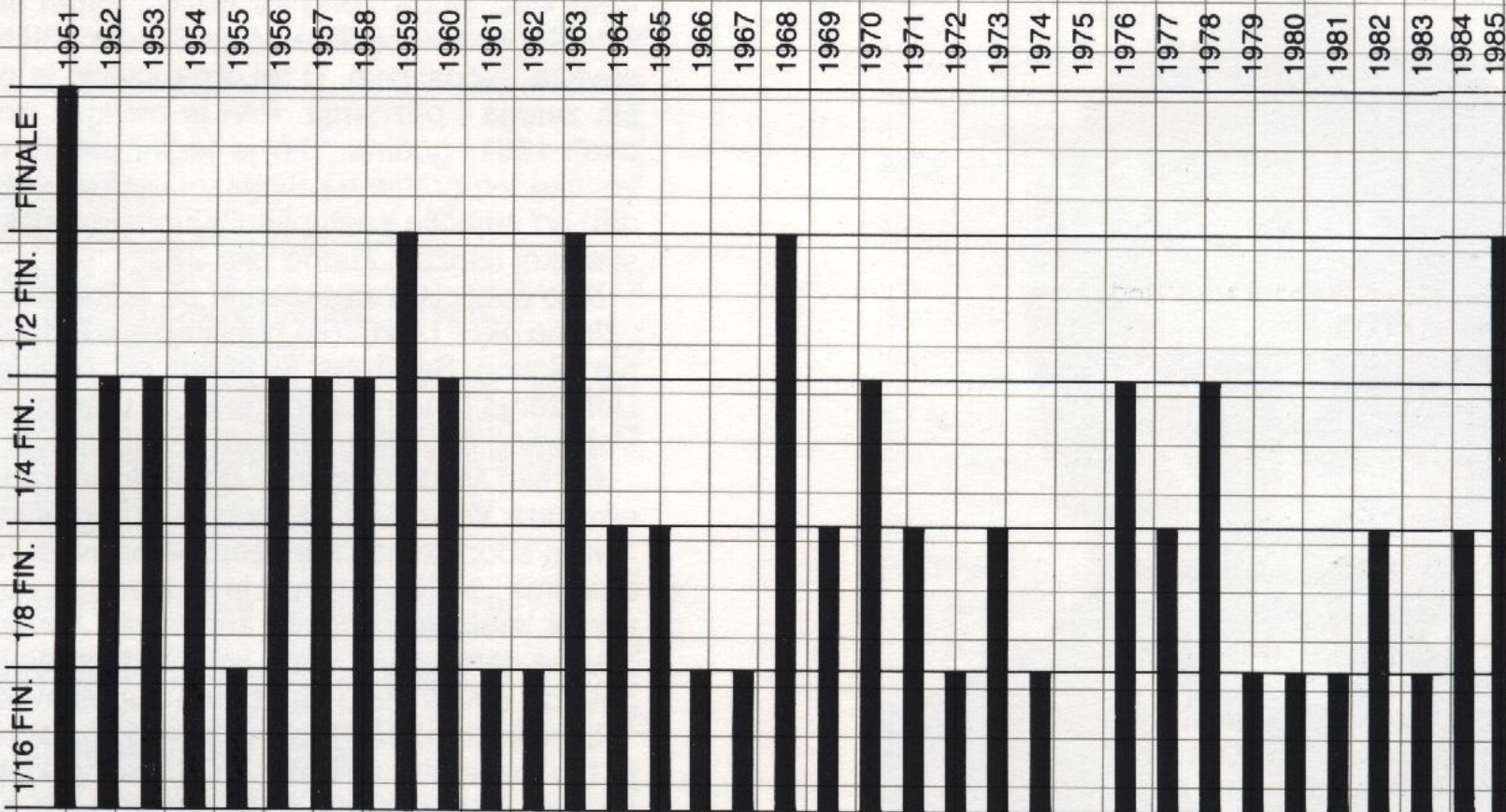
BIBLIOGRAFIJA:

Arhiva Fudbalskog kluba „Vojvodina“ – Novi Sad
Godišnjaci Fudbalskog saveza Jugoslavije 1953–1978.
Pet decenija državnih prvenstava, FSJ, Beograd 1975.
Fudbalski kup Jugoslavije 1947–1974, FSJ, Beograd 1976.
Jugoslovenske reprezentacije 1920–1974, FSJ, Beograd 1977.
Zlatna knjiga nogometa, Prosvjeta, Zagreb, 1983.
Arhiva Fudbalskog saveza Vojvodine
Arhiva Fudbalskog saveza Jugoslavije
Boško Đ. Stanišić: PLAVI, PLAVI – „Savremena štampa“ – Beograd 1970.
List fudbalskog kluba „Vojvodina“
List „Sve sport“ – Beograd, 1930
Športski list – Zagreb, 1924–1928
List „Zastava“, Novi Sad, 1919–1926
List „Dan“, Novi Sad, 1935–1941
Spomenica SK „Jugoslavija“, Beograd 1938.
„Ilustrovani sportski list“, Novi Sad, 1934–1935
Službeni glasnik Novosadskog nogometnog podsaveza 1940–1941.
Izveštaji Beogradskog loptačkog podsaveza 1931–1941.
40 godina SD „Vojvodina“, Novi Sad, 1954.
Pola veka, spomenica FK „Vojvodine“, Novi Sad, 1964.
Spomenica FK „Vojvodine“ 1964–1974. Novi Sad, 1974.
70 GODINA, mini knjiga FK „Vojvodine“ Novi Sad, 1984.

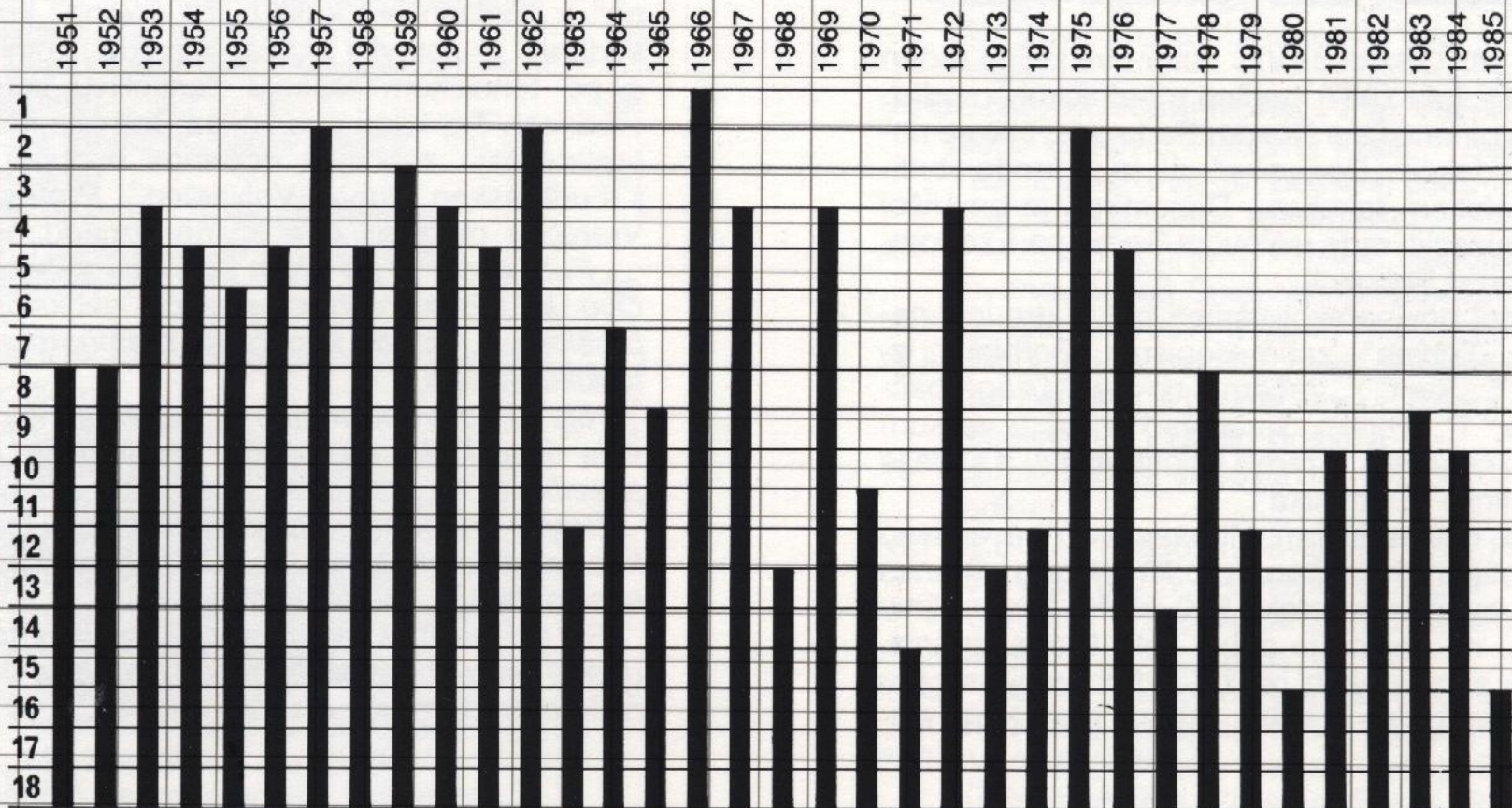
• Autor ove knjige posebno se zahvaljuje na svesrdnoj pomoći koju su mu pružili saradnici u katalogu Biblioteke Matice srpske u Novom Sadu.

VOJVODINA U JUGO-KUPU

VOJVODINA U PRVOJ SAVEZNOJ LIGI

biografija autora

BORIVOJ MIROSAVLJEVIĆ autor ove knjige rođen je u Futogu 25. jula 1937. godine u radničkoj porodici. Po završetku gimnazije u Novom Sadu posvetio se novinarstvu u redakciji „Dnevnika“, ali je uporedo studirao na Filozofskom fakultetu. Diplomirao je na Višoj školi za organizaciju rada u Novom Sadu i na Ekonomskom fakultetu u Subotici.

U zapaženoj novinarskoj karijeri bio je urednik nedeljnog lista „Tribina“, zatim dopisnik „Borbinih“ izdanja „Sport“, „Svet“ i „Večernje novosti“ i zagrebačkih „Vjesnika“ i „Arene“. Saradivao je još u velikom broju listova i časopisa u zemlji i inostranstvu a sada je urednik za akcije „Dnevnika“.

Uporedo s novinarstvom Mirosavljević se aktivno bavio fotografijom. Kao član Foto kino kluba „Branko Bajić“ učestvovao je na preko 500 izložbi fotografija u zemlji i svetu na kojima je dobio velik broj priznanja. Imao je više samostalnih izložbi a fotografije su mu izlagane na izložbama u 140 mesta na svim kontinentima.

Bio je predsednik i direktor a sada je počasni član Foto kino kluba „Branko Bajić“, zatim sekretar Foto kino saveza Vojvodine i član Predsedništva Foto kino saveza Jugoslavije. U toj organizaciji je nosilac najviših zvanja i priznanja. Prvi je osvajač trofeja „Zlatno oko“ 1961. godine. Bio je jedini predstavnik jugoslovenske fotografije na Svetskoj izložbi u Montrealu i jedan od najbolje zastupljenih jugoslovenskih autora na svetskoj izložbi „Zlatno oko 73.“

Kao publicista zapažen je po ediciji fotomonografija „Zlatno oko“ i nizu foto publikacija u izdanju Foto galerije Novog Sada čiji je jedan od osnivača. Član je Udruženja umetnika primenjenih umetnosti i dizajnera Vojvodine od 1965. godine.

Borivoj Mirosavljević je dobitnik nagrade Udruženja novinara Vojvodine za najbolju fotografiju.

Kao sportski novinar često je putovao, najviše s fudbalerima „Vojvodine“ pa je kamerom i perom bio najverniji svedok njihovih značajnih pobeda, naročito „zlatne generacije“ i one koja je do sada jedini put uspeła da osvoji titulu šampiona Jugoslavije.

U periodu od 1981. do 1984. godine autor ove knjige je bio generalni sekretar Fudbalskog kluba „Vojvodina“ pa je neposredno učestvovao i u obeležavanju značajnog jubileja – 70 godišnjice kluba. U istom periodu bio je glavni i odgovorni urednik lista FK „Vojvodine“ a napisao je i knjigu „70 godina“ koja po svom sadržaju pretstavlja značajan prilog istoriji ovog kluba a po tehničkom rešenju zanimljivu kolekcionarsku vrednost. Ta, kao i ova knjiga Borivoja Mirosavljevića predstavljaju značajan doprinos budućoj monografiji Fudbalskog kluba „Vojvodina“. Profesor dr Milan Vranić u recenziji ove knjige između ostalog piše:

„Publikacija je po svom sadržaju veoma originalna. Ovo je redak primer uspešne evokacije istorijske prošlosti u metodu korišćenja memoarske građe i fotodokumenata.“

Nije to konvencionalno prikazivanje istorijskog razvoja ovog kluba u proteklih sedamdeset godina, već specifična, na popularan način data slikovnica.

Brojne anegdote i druge zanimljivosti mogu delovati kao poseban materijal, kao što kompozicija fotografija, sasvim deluje kao fotomonografija.

Svi ovi kvaliteti, ovog retkog izdanja u nas garantuju uspeh ovog oblika propagande istorijske prošlosti i današnje organizacije FK „Vojvodine...“

sadržaj

SEDAM DECENIJA (umesto uvoda)	5	MUNICIJA (Ivan Medarić, Lazar Živković, Boža Marković-Luks, Vojin Rogić, Joca Marjanović, Roka Mihajlović)	48
BISERI (Todor Veselinović)	6	NOKAUT (Jovan-Joca Marjanović, Vojin Rogić, tim iz 1941. godine)	50
JUBILEJ	8	MANTIL (Svetozar-Lala Džanić, Meho Brozović, Ivan Jazbinšek, Mirko Kokotović, August Lešnik, zagrebački „Građanski“ iz 1940. godine, reprezentacija Jugoslavije 1941. godine)	52
1914–1924	9	TABANI (Dr Milan Moga, Joca Marjanović, Lazar Živković, Đurica-Veljko Avramović, Vojin Rogić, tim iz 1940. godine)	54
TELEGRAM (Dr Uroš Čakovac, tim iz 1919., Slavko Svinjarević Dragen Surdučki, ekipa zagrebačkog „HAŠKA“)	10	1944–1954	57
VAŽAN (Rodoljub–Rodac Malenčić, Dragutin Fridrih, tim iz 1924. godine)	12	POTERA (Lazar Vasić, Petar Vučurević, Branislav-Bane Sekulić, Zdravko Rajkov, ekipa iz 1950. godine i 1959. godine)	58
SELEKTORI (Radivoj–Sava Kričkov „Kona“, tim iz 1923. godine, Eugen–Saraz Abraham) ..	14	DRIBLER (Aleksandar-Aca Petrović „Pikavac“, tim „Sloge“ iz 1947. godine)	60
ISPIT (Dr Kosta Hadži, reprezentacija Jugoslavije 1930, igrači „Vojvodine“ u Grčkoj 1960. godine)	16	OPROŠTAJ (Jovan-Joška Nikolić, Pletl, podmladak iz 1947/48)	62
1924–1934	19	RECEPT (Joška Velker, Ljuba Radanov, tim „Sloge“ 1947., Ivica Medarić, Roka Mihajlović, Joca Marjanović, Voja Rogić)	64
ČORAK (Fudbaleri „Vojvodine“ u Solunu 1927. godine)	20	UVOZ (Števan Karanfilović, Petar Vučurević, Lazar Živković, Radomir Krstić, Todor Veselinović, Vujadin Boškov, Joca Marjanović, Đurica Avramović)	66
PROVEREN (Radivoje Marković, dr Kosta Hadži)	22	ANTITALENAT (Zdravko Rajkov, Nebojša Jovanović, Iles Špic, reprezentacija Jugoslavije 1957. godine)	68
OPROŠTAJ (Dr Milan Moga, Rudolf Hofman)	24	VLADIMIR (Bane Sekulić, Hugo Ruševljan, Aca Petrović, Vladimir Beara, Todor Veselinović, Vujadin Boškov, reprezentacija Jugoslavije 1952. godine)	70
SUDIJA (Dušan Petković–Senegalac, Boško Simonović, Artur-Ture Dubravčić, beogradska „Jugoslavija“ 1924. godine, reprezentacija Jugoslavije 1923. godine)	26	NEPOŽELJNI (Hugo Ruševljan, Franja Pazmanj, Zdravko Rajkov, Tomislav Crnković, Dobroslav Krstić, Antal Lika, Radomir Krstić)	72
ILEGALAC (Aleksandar-Šaca Kanazir, tim iz 1933. godine)	28	POST (Duško Marković, Aca Petrović, igrači „Vojvodine“ u Splitu 1951. godine)	74
VIKEND (Boža Marković, Uroš Pašćan, tim iz 1933. godine)	30	PUTOVANJE (Zdravko Rajkov, Franja Pazmanj, Hugo Ruševljan, Silvester Šereš, Pavle Ristić)	76
PRETERASE (Inženjer Boško Simonović, selektor, reprezentacija Jugoslavije iz 1932. godine)	32		
1934–1944	35		
DOBRODOŠLICA (Jovan Zagorac, tim iz 1934. i 1940. godine)	36		
ŽALOPOJKA (Joška Velker)	38		
ŽULJEVI (Mihajlo Majtan, Maksa Grin, Ilija Balabušić, tim iz 1936. godine, Jazbec, Stajić, Šurdonja, Velker, Božić, Acimović) ..	40		
DEBI (Virgilije Popesku, Laza Živković, Rajlić, Vidović, tim iz 1940/41. godine)	42		
JUNACI (Milan Simin, Aleksandar Tirnanić, Toza Veselinović)	44		
POVREDA (Svetozar Džanić, Vojin-Škoba Božović, Martin Bukovi, Zvonimir Cimermančić, reprezentacija Jugoslavije iz 1940. godine, Svetozar Popović)	46		

TEMERIN (Silvester Šereš, Stjepan Bobek, Marko Valok, Bela Palfi, Boba Mihajlović, tim „Sloge“ iz 1951. godine)	78	ODZVONILO („Vojvodina“ 1957. u Budimpešti i 1959. godine u Veneciji)	110
BUKVALIST (Ivan Savović, Bane Sekulić, Stjepan Bobek, tim iz 1951. godine)	80	„GREŠKA“ (Stevan Bena, Vaja Bogdanović, Milenko Carićević, Stevan Sekereš, Zdravko Brkljačić, Stojadin Kalember, Žarko Matić, Predrag Višković)	112
FOTOREPORTER (Julije Đula Brežan, Veselinović, Stinčić, Franja Hirman, Ivica Horvat, Silvester Šereš, Vasa Stefanović, Geza Barta, Tomislav Filipović, Žika Milutinović, Dobrosav-Singa Popović, Andraš Otoš, Pavle Đisalov)	82	RAČUNDŽIJA (Vujadin Boškov, Muhamed Mujić, Franja Hirman, Dragoljub Milošević-Bebula)	114
STADO (Predrag Višković, Vujadin Boškov, Franja Hirman, Andrija Vereš, Žarko Nikolić, Novak Roganović, Mihajlo Javorski, dr Marko Popović)	84	PERTLE (Stevan Bena, Ljuba Spajić, Platon Rajinac, Todor Veselinović, Milan Gucunja)	116
1954–1964	87	NEDOSTIŽAN (Toza Veselinović, Lazar Živković, Pavle Rajh, Milenko Carićević, tim iz 1959. godine)	118
ARTILJERAC (Sima Milovanov, tim iz 1951. godine, Lazar Vasić, Pavle Rajh, Predrag Višković, Stjepan Bobek)	88	„PEVAČI“ (Mića Duvančić, Zdravko Rajkov, Aca Ivoš, „Vojvodina“ u Milanu 1959. godine)	120
FINTA (Aleksandar-Aca Ivoš, Vujadin Boškov, Mira Radović, Zoran Dakić, Žarko Matić, dr Kosta Hadži, Vaja Bogdanović, Jovan Jovanović, Letić, Stevan Bena)	90	ŠKOLA (Vaja Bogdanović, Lazar Vasić, Borivoj Miroslavljević, dr Kosta Hadži, dr Milenko Berić, Radomir Čabrić, „Vojvodina“ u Grčkoj 1959/60. godine)	122
ODGOVOR (Dobroslav Krstić, Ferenc Puškaš, Laslo Lapeš, reprezentacije Jugoslavije i Mađarske 1956. godine)	92	TATA (Stevan Bena, Stojadin Kalember, Aca Ivoš, Radislav Momirski, „Vojvodina“ u Novom Kneževcu 1960)	124
MAT (Todor Veselinović, Glončak, Sima Milovanov)	94	TRANZISTOR (Žarko Nikolić, Aca Ivoš, Borivoj Miroslavljević, Mića Duvančić, Slavko Svinjarević, Hevizi, Vereš, Dimitrije Radović, Takač, Boljanović, Bogdanović, Sentin, Brkljačić, Sekereš, Borbelj, dr Kosta Hadži, dr Milenko Berić)	126
INSPIRACIJA (Vaja Bogdanović, Zdravko Rajkov, Đina Lolobriđida, „Vojvodina“ u Rimu 1955. godine)	96	KICOŠ (Aca Ivoš, Milan Orendi)	128
ČIVIJA (Aleksandar Ivoš, Ljuba Spajić, Todor Veselinović, Vladimir Beara)	98	RUKAV (Novak Roganović, Borivoj Miroslavljević, Zdravko Brkljačić, tim u Grčkoj 1960. godine)	130
ŠIMIKE (Andrija Vereš, Vujadin Boškov, Franja Hirman, Bulatović, Nikolić, Ivoš, D. Krstić, Blažić, Malešev, R. Krstić, Slepčev, Vučinić)	100	SALON (Milivoj Drakulić, Voja Krakanović, Šilja Milutinović, Momčilović, podmladak u Parmi 1957. i 1959)	132
PRIORITET (Boškov, Blažić, Takač, Kozlina, Aleksić, Vučinić, Malešev, Radivojević, Krakanović, Rakić, Hevizi, Milutinović, Gajin, Marijanović, Vladislavljević, Šupić)	102	MIDER (Andrija Vereš, Aca Ivoš, Stevan Sekereš, Slavko Svinjarević, Mita Radović, Silvester Takač, Zdravko Brkljačić)	134
IDEJA (Ivoš, Vidinić, Ognjanović, Ljubenković, Jelisavčić, Stojanović, Zebec, Roganović)	104	LEK (Dr Milenko Berić, Zlopaša, Dugandžija, Vasilije Šijaković igrači „Vojvodine“ na turneji u Grčkoj 1960)	136
ŠKART (Franja Hirman, Milivoj Drakulić, Dušan Maksimović, Stevan Divjački, Petar Raletić, Ivica Šurjak, Dragoljub Bekvalac, podmladak „Vojvodine“ 1957. godine)	106	SELEKCIJA (Dr Marko Popović, Jovan Dejanović, Patera Rastović)	138
JEZIK (Andrija Vereš, Vujadin Boškov, Dobroslav Krstić, tim iz 1957. godine)	108	1964–1974	141
		NEUTRALAC (Jovan Dačić-Lazica, Arsa-Aka Kovačević, Takač, Savić, Radosav, Trivić, Pušibrk, Nikolić, Radović)	142
		OSVAJAČ (Silvester Takač, Mendoza)	144

SRPSKI (Dr Stoja, Lazar Vasić)	146	1974 –1984.	185
ORANJE (Vladimir Rakić, tim iz 1967. godine, Ilija Pantelić)	148	ASISTENT (Marzin Novoselac, Đorđe Vujkov, Petar Nikezić)	186
MAČAK (Mita Radović, Stevan Nešticki, Ivica Brzić)	150	MRAK (Zvonko Ivezić, Laslo Lerinc, Mile Jagetić, Martin Novoselac, tim iz 1975/76. godine)	188
ČIKAGO (Dimitrije Radović, Arsa Kovačević, Vujadin Boškov)	152	ČORBA (Zvonko Ivezić, Martin Novoselac, Ratko Svilar, tim 1975. godine)	190
BRIJANJE (Silvester Takač, Mita Radović, Branko Stanković)	154	STOMAKOLOG (Miodrag Adžić, Vasa Rutonjski, tim 1974.)	192
OSVEŽENJE (Branislav Veljković, Ilija Pantelić, Branko Stanković, Radivoj Radosav, Dobrivoje Trivić, Vasa Pušibrk, Vladimir Savić, Rajko Aleksić)	156	GACE (Zvonko Ivezić, „SOŠO“, „Rasing“ (Pariz)	194
ZAGORELI (Branko Stanković, Dobrivoje Trivić, Dimitrije Radović, Radivoj Radosav)	158	KOMBINATOR (Dušan Drašković, Miodrag Jergić, Josif Ilić, Zoran Marić)	196
AMBASADOR (Branko Stanković, Miroslav Radojčić, Vujadin Boškov, Silvester Takač, Branislav Veljković, Radivoj Radosav, Dobrivoje Trivić, Zoran Dakić, Steva Nešticki)	160	RECEPT (Dr Branko Laki, Dušan Drašković, tim „Vojvodine“ u Rijeci 1981. godine)	198
NESALOMIVI (Zdravko Rajkov, Ilija Pantelić, Dobrivoje Trivić)	162	BISTAR (Dr Vladimir Galetić, Ivan Toplak, Stevan Vilotic, Đorđe Gerum, Josif Ilić, Dragan Jablan, Mlada reprezentacija Jugoslavije u Grčkoj 1981. godine)	200
ELISA (Zoran Dakić, Svemir Đorđić, Vlada Savić, tim iz 1967/70. godine)	164	SVEDOK (Miloš Todorić, Marjan Zovko, Josif Ilić, Jovan Kovrlija, Šandor Mokuš, Brane Novaković)	202
TOVLJENICI (Ratomir Čabrić, Vujadin Boškov, Kosanović, Mišić, Vučeković, Matešev, Nikezić, tim 1968/69.	166	„PREKOR“ (Dušan Drašković, Mirko Tintar, Rajko Vujadinović, Đorđe Gerum, Hugo Ruševljan)	204
DODATAK (Dragoljub-Bebula Milošević, Zemko, Stamevski, Nikezić, Ivezić, Karamehmedović, Aleksić, M. Kovrlija, Lerinc, Radosav, Ličinar)	168	CIPELA (Šandor Mokuš, Dragojević, Vulić, Zvonko Čirić, Mihal Rac, Zoran Đurović, Laza Grubor, Marjan Zovko)	206
DALTONISTA (Dušan Maksimović, Nikolić, Gavrilović, Ivezić, Adžić, Vučurević, Pantelić, Roganović, Takač, Belegišanin, R. Krstić, Vučinić, Jergić, Dudak, Hevizi, Radošević, Tadijin, Lambi, Sekereš)	170	POKLON (Stevan Nešticki, Miodrag Ristić)	208
KLIZAVO (Vujadin Boškov, Mile Jagetić, Lazar Vasić)	172	PORANIO (Dušan Mijić, Dragoljub Bekvalac, Zuber, Zoran Marić, Miša Todorić, dr Miloje Milojević)	210
KAMERE (Milivoj Drakulić, Silvester Takač)	174	„PADAVIČAR“ (Mile Vrga, Brane Novaković, Milan Ičin, Dragan Jablan, dr Stojan Pušić, Miodrag Nikolić, Miša Milošević)	212
ROGATI (Aca Ivoš, Vujadin Boškov, Pera Vučurević, Franja Hirman, Novak Roganović, tim 1961/62. godine)	176	POLJUBAC (Đorđe Vujkov, Vladimir Petrović-Pižon, Ratko Svilar, Vladić, Vladan Dimitrić)	214
„(SAMO)KRITIKA“ (Petar Vučurević, Jovica Jovanović, Markan Markanović, Franja Hirman, Đurica Avramović)	178	REPORTER (Jovan Kovrlija, Ilija Pantelić, Željko Jurčić, Petar Palkovljević, Dušan Drašković, Borivoj Miroslavljević, Hugo Ruševljan, Aleksandar Kozlina, Miša Todorić, Žarko Nikolić)	216
SRCE (Zvonko Ivezić, Milivoj Drakulić, Petar Manola, podmladak „Vojvodine“ 1967. godine)	180	SREĆA (Ivica Jurić, Jovan Dejanović)	218
USLOV (Dobrivoj Trivić, Stijović, Lazar Vasić, Todor Veselinović, Đorđe Pavlić)	182	SAGOREO (Dušan Mijić, Stevan Vilotic, Ilija Pantelić, Predrag Malešev, juniorska reprezentacija Jugoslavije u Monaku 1982. godine)	220
		ŽIVKO (Anselm Delike, Anton Molnar, Miša Todorić)	222

Najveći uspesi „Vojvodine“ od 1914. do 1984. godine	18
Predsednici „Vojvodine“	34
Tehnički rukovodioci „Vojvodine“	56
Treneri „Vojvodine“ od 1914. do 1984. godine	86
Sekretari „Vojvodine“	140
Lekari „Vojvodine“	184
Igrači „Vojvodine“ u reprezentaciji Jugoslavije	224
Igrali su u „Vojvodini“	225
Mesta rođenja igrača „Vojvodine“	242
Bilans učešća igrača „Vojvodine“ u reprezentacijama „Jugoslavije“	244

Najznačajniji trofeji igrača „Vojvodine“ u reprezentaciji Jugoslavije	244
Igrači „Vojvodine“ u mladoj i juniorskoj reprezentaciji „Jugoslavije“	245
Igrači „Vojvodine“ u amaterskoj, olimpijskoj, vojnoj i studentskoj reprezentaciji Jugoslavije	245
Bibliografija	246
Autori fotografija	246
Dijagrami:	
a) „Vojvodina“ u Prvoj saveznoj ligi	
b) „Vojvodina“ u Jugoslovenskom kupu	247
Biografija autora	248

Neka od bezbroj pitanja na koja možete naći odgovore u ovoj knjizi:

- KOJI JE IGRAČ VOJVODINE PRVI NOSIO DRES DRŽAVNE REPREZENTACIJE?
- KO JE NAJBOLJI STRELAC „VOJVODINE“ U DOSADAŠNJIM PRVENSTVIMA?
- KOJI SU NAJVEĆI USPESI „VOJVODINE“ U PROTEKLIM SEDAM DECENIJA?
- ODAKLE SU RODOM OKO DVE HILJADE DOSADAŠNJIH IGRAČA „VOJVODINE“?
- KO SU SVI DOSADAŠNJI PREDSEDNICI, SEKRETARI I LEKARI „VOJVODINE“?
- KOLIKO JE TRENERA PROMENILA „VOJVODINA“ U SVOJOJ ISTORIJI?
- ZAŠTO JE JEDAN IGRAČ „VOJVODINE“ NASTUPAO POD LAŽNIM IMENOM?
- KO JE I ZAŠTO NA UTAKMICI UGRIZAO JOŠKU VELKERA?
- KAKO JE MILAN SIMIN ZAUSTAVIO NEZADRŽIVOG TIRNANIĆA?
- MOŽE LI SE USPEŠNO IGRATI U DRUŠTVU NAJBOLJIH I SA RAVNIM TABANIMA?
- KAKO JE SVETOZAR DŽANIĆ JOŠ PRE RATA POČEO OBRAČUN S FAŠISTIMA?
- ZAŠTO JE VLADIMIR BEARA MORAO DA ODE IZ „VOJVODINE“?
- KAKO JE ZDRAVKO RAJKOV IZBAČEN IZ „SLAVIJE“ KAO ANTITALEMAT?
- ZAŠTO JE NA UTAKMICI S „VOJVODINOM“ ISKLJUČEN STJEPAN BOBEK?
- KO JE I ZAŠTO NA STADIONU „VOJVODINE“ GAJIO OVCE?
- KAKO JE DOBROSLAV KRSTIĆ NADMUDRIO ČUVENOG FERENCA PUŠKAŠA?
- KOGA JE INSPIRISALA DJINA LOLOBRIDJIDA DA NAPUNI MREŽU RIMLJANIMA?
- ZAŠTO JE ANDRIJA VEREŠ DOŠAO BOS IZ BUDIMPEŠTE?
- MOGU LI ČETIRI TIMA ISTOVREMENO IGRATI NA ISTOM TERENU?
- DA LI ŽENSKI MIDER SPADA U GOLMANSKU OPREMU?
- KAKO JE SILVESTER TAKAČ OSVOJIO ŠPANSKI PRESTO?
- ZAŠTO JE JEDAN LEKAR U ITALIJI POŽELEO DA VIDI SRCE ZVONKA IVEZIĆA?
- ZBOG ČEGA JE ŠANDOR MOKUŠ BACIO CIPELU NA SPLITSKOM STADIONU?
- KAKO JE GABONAC ANSELM DELIKA POSTAO – ŽIKA?